

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Бургас, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.
като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212000600216 по описа за 2021 година

С присъда №303 от 03.12.2020г. по НОХД №287/2019г. Бургаският окръжен съд признал подс. П. Г. П. за виновен в това, че на 18.06.2016г. срещу 19.06.2016г., около 00.00 часа, в гр. Бургас, пл. „Царица Йоанна“, срещу №11-13, в градинката до ж. п. гара Бургас, при условията на опасен рецидив и по хулигански подбуди умишлено умъртвил Н. Г. Г., като му нанесъл множество силни удари с ръце и крака по главата и лицето, вследствие на което му причинил черепно-мозъчна травма, изразяваща се в дифузно увреждане на нервните проводници и първична стволова контузия, и изпадане в състояние на кома, продължила до смъртта му, настъпила на 03.07.2016г., като убийството е извършено по особено мъчителен начин за пострадалия и с особена жестокост, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и пр.3, т.11, пр.1, т.12, пр.1 вр. чл.115 вр. чл.29, ал.1, б.„а“ и б.„б“ и чл.54 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от двадесет години.

На основание чл.57, ал.1, т.2, б.„а“ от ЗИНЗС определил първоначален строг режим за изтърпяване на наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода.

На основание чл.59, ал.1, т.1 и т.2 и ал.2 от НК приспаднал от срока на наложеното наказание лишаване от свобода времето от 19.06.2016г. до 05.12.2016г., през което подс. П. е бил задържан по реда на ЗМВР и по реда на

чл.64, ал.2 от НК и спрямо него е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ в досъдебното производство, времето от 05.12.2016г. до 27.02.2017г., през което подс. П. е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“ в досъдебното производство, както и времето от 16.12.2019г. и до влизане на присъдата в сила, през което подс. П. е бил с взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ в съдебната фаза.

Осъдил подс. П. Г. П. да заплати на гражданския ищец К. В. Г. сумата от 1500 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в обичайни разходи за погребение на пострадалия Н. Г., ведно със законната лихва, считано от 05.07.2016г., както и сумата от 120 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законната лихва за забава, считано от 03.07.2016г., до окончателното изплащане на сумата, като отхвърлил иска в останалата му част до пълния размерна сумата от 200 000 лева като неоснователен.

Осъдил подс. П. Г. П. да заплати на гражданския ищец С. Г. Й. сумата от 80 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законната лихва за забава, считано от 03.07.2016г., до окончателното изплащане на сумата, като отхвърлил иска в останалата му част до пълния размерна сумата от 130 000 лева като неоснователен.

Осъдил подс. П. Г. П. да заплати в полза на държавата направените по делото разноски, както следва:

По сметка на ОД на МВР – Бургас – сума в размер на 6668,44 лева, представляващи направени в досъдебното производство разноски;

По сметка на Окръжен съд – Бургас – сума в размер на 856,37 лева, представляваща направени в съдебната фаза разноски.

Произнесъл се по веществените доказателства.

Постановената присъда е протестирана от прокурор при Окръжна прокуратура – гр. Бургас с оплаквания за явна несправедливост на наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода. Прокурорът твърди, че това наказание е несъответно на изключително високата степен на обществена опасност на конкретното деяние, която се различава качествено от обикновените случаи на престъпления по чл.116, ал.1 от НК, тъй като е осъществено с изключителна агресия, бруталност, жестокост и престъпна настойчивост, при липса на провокация от страна на пострадалия, при наличието на четири квалифициращи признака по чл.116 от НК и при констатиране телесни повреди, извън тези, намиращи се в причинна връзка със смъртта на пострадалия. Намира, че наложеното наказание е несъответно

и на изключително високата степен на обществена опасност на подсъдимия, който не се е поправил в резултат на ефективно изтърпените наказания лишаване от свобода. Като допълнителен аргумент в същата насока изтъква извършването на други три престъпни деяния от подсъдимия, макар и за същите все още да не е осъден. Обръща внимание на изключително негастивичните личностови характеристика на подсъдимия, който е известен на полицейските органи, както и в обществото като лице, създаващо и търсещо конфликти, незачитащо нормите на общуване, незачитащо човешката личност и правото на живот. Познава се и на резултатите от двукратното психолого-психиатрично изследване на подсъдимия, според които той е личност, непризнаваща авторитети, лице с нисък фрустрационен праг, импулсивен, с притежавани враждебност, гняв и усещане за физическо превъзходство, ярко манифестирана безкритичност към извършеното, склонност към себеоневиняване, дързост и себеувереност. Смята, че при тези безспорни доказателства за изключително висока степен на обществена опасност на конкретното деяние и на подсъдимия като деец и при липса на смекчаващи вината обстоятелства, справедливо за обществото е само и единствено наказанието доживотен затвор. Като изразява позиция, че с такова по-тежко по вид наказание би се постигнал в пълна степен поправителния, възпиращ и превъзпитателен ефект спрямо подс. П. и би му се отнела възможността да извърши други престъпления, предлага въззивният съд да измени първоинстанционната присъда, като увеличи наказанието с налагането на по-тежкото наказание доживотен затвор.

Първоинстанционната присъда е обжалвана от повереника на частния обвинител К. В. Г. с оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода, което намира за несъответно на изключително високата степен на обществена опасност на конкретно извършеното убийство по чл.116, ал.1 от НК, съдържащо четири квалифициращи признака, както и на изключително високата степен на обществена опасност на подсъдимия като деец, осъждан двукратно преди това на наказания лишаване от свобода и освободен от затвора за престъпление по чл.115 вр. чл.18 от НК само две години преди настоящото деяние. Отстоява тезата, че ефективно изтърпените от подсъдимия наказания лишаване от свобода не са постигнали своята поправителна и превъзпитателна цел и не са го възпрели да извършва престъпления, поради което за обществото не остава друга възможност освен налагането на най-тежкото наказание доживотен затвор. В подкрепа на становището за изключително висока степен на обществена опасност на подсъдимия се позовава и на заключението на комплексната съдебнопсихиатрична и психологична експертиза, според което подсъдимият е лице с диссоциално

личностово разстройство, на което не е присъщо чувството за вина, грях и неприетост на поведението му; същият е подчертано импулсивен, с нисък фрустрационен праг, враждебен и гневен, с усещане за физическо превъзходство, склонен към себеоневиняване, отмъстителен, дързък и уверен в себе си, агресивен към околните, без да са го предизвикали. Като изразява позиция, че доживотният затвор е единственото наказание, което е съответно на изключително високата степен на обществена опасност на конкретното убийство и на изключително високата лична опасност на подсъдимия като деец и наред с това е единственото наказание, което може да отнеме възможността на подсъдимия да наранява околните, моли въззивният съд да измени първоинстанционната присъда, като замени наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода с доживотен затвор, което да се изтърпи при първоначален специален режим.

Присъдата е обжалвана и от упълномощения защитник на подс. П.П. с оплаквания за допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон и за несправедливост на наложеното наказание. Жалбата е бланкетна и не съдържа аргументи в подкрепа на релевираните доводи. Претендира въззивният съд да отмени присъдата и да постанови нова, с която да оправдае подсъдимия за престъпление по чл.116, ал.1 от НК. Алтернативно моли въззивната инстанция да върне делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд или да намали размера на наложеното наказание.

Защитникът на подс. П. е депозирал писмено изложение, в което е представил съображенията си срещу първоинстанционната присъда. Прави свой анализ на доказателствените материали, въз основа на който обоснова извод за недоказаност на обвинението за извършено от подсъдимия престъпление по чл. 116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, т.11, пр.1 и т.12, пр.1 вр. чл.115 вр. чл.29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК. Твърди, че обясненията на подс. П. и показанията на свидетелите Г. Д., Г. В., А. В., както и част от показанията на свид. Т. Д. установяват, че автор на деянието е не подсъдимият, а свид. Т. Д. или най-малкото последният има участие в причиняването на вредоносния резултат. Оспорва дадената правна квалификация на престъплението, като заявява, че липсват доказателства за наличието на пряк умисъл в действията на подсъдимия. Изказва позиция, че се касае за деяние по чл.119 от НК – убийство при превишаване пределите на неизбежната отбрана, като твърди, че показанията на свидетелите установяват осъществяване на нападение с нож от страна на пострадалия. Отправя упрек към доказателствената дейност на първоинстанционния съд, като счита, че същият неправилно е кредитирал само показанията, обслужващи обвинителната теза и не е отчетел последователните, непротиворечиви, логични и обективни показания на свидетелите Г. Д., Г. В., А. В. и Т. Д., сред които единствено последният е

заинтересован от изхода на делото, тъй като е следвало да носи наказателна отговорност или сам, или в съучастие за причинената смърт на пострадалия. Подчертава, че правилният извод на съда е следвало да бъде този, че подсъдимият не е автор на престъплението, поради което е трябвало да го оправдае по повдигнатото обвинение. Намира наложеното при явен превес на отегчаващи вината обстоятелства наказание от двадесет години лишаване от свобода за явно несправедливо. Счита, че целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК, могат да бъдат постигнати и с по-ниско по размер наказание. Изтъква като смекчаващи отговорността обстоятелства младата възраст на подсъдимия, цялостното му процесуално поведение, подбудите и механизма на извършване на деянието, продължителното време до реализиране на наказателната отговорност. Моли въззивният съд да отмени първоинстанционната присъда и да постанови нова, с която да оправдае подсъдимия или да измени същата, като намали размера на наложеното наказание. Алтернативно претендира да се измени присъдата, като се преквалифицира деянието по по-леко наказуемия състав на чл.119 от НК или по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас изрази становище за неоснователност на въззивната жалба на защитника на подсъдимия, докато жалбата на частното обвинение и въззивния протест на прокурора намира за основателни, поради което пледира същите да се уважат. Смята, че в хода на протеклото по общия ред съдебно производство пред първата инстанция не са допуснати нарушения на процесуалните правила, като съдът е изяснил значимите обстоятелства обективно, всестранно и пълно въз основа на относим и достатъчен доказателствен материал, достигайки до обосновани изводи, че подсъдимият е извършил деянието, описано в обвинителния акт. Солидаризира се напълно с направения от първоинстанционния съд анализ на доказателствените материали. Позовавайки се на кредитираните такива, оборва твърденията на защитника, че подсъдимият не е автор на престъплението, а такъв е бил свид. Т. Д.. Убедително оборва и тезата на защитата за наличие на непосредствено противоправно нападение срещу подсъдимия от страна на пострадалия, поради което счита за изключен институтът на неизбежната отбрана, респективно превишаване пределите на неизбежната отбрана и преквалификация на престъплението по чл.119 от НК. Намира за неприложима нормата на чл.129 от НК, тъй като е несъмнено установено причиняването на тежка телесна повреда на пострадалия, но предвид настъпилата му по-късно смърт, счита, че и разпоредбата на чл.128 от НК не може да се приложи. Подчертава като единствено правилна в случая квалификацията на деянието по чл. 116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, т.11, пр.1 и т.12,

пр.1 вр. чл.115 от НК, каквато е посочена в обвинителния акт и за каквато правилно е осъден подсъдимият. Съобразявайки заключенията на съдебномедицинските експертизи, обосновава извод, че пострадалият е бил в състояние да осъзнава случващото се и е изпитвал остра и силна болка при всеки нанесен удар, което аргументира квалифициращия елемент на убийството – извършено по особено мъчителен начин за убийтия. Въз основа на безспорно доказаните множество силни и яростни удари с ръка и крак, центрирани в главата на пострадалия, които подсъдимият не преустановил дори след започналото обилно кървене от лицето на жертвата, мотивира квалифициращия признак на убийството „с особена жестокост“. Споделя напълно изводите на първоинстанционния съд за наличието на квалифициращите елементи на убийството „по хулигански подбуди“ и „при условията на опасен рецидив“, както и тези за алтернативен пряк умисъл по чл.11, ал.2 от НК, при който подс. П. е съзнавал общественотоопасния характер на действията си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици от тях, като е целял алтернативно причиняването на тежка телесна повреда или смърт на пострадалия. В подкрепа на становището си за основателност на въззивния протест на прокурора и на въззивната жалба на частното обвинение изтъква, че наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода не съответства както на изключително високата степен на обществена опасност на конкретното убийство, така и на изключително високата степен на обществена опасност на подс. П. като деец, които обстойно аргументира. Предвид на това и на отсъствието на смекчаващи вината обстоятелства, претендира въззивният съд да измени първоинстанционната присъда, като наложи на подс. П. наказание доживотен затвор при първоначален специален режим на изтърпяване на наказанието.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец С. Г. Й., участваща в настоящото въззивно производство на собствено основание и на основание конституирането ѝ на мястото на починалия частен обвинител и граждански ищец К. В. Г., на която е единствен наследник и като такъв продължава да упражнява правата ѝ в този процес, заяви, че поддържа подадената от повереника на починалия частен обвинител и граждански ищец К. В. Г. въззивна жалба. Присъедини се към направения от прокурора анализ на доказателствените материали, както и към неговите правни изводи по спора. Намира въззивната жалба на защитника на подсъдимия за неоснователна. Счита, че събраните по делото преки гласни доказателства, каквито са показанията на свидетелите – очевидци Т. Д., Г. Д. и С. Г., както и косвените такива – показанията на свидетелите А. В. и Г. В. и показанията на свидетелите – полицейски служители, категорично установяват авторството на деянието в лицето на подс. П., в частност, че именно той е нанесъл

ударите, причинили съставомерните увреждания на пострадалия Н. Г., довели по-късно и до неговата смърт. Изказа позиция за неистинност на тезата на защитника, според която пострадалият е носел в себе си нож, посегнал е с него към подсъдимия и това наложило отбрана от страна на подс. П.. Подчертава, че нож изобщо не е бил открит нито на местопроизшествието, нито в дрехите на пострадалия, нито в контейнера, където е бил изхвърлен неговия сак. Обръща внимание, че подобна теза, обслужваща защитата на подсъдимия, е била използвана от него и в хода на разглеждане на друго дело – по НОХД №1001/2011г. на Бургаския окръжен съд, с присъдата по което подс. П. е бил признат за виновен и осъден на лишаване от свобода за престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК. Оспорва довода за допуснато нарушение на материалния закон и намира за неоснователни исканията на защитника за преквалификация на деянието по по-леко наказуемите състави на чл.119 от НК или на чл.128, ал.1 от НК. За неоснователна счита и претенцията за намаляване размера на наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода. Излага аргументи, обосноваващи налагането на по-тежкото по вид наказание – доживотен затвор. В тази връзка сочи, че както извършеното престъпление е с изключително висока степен на обществена опасност, така и подсъдимият като автор на деянието се характеризира с изключително висока лична опасност. Споделя доводите, изложени във въззивната жалба на повереника на починалия частен обвинител и граждански ищец К.Г. за явна несправедливост на наложеното наказание, което се явява прекомерно снизходително и несъответно на наличните отегчаващи вината обстоятелства. Счита присъдените обезщетения за причинените от деянието имуществени и неимуществени вреди за правилно определени и справедливи, поради което пледира да се потвърди гражданско-осъдителната част на присъдата. Присъединявайки се към исканията на държавното и частното обвинение, претендира да се измени първоинстанционната присъда, като се замени наложеното наказание от двадесет години лишаване от свобода с доживотен затвор.

Защитникът на подс. П.П. заяви, че поддържа въззивната си жалба, като акцентира на довода за неправилно приложение на материалния закон. Счита, че обективният, всестранен и пълен анализ на доказателствените материали установява, че подс. П. не е извършител на разгледаното убийство, или макар и да е такъв, деянието не следва да се квалифицира по най-тежко наказуемия състав на убийството. Излага позиция за промяна в показанията на свидетелите Т. Д. и Г. Д. в посока да обслужват обвинителната теза. Твърди, че досъдебното производство е било тенденциозно проведено, с цел да се игнорират действията на свид. Т. Д., нанесъл няколко от ударите на пострадалия. Заяви, че показанията на свидетелите Г. В., Т. Д. и Г. Д. без

основание са били пренебрегнати като недостоверни, като именно тези гласни доказателства заедно с обясненията на подс. П. установяват опит на пострадалия да намушка с нож подсъдимия. Смята, че приетата от съда фактическа обстановка се основава на предположения, което е недопустимо, тъй като всяко съмнение следва да се тълкува в полза на подсъдимия. Поддържа тезата, че безспорно установената по делото фактология е различна от изложената в съдебните мотиви, поради което и правните изводи за квалификацията на деянието следва да бъдат различни и да сочат на по-леко наказуемо престъпление от посоченото в присъдата. Счита протестът на прокурора и въззивната жалба на частното обвинение за неоснователни, като им противопоставя наличието на смекчаващи обстоятелства, за каквито изтъква младата възраст на подсъдимия и дългия петгодишен период, изминал от осъществяване на престъпление. Смята, че мотивът и механизмът на извършване на конкретното убийство не изискват налагане на най-тежкото наказание – доживотен затвор. Претендира въззивната инстанция да уважи подадената от него жалба, като преквалифицира деянието по по-леко наказуем състав и намали наложеното на подсъдимия наказание.

Подс. П.П. не пожела да изрази становище по подадените въззивни жалби и въззивен протест. Предостави на съда решаването на спора.

Въззивният протест и въззивните жалби като подадени в петнадесетдневния преклузивен срок по чл.319, ал.1 от НПК, съответно от прокурора, от повереника на частен обвинител и граждански ищец и от упълномощения защитник на подсъдимия, които лица имат право да оспорват постановената присъда, съгласно чл.318, ал.2 и ал.6 от НПК, са допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в хода на съдебното следствие в първата и въззивната инстанция и провери атакуваната присъда по оплакванията на прокурора и жалбоподателите и служебно изцяло, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, направи извода, че въззивният протест и въззивните жалби са неоснователни.

Въззивният съд, съобразявайки направените от прокурора и жалбоподателите оплаквания срещу присъдата и изпълнявайки задължението си по чл.314, ал.1 от НПК за цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, счете за необходимо на първо място да осъществи контрол за спазването на процесуалните правила, за да установи дали в хода на проведеното досъдебно производство, както и в хода на първоинстанционното съдебно следствие са били допуснати нарушения на процесуалния закон и ако е така - дали те са съществени по своя характер и дали са отстраними във въззивното производство или в предходен

процесуален стадий. В случай на липса на такива нарушения или на възможно тяхно отстраняване във въззивното производство, въззивната инстанция следва да разгледа спора по същество, докато в противен случай следва да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане на първостепенния съд, съгласно чл.335, ал.2, предл.1 от НПК, който правен резултат не изисква разглеждане на спора по същество и не налага произнасяне по оплакванията за необоснованост и незаконосъобразност на присъдата, нито проверка за явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото правомощие за проверка досежно спазването на процесуалния закон по това дело въззивната инстанция упражнява по силата на законоустановеното в чл.314, ал.1 от НПК служебно начало да проверява изцяло правилността на оспорения съдебен акт, независимо от основанията, които са посочили страните, инициирали въззивния контрол и независимо от техните устно изразени претенции пред въззивния съд.

Във въззивната жалба на упълномощения защитник е заявен изрично довод за нарушения на процесуалния закон, но такива конкретни нарушения не са посочени, нито са изложени аргументи в тяхна подкрепа., В допълнението към въззивната жалба на упълномощения защитник и в хода на съдебните прения при въззивното разглеждане на делото защитникът на подсъдимия отново не изтъкна конкретни съществени нарушения на процесуалните правила, нито отправи искане за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане в предходен процесуален стадий, каквато е най-честата правна последица при констатация за нарушения от въпросната категория. Пространните възражения, изложени в допълнението към жалбата, касаят доказателствената дейност на първостепенния съд, поставена в основата на изграждане на вътрешното съдийско убеждение по фактите, като се твърди, че не са спазени правилата за събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените материали; че приетата от съда фактическа обстановка не кореспондира със събрания по делото доказателствен материал; че не са отстранени противоречията в доказателствените материали, някои от тях са били тълкувани превратно; постановената осъдителна присъда не се основава на безпротиворечиви и убедителни доказателства, които да са били събрани и проверени по предписания процесуален ред и въз основа на които да може да се направи категоричен извод за виновно поведение на подсъдимия и съставомерност на деянието по чл.116 от НК; обективният анализ на доказателствената съвкупност не установява категорично автора на деянието единствено в лицето на подсъдимия, не установява също, че последният е действал с пряк умисъл за умъртвяване на пострадалия, не установява още, че подсъдимият е нанесъл в инкриминираната нощ такива удари на пострадалия, които да са му

причинили констатираните телесни увреждания и в резултат на тях по-късно да е настъпила смъртта му, поради което се налага оправдаване на подсъдимия.

При реализиране на проверка за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, следва да се подчертае, че съгласно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение №2/2002г. по н. д. №2/2002г. на ОСНК на ВКС и константната съдебна практика, процесуалните последици от недостатъчно и/или ненадлежно събрани доказателства, от липсата на анализ на същите или от тяхната неправилна оценка, не представляват съществени нарушения на процесуалните правила и поради това не обуславят отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първата инстанция. С оглед на това, дори и в хипотеза на допуснати процесуални нарушения в доказателствената дейност на разследващите органи, както и в тази на първостепенния съд по допускане, събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените материали, те не се считат за такива от категорията на съществените, довели до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия/подсъдимия или на неговия защитник, нито за такива от категорията неотстраними от въззивната инстанция процесуални нарушения. Когато процесуалното нарушение, допуснато на досъдебното производство е отстранено в съдебната фаза на процеса, то не съставлява основание за връщане на делото на прокурора. Ако съдебното производство е протекло съобразно правилата на чл.13, ал.1 и чл.14, ал.1 от НПК, евентуално нарушение на изискванията за обективност, пълнота и всеостранност на разследването, е без значение за изхода на делото.

Съобразявайки горното и след осъществена служебна проверка, въззивният състав заключи, че в хода на настоящото наказателно производство и при постановяване на атакуваната присъда не са допуснати такива нарушения на процесуалните правила, които да се квалифицират като съществени и да представляват основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, съгласно чл.335, ал.2, предл.1 от НПК. Всички направени от защитата оплаквания по същината си са такива за необоснованост, незаконосъобразност и несправедливост на присъдата и ще се обсъдят по-долу в настоящото решение, с което въззивната инстанция следва да се произнесе по съществото на спора.

Въззивният съд, действайки като втора поред инстанция по фактите и разглеждайки оплакванията за незаконосъобразност, необоснованост и несправедливост на присъдата, съдържащи се в жалбата на защитника на подсъдимия, както и доводите на държавното и частното обвинение за несправедливост на наложеното наказание, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-

долу фактическа обстановка по спора, която съвпада с възприетата от първата инстанция, детайлизира я при съблюдаване на чл.316 от НПК, но тя не обосновава различни правни изводи относно разгледаното деяние, неговата съставомерност и правна характеристика, както и участието на подсъдимия в него. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подсъдимият П. Г. П. е роден на 30.11.1987 г. в гр. Бургас, с регистриран постоянен адрес в гр. Бургас, "А. Б". №* вх. *. Той е българин, български гражданин, със средно образование, неженен, не работи, осъждан.

С одобрено от съда споразумение от 04.02.2009г. по НОХД №6/2009г. на Районен съд – Бургас подс. П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.194, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, за което при условията на чл.55, ал.1, т.2, б.“б“ от НК му е наложено наказание пробация за срок от шест месеца.

С определение по ЧНД №119/2009г. на Окръжен съд – Бургас, в сила от 17.06.2009г., на основание чл.43а, т.2 от НК неизтърпаната част от наказанието пробация, наложено по НОХД №6/2009г. на Районен съд – Бургас, е заменено с наказание лишаване от свобода за срок от два месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от три години.

С присъда №533 от 19.12.2011г., влязла в сила на 21.01.2013г. по НОХД №1001/2011г. на Окръжен съд – Бургас подс. П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК, за което при условията на чл.58 б.“а“ вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години при първоначален строг режим. На основание чл.68, ал.1 от НК е приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок от два месеца, чието изпълнение е било отложено за изпитателен срок от три години по НЧД №119/2009г. на Окръжен съд – Бургас, като е постановено посоченото наказание да се изтърпи при първоначален строг режим. Наказанието лишаване от свобода, наложено по НОХД №1001/2011г. на Окръжен съд – Бургас, е изтърпяно на 13.03.2014г.

Пострадалият Н. Г. Г. бил родом от село Габра, община Елин Пелин, област София. Работел в находящата се близо до селото въглищна мина и живеел в едно домакинство с майка си - частния обвинител и граждански ищец К.Г.. След затваряне на мината пострадалият Г. останал без работа и доходи. Междувременно баща му починал, а майка му била оперирана по повод заболяване на жлъчката. Поради тези неблагоприятия, настъпили в живота му, няколко месеца преди инкриминираната дата Г. пристигнал в гр.

Бургас за да си търси работа. Работел спорадично на Пристанище Бургас. Не успявал да си намери постоянна работа. Не получавал редовно трудово възнаграждение, имал финансови затруднения, не можел да си плаща наема и бил изгонен от квартирата, която обитавал. Започнал да води скитнически живот, без доходи и постоянен адрес, като често нощувал на открити публични места в централната част на гр. Бургас, и по-конкретно в градинката до сградата на т. нар. „Стара поща“, и тази пред ж. п. гара Бургас, обитавани от клошари и лица с хомосексуални наклонности.

По време на престоя си в гр. Бургас пострадалият Н. Г. се запознал със свид. Т. Д., който също се прехранвал от спорадична работа и не разполагал с постоянен адрес в града. Понякога свид. Д. давал на пострадалия Г. дребни парични суми, както и цигари. Първоначално отношенията между пострадалия и свид. Т. Д. били добри и приятелски, но впоследствие се влошили, тъй като пострадалият постоянно бил без пари и често искал от свидетеля различни суми на заем, които после не връщал. По този повод отношенията им се изострили.

При престоя си в гр. Бургас пострадалият Г. се запознал и със свид. А. В., който от време на време го канел в дома си да пренощува, да се изкъпе и да си почине. Покрай свид. А. В. пострадалият се познавал и с брат му - свид. Г. В., с когото се виждали рядко и не били особено близки.

В Бургас пострадалият Г. се запознал и установил приятелски отношения със свид. Б. Дж. от гр. Айтос, известен с прозвището „Боряна“, който по това време работел в к. к. „Слънчев бряг“. Свид. Дж. периодично пътувал до гр. Бургас в почивните си дни и при някои от тези пътувания се срещал с Г.. Пострадалият се запознал и със свид. С. Г. /М./, с когото почти ежедневно се срещали по пейките и около контейнерите в централната част на града. Сред познатите си в гр. Бургас, включително сред свидетелите Т. Д., А. В., Г. В., Б. Дж. и С. Г. /М./, Н. Г. бил известен с прякора „Ш.“. Със същото прозвище, а и визуално, пострадалият Г. бил познат и на полицейските служители в Първо РУ на МВР - Бургас, осъществяващи патрулно-постова дейност и охрана на обществения ред в централната градска част. Пострадалият периодично бил подлаган на проверки от полицаите поради липсата на дом и скитническият живот, който водел.

На 18.06.2016г., около 19.00 - 20.00 часа, свидетелите К. Д. - командир на отделение, и П. П. - старши полицай, двамата служители в Първо РУ на МВР - Бургас, в състав на автопатрул, обходили района около градинката до Старата поща в гр. Бургас, където знаели по служба, че се събират бездомници и лица от криминалния контингент. По време на обхода заварили на мястото пострадалия Н. Г., провели разговор с него и му извършили проверка, при която не установили Г. да има в себе си нож, нито други

забранени предмети и вещества. След извършената проверка свидетелите Д. и П. продължили да патрулират в определения им район. До този момент полицаите нямали проблеми конкретно с пострадалия Г., тъй като същият не проявявал агресия и изглеждал по - интелигентен в сравнение с другите клошари. За него липсвали данни да е издирван или да е извършвал противоправни деяния.

По - късно същата вечер на 18.06.2016г., в тъмната част на денонощието, свид. Т. Д. отишъл в градинката до Старата поща, където заварил пострадалия Н. Г. да седи сам на една от пейките. Пострадалият Г. поискал от свид. Д. да му даде дребна сума пари, около 5 - 10 лева, но свидетелят му отказал, тъй като се опасявал, че Г. няма да му върне парите, както се е случило с други суми преди това. Пострадалият се ядосал, ударил на свид. Т. Д. шамар и го нарекъл „боклук“. Свид. Д., обиден, напуснал района и се отправил към магазин „Стего“, находящ се на ул. „Булаир“ в гр. Бургас, с намерение да пие бира.

Около полунощ, на 18.06.2016г. срещу 19.06.2016г., подс. П.П. и приятелят му свид. Г. Д., който бил с велосипеда си, се намирали пред денонощен магазин „Стего“, находящ се ул. „Булаир“ в гр. Бургас, и пиели бира. В посочения интервал към тях се присъединил свид. Т. Д., който отскоро бил бегъл познат на подсъдимия и напълно непознат за свид. Г. Д.. В хода на възникналия между свид. Т. Д. и подсъдимия разговор, П. подканил свидетеля да споделя с него, ако има някакви проблеми. В отговор свид. Т. Д. се оплакал, че имал проблем с Н., по прякор „Ш.“, когото описал като клошар, обичайно престояващ в градинката до Старата поща. Свид. Т. Д. споделил конкретно, че по-рано същата вечер между него и „Ш.“ възникнал пореден спор за пари, при който „Ш.“ го ударил и го обидил, наричайки го „боклук“. Свид. Г. Д. не участвал в разговора, но подс. П. проявил интерес към казаното и попитал къде се намира в момента „Ш.“. След като свид. Т. Д. заявил, че „Ш.“ е в градинката до Старата поща, по инициатива на подсъдимия, тримата - П. и свидетелите Т. Д. и Г. Д., последният бутайки велосипеда си, заедно се запътили към посоченото място.

Като стигнали до градинката, подсъдимият и двамата свидетели заварили пострадалия Г. да седи на пейка в компанията на свид. А. В., който в този момент носел руса женска перука. Свид. А. В. познавал отпреди подс. П. като конфликтна личност, склонна към агресия и сбивания. Свид. Т. Д. се приближил до пострадалия, ударил му шамар и го попитал кога ще му върне сумата от 7 лева, която бил му дал преди това. Подс. П. попитал кой от двамата мъже, седящи на пейката, е „Ш.“. След като свид. Т. Д. го посочил, подсъдимият се приближил до пострадалия Г., попитал го защо иска пари от свид. Т. Д., след което го хванал за ръката и го дръпнал да се изправи с

репликата: „Тръгвай, за да не те започна тука“. Пострадалият Г. не желаел да върви заедно с подсъдимия, но П. го държал здраво за рамото и го повел в посока към градинката, разположена между ж. п. гара Бургас и Автогара „Юг“. Пострадалият нямал възможност за друго, освен да следва подсъдимия и неговите спътници, като при тръгването взел вещите си, които съхранявал в черен спортен сак с надпис „Найк“, със скъсана дръжка. Случилото се било възприето непосредствено от свид. А. В., у когото се оформило убеждение, че новодошлите възнамеряват да бият пострадалия Г.. Свид. А. В. се уплашил и когато групата, съставена от подс. П., пострадалия Г. и свидетелите Т. Д. и Г. Д., се отправила към ж. п. гарата, свидетелят се отдалечил.

На път за градинката до Автогара „Юг“ първи вървял свид. Т. Д., след него се движел подс. П., който държал за рамото пострадалия Г., а последен вървял свид. Г. Д., който бутал велосипеда си и се движел по-бавно, тъй като имал проблеми с крака. Групата пресякла ул. „Христо Ботев“, преминала край сградата на Областната управа в Бургас, пресякла ул. „Александровска“ и се озовала пред „Сиймънс клуб“, а оттам, преминавайки по ул. „Булаир“, достигнала до градинката пред Автогара „Юг“. Свид. А. В. последвал от разстояние отдалечаващите се към ж. п. гарата лица в продължение на 50-60 метра, след което се отклонил и отишъл при свой познат.

Подс. П., пострадалия Г. и свидетелите Т. Д. и Г. Д. навлезли в градинката в пространството зад старата автобусна спирка на градския транспорт, в посока автогарата и входа на пристанището, и спрели между две пейки. На това място свид. Т. Д. и пострадалия Г. си разменили груби реплики, а подс. П. отново предупредил Г. да не се занимава повече с Т. Д. и да не му иска пари, като едновременно с това нанесъл на пострадалия няколко силни удара с отворена длан /шамари/ в областта на главата. Пострадалият започнал да вика и изпсувал. Това ядосало подсъдимия, който му нанесъл няколко последователни силни удара с юмруци в областта на главата и лицето. Под въздействие на получените удари, пострадалия Г. изгубил равновесие и паднал на настилката странично на лявата си страна и се свил, като първоначално се подпрял на лявата си ръка. Подс. П. обаче се приближил и започнал да нанася на падналия множество силни ритници, концентрирани преобладаващо в лицето и в главата му странично от дясната страна, вследствие на което Г. изцяло паднал на земята, а от разбития му от ударите нос започнало обилно кръвотечение. Стичащата се кръв образувала значително по размер петно под главата и тялото на Г., но подс. П. продължил да му нанася ритници въпреки появилото се кървене, което било ясно видимо на уличното осветление.

Непосредствени очевидци на нанесените от подс. П. на пострадалия удари станали свид. Г. Д., който стоял безмълвно и безучастно встрани с

велосипеда си, както и свид. Т. Д., който се намирал по-близо до подс. П. и пострадалия Г.. Свид. Т. Д. пряко възприел настървения и жестокостта в действията на подсъдимия, което породило у него страх и силно притеснение поради неочаквания развой на ситуацията и проявената от подсъдимия агресия.

Случващото се в градинката било възприето още, макар и от по-голямо разстояние, от непълнолетния към онзи момент свид. С. Г. /М./, който по това време преминавал през градинката до Автогара „Юг“, движейки се в посока от пристанището към таксиметровата Ст. пред ж. п. гарата, с намерение да се прибере с такси. На светлината на парковото осветление свид. Г. видял непознат за него набит, як и силен мъж да нанася удари на пострадалия Г., в чието лице разпознал човека, когото знаел като „Ш.“. Свид. Г. видял как непознатият мъж нанасял много силни удари с юмруци в главата на пострадалия, след което продължил ударите с предмет, приличащ на тръба или бухалка. Свид. Г. видял още как непознатият мъж нанасял удари с предмета по коленете, краката и тялото на Г., а впоследствие, когато пострадалият паднал на земята, започнал да му нанася и ритници. Свид. Г. се уплашил и побързал тичешком да напусне района на инцидента, наел такси и се прибрал.

След като в течение на няколко минути нанасял многобройни интензивни удари на падналия на плочките Н. Г., подс. П. преустановил побоя и казал на свид. Т. Д. да вземе чантата на пострадалия. След това подсъдимият и свидетелите Т. Д. и Г. Д. напуснали местопроизшествието, изоставяйки пострадалия да лежи в локва кръв. Тримата мъже се запътили отново към денонощен магазин „Стего“ на ул. „Булаир“.

Приблизително по същото време, около 02.00 часа на 19.06.2016г., свид. Г. В., стопанисващ тогава заведението „Ред бар“, разположено на ул. „Булаир“ №1 срещу „Сиймънс клуб“ и встрани от градинката пред Автогара „Юг“, приключил работа, затворил заведението и си тръгнал. Докато преминавал през градинката пред Автогара „Юг“, в близост до светофарите на кръстовището, се разминал с подс. П. и свидетелите Г. Д. и Т. Д., като с подсъдимия разменили поздрав и П. заявил, че отиват да пият бира на магазин „Стего“. Докато се придвижвал през градинката, свид. Г. В. се натъкнал на пострадалия Г., който лежал на земята по очи, хриптял и стенел, а цялата му глава била в кръв. Свид. Г. В. безуспешно се опитал да установи словесен контакт с пострадалия, който не отговарял на повикванията му, и след като не успял да го обърне по гръб, той съобщил за случая от мобилния си телефон с абонатен номер 0988 983544 на ЕЕН 112. Сигналът бил подаден в 02.32 часа на 19.06.2016г. Свид. Г. В. останал на място да изчака идването на органите на МВР и медицински екип.

В това време подсъдимият и двамата му спътници продължили пътя си към магазин „Стего“. Подс. П. прегледал съдържанието на сака на пострадалия, в който се намирали кафяв кожен колан, торба с хляб, тоалетна хартия, зарядно за мобилен телефон „Нокиа“, слушалки за телефон, нокторезачка, метална катарам, три броя метални върхове за стрели за игра „Дартс“, бележник с червена подвързия, личната карта на Н. Г., прозрачен плик с фасове и прозрачен плик с монети. Нищо от тези вещи не събудило интереса му, поради което свид. Т. Д. изхвърлил сака ведно с вещите в него в контейнер за смет на ул. „Булаир“ срещу магазин „Стего“. Свид. Г. Д. тръгнал с велосипеда си към ул. „Богориди“, а свид. Т. Д. се качил на автобус за кв. „Сарафово“, където по онова време работел в строителството и ношувал на строителния обект.

Подаденият от свид. Г. В. на ЕЕН 112 сигнал бил насочен към дежурния на Първо РУ на МВР - Бургас, по чието разпореждане към местопроизшествието се насочили два автопатрула. Първи на мястото пристигнали споменатите по-горе свидетели К. Д. и П. П., а след това и свидетелите Ст. Р. - инспектор, и И. К. - старши полицаи в същото полицейско управление. На място служителите установили тежкото състояние на пострадалия, който бил неконтактен, лежал по очи, главата му била в локва кръв, лицето му било надут и деформирано от удари, и при дишане издавал хъркащи звуци. След като го обърнали по гръб, всички присъстващи на мястото полицейски служители идентифицирали пострадалия като „Ш.“, тъй като многократно го били проверявали. Свид. Г. В. също разпознал жертвата и съобщил на полицаите прозвището ѝ - „Ш.“, но не могъл да назове името му. Тъй като знаел, че брат му А. В. е по-близък с жертвата, свид. Г. В. позвънил на брат си по телефона и му съобщил за случилото си. След около половин час свид. А. В. дошъл на място, разпознал пострадалия и разказал на полицейските служители за случилото се в градинката до Старата поща преди инцидента. Свид. Г. В. на свой ред споделил с полицейските служители, че е срещнал подс. П. и други две непознати лица да напускат градинката до Автогара „Юг“ в посока ул. „Булаир“. При тази информация свид. Ст. Р. Ст., заедно с В. Ст. и Щ. Щ. - също служители при Първо РУ на МВР - Бургас, посетили двата известни им адреса на подс. П. - жилищата на майка му и на дядо му, но не го открили.

На местопроизшествието пристигнал медицински екип на ЦСМП-Бургас в състав свид. Т. Г. - лекар, и свид. Св. Свт. - медицинска сестра. Заварили там пострадалия в изключително тежко общо състояние - неконтактен, с черепно-мозъчна травма, с окървавена глава и дрехи. Към този момент Н. Г. имал задоволително самостоятелно дишане с хрипове. Поставили му инжекция „Манитол“ и незабавно го транспортирали до болницата. Пострадалият бил

приет за лечение в Отделението по анестезиология и интензивно лечение /ОАИЛ/ на УМБАЛ „Бургас“ АД, където по това време дежурна била свид. д-р З. И. - лекар в отделението.

След като се разделили със свид. Т. Д., подс. П.П. се срещнал и разговарял със свои познати, а след това получил обаждане по телефона от свид. Т. Д., която по онова време била негова приятелка и му предложила да карат велосипеди. Подс. П. се съгласил с предложението, взел своя велосипед от дома си и се придвижил до дома на свид. Т. Д.. Дватама карали заедно велосипеди в централната част на града, но свид. Д. паднала и се контузила. Подсъдимият подал от телефона си на ЕЕН 112 сигнал за пострадалата велосипедистка. На място пристигнал медицински екип, който откарал свид. Д. и пожелалия да я придружи П. в Спешно отделение на УМБАЛ „Бургас“ АД.

Известно време след това свид. Ст. Р. Ст. получил информация от дежурния в ОД на МВР - Бургас, че подс. П. се намирал в спешното отделение на УМБАЛ „Бургас“ АД, и на място има служители на Пето РУ на МВР - Бургас. Свид. Ст. разпоредил на служителите В. Ст. и Щ. Щ. да отидат в болницата и да доведат П. в сградата на Първо РУ на МВР - Бургас. След довеждането на подсъдимия в управлението, свид. Ст. го задържал със Заповед № УРИ 4313з- 295, издадена в 04.00 часа на 19.06.2016г. / том 1, л.13 от ДП/, в която изрично посочил, че задържането на П. е на основание чл.72, ал.1, т. 1 от ЗМВР - предвид наличието на данни за престъпление по чл.325 ал.1 от НК, поради нанесени от П. удари в областта на главата на Н. Г. по хулигански подбуди.

При условията на чл.212, ал.2 от НПК, за времето от 04.10 часа до 04.37 часа на 19.06.2016г., в тъмната част на денонощието и на електрическо осветление бил извършен първоначален оглед на местопроизшествието /огледен протокол, т.1, л.23 - 26 от ДП; фотоалбум - т.1, л.453 – 456 от съдебното производство/, с протокола, за което следствено действие е било образувано досъдебното производство. При огледа в градинката на Автогара „Юг“, на седем метра от уличното платно, при редица от пейки, между втора и трета пейка е било открито петно от червена течност в неправилна форма и дължина от 1.40 м. в широката си част, от която е иззета проба посредством тампон - марля с червена течност. На разстояние 3 м. от пейката е било намерено и иззето кенче от бира с надпис „Бургаско“, 500мл., а на 6 м. от пейката, върху храст, е била намерена и иззета алуминиева дръжка с дължина 42.5 см.

Междувременно в Първо РУ на МВР - Бургас била създадена организация за активно разследване на инцидента. За целта по разпореждане на прекия им ръководител, свидетелите Зл. Д. и Г. Я., двамата инспектори в

отдел „Криминална полиция” в ОД на МВР - Бургас, били изпратени в Първо РУ на МВР - Бургас да се запознаят със случая и да подпомогнат колегите си от управлението. Свид. Д., който същата нощ участвал в специализирана полицейска акция в к. к. „Слънчев бряг”, пристигнал пръв в Първо РУ на МВР - Бургас, около 04.00 часа на 19.06.2016г. При влизането си в сградата в коридора видял подс. П., охраняван от униформен служител, и веднага забелязал, че по сандалите, с които подсъдимият бил облечен, както и по краката му от коленете надолу личат пръски кръв. От колегите си свид. Д. узнал, че подс. П. е бил задържан в УМБАЛ „Бургас“ АД, където била настанена приятелката му. При проведения с П. разговор свид. Д. научил за инцидента с приятелката на подсъдимия, довел до приемането ѝ в болницата, но П. отказвал да говори по случая с пострадалия Н. Г. и се интересувал само от състоянието на приятелката си. В това време в управлението се явил и свид. Я.. Свидетелите Д. и Я. отишли в спешния център на УМБАЛ „Бургас“ АД, за да се осведомят за състоянието на пострадалия Г. и на свид. Т. Д., като на тръгване свид. Д. заръчал на служителите в управлението да не позволяват на П. да се мие, с оглед запазване на следите по краката и сандалите му. От лекарския екип в болницата инспекторите узнали, че пострадалия Г. е в много тежко състояние, изпаднал е в кома, настанен е в реанимация и се подготвя операция, поради което разговор с него е невъзможен, докато свид. Д. е в сравнително добро състояние и предстои да ѝ бъде направено рентгеново изследване. При завръщането си в Първо РУ на МВР - Бургас свид. Д., в присъствието на свид. Я., уведомил подсъдимия, че приятелката му е добре и ще се оправи, и отново го подканил да говорят за инцидента с пострадалия Г.. Подсъдимият първоначално твърдял, че кръвта по краката му е от приятелката му, но впоследствие приел да сподели своята тогавашна версия за случилото се, според която той е нанесъл удари с юмруци в главата на пострадалия и след като той паднал на земята, започнал да го рита и кръвта по краката му била от Г., както и че след деянието подсъдимият и спътниците му са взели чантата на жертвата и впоследствие са я изхвърлили в контейнер срещу магазин „Стего”. Свид. Д. предал на ангажираните със случая служители чутото от П. и заедно със свид. Я. се придвижили до контейнерите, разположени на ул. „Булаир” срещу магазин „Стего”, за да проверят казаното от П.. След като действително открили в един от контейнерите чанта, наподобяваща описаната от подсъдимия, съобщили на колегите си, че е наложително да се извърши оглед и изчакали пристигането на оперативно - следствената група. След идването на разследващия полицай, свид. Д. се явил в службата си, а свид. Я. продължил да съдейства на служителите на Първо РУ на МВР - Бургас, като взел участие в издирването на записи от видеокамери, разположени в района на местопроизшествието. Предвид наличните данни, че подсъдимият и спътниците му са посетили магазин

„Стего”, полицейски служители посетили този обект, който бил снабден с видеокамери. На записите от изминалата нощ свид. Я. и служителите от управлението установили, че П. и спътниците му действително са влизали в магазина и са попаднали в обсега на камерата, монтирана зад касата.

Във връзка със случая беседа с подс. П. провел и свид. А. Т., дежурен по управление в Първо РУ на МВР - Бургас на 19.06.2016г. На свид. Т. подсъдимият съобщил същото, каквото по-рано бил казал на свид. Д., а именно: че е ударил няколко пъти с ръка в главата и тялото пострадалия, и след неговото падане на земята го е ритнал два пъти в главата с десния си крак, откъдето е и кръвта, налична по подбедриците и сандалите му. Посочил свидетелите Т. Д. и Г. Д. като присъстващи на боя лица, за които не споменал да са удряли пострадалия Г..

За времето от 09.00 до 09.20 часа на 19.06.2016г., вече на дневна светлина, бил извършен повторен оглед на местопроизшествието, при който не били открити нови факти и веществени доказателства, свързани с разследваното деяние / протокол и фотоалбум., т.1, л. 27-30 от ДП /.

За времето от 09.25 до 10.10 часа бил извършен оглед на местопроизшествие на ул.“Булаир“, пред №12, на втори по ред метален контейнер / огледен протокол и фотоалбум, т.1, л.31-34 от ДП /. При този оглед в контейнера бил открит и иззет черен спортен сак с надпис „Найк“ със скъсана от едната страна дръжка, собствен на пострадалия Н. Г.. В сака били открити кафяв кожен колан, торба с хляб, тоалетна хартия, зарядно за мобилен телефон „Нокия“, слушалки, нокторезачка, метална катарاما, прозрачен плик с три броя метални върхове от стрели за игра „Дартс“, бележник с червена подвързия, прозрачен плик с фасове, прозрачен плик с монети, лъжица, 3 бр. химикали, пълнител за химикал, лична карта, издадена на името на Н. Г. Г. ЕГН *****, карта „Уинбет“, два броя клиентски карти за магазин „Билла“, бележка за дарена кръв, заложен билет от зложна къща „Алекс и Делян“ за сумата от 10 лева.

След задържане на подс. П. в Първо РУ на МВР - Бургас, за времето от 10.20 до 10.40 часа на 19.06.2016г. по отношение на него със съгласието му бил извършен оглед на лице / протокол за освидетелстване и фотоалбум – т.1, л.35 – 37 от ДП /. Видно от отразеното в протокола за това действие по разследването, по пръстите и ходилата на ляв и десен крак е установено наличието на тъмночервена засъхнала течност, от която са иззети проби посредством тампон. Такава засъхнала течност била открита и по сандалите на освидетелствания, поради което те били иззети и приобщени като веществено доказателство по делото. Впоследствие по отношение на иззетите от подсъдимия сандали бил извършен оглед на веществено доказателство /протокол за оглед на веществено доказателство, т.6, л.32 от ДП /.

На 19.06.2016г., около 12.40 часа, екип на Първо РУ на МВР - Бургас установил в района на магазин „Стего” свид. Т. Г. / докладна записка – т.1, л.59 от ДП /, който бил отведен за разпит във връзка със случая, а в 12.50 часа на същата дата той бил задържан за срок от 24 часа със заповед за полицейско задържане на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, по повод данни за извършено престъпление по чл.129 ал.2 от НК /извлечение от регистъра за задържани лица – т.1, л. 525 – 526 от НОХД №287/2019г. на БОС/. С протокол от 19.06.2016г. /т.1, л.54 от ДП/ свид. Т. Д. предал доброволно чифт маратонки от кожа, бели на цвят, с надпис „Mania“ и отстрани „95“, с които бил обут по време на извършване на инкриминираното деяние и при задържането му.

След приемането на пострадалия Г. в ОАИЛ при УМБАЛ „Бургас“ АД, с грижите за здравето му и лечението му били ангажирани свидетелите д-р Т. Г., д-р В. К., д-р З. И. и д-р А. Г. - лекар и началник на същото отделение, както и свидетелките Ст. Б.а и Св. Свт. - медицински сестри.

Незабавно след приемането на пострадалия в болницата в състояние на кома, той бил интубиран и поставен на командно дишане; предписани му били антибиотици, диуретици и кръвоспиращи средства; назначени били рентгенови изследвания и скенер на главен мозък. Предвид липсата на подобрение и продължителната интубация, на 28.06.2016г. на пострадалия Г. била поставена трахеостомна канюла. Въпреки оказаната медицинска помощ, извършените реанимационни мероприятия, прегледи, изследвания и проведено лечение, в 06.41 часа на 03.07.2017г. пострадалият Н. Г. починал. До настъпване на смъртта пострадалият постоянно се намирал в състояние на кома и не излязъл от него до края на живота си.

Гореизложените фактически констатации въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства и експертни заключения, събрани на досъдебното производство и в хода на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие, като стриктно спази изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.5 от НПК. Описаната по-горе фактическа обстановка по спора не се различава съществено от приетата в мотивите на първоинстанционната присъда. Направената от тази инстанция своя оценка на наличните доказателствени източници съвпада с тази на първия съд. Възприетите и изложени по-горе фактически положения се установяват по несъмнен начин от поотделния и съвкупен анализ на доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебното следствие на първата и въззивната инстанция и са въведени в настоящия процес от:

- гласните доказателствени средства:

показанията на свидетелите И. К., К. Д., П. П., Ст. Р. Ст., Зл. Д., Г. Я. и А. Т., К.Г., С.Й., Т. Д., Б. Дж., Б. Цв., М. Ш., Р. Д., Г. Ст. Г., Т. Г., А. Г., В. К., З. И., Ст. Б.а и Св. Свт.;

показанията на свидетелите - очевидци Г. Д., Т. Д. и С. Г. /М./, дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и показанията им, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК;

проведените между свидетелите Т. Д., Г. Д. и подс. П.П. очни ставки;

показанията на свидетелите А. В. и Г. В., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и показанията им, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281 ал.4 вр. ал.1 т.1 от НПК;

- обясненията на подс. П.П., дадени по време на първоинстанционното съдебно следствие и от обясненията му, дадени на досъдебното производство на 03.10.2016г. и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.279, ал.2 вр. ал.1, т.3 от НПК;

- писмените доказателствени средства – три протокола за оглед на местопроизшествие от 19.06.2016г. /т.1, л.23 - 26, л.27 – 29, л.31 - 32 от ДП/, протокол за освидетелстване на подс. П. с негово писмено съгласие от 19.06.2016г. /т.1, л.35 от ДП/, протоколи за огледи на веществени доказателства: - на сандалите на подс. П. от 23.03.2017г. /т.6, л.32 – 36 от ДП/, - на маратонките на свид. Т. Д. от 29.03.2017г. /т.6, л.37-40 от ДП/, - на предадения от свид. А. Велев оптичен диск от 30.03.2017г. /т.6, л.41-43 от ДП/; протокол за вземане на образци за сравнително изследване /ДНК проба/ от подс. П. със съдебно разрешение /т.5, л.52-55 от ДП/;

- писмените доказателства – справка за съдимост на подс. П.П. /т.1, л.65-66, т.2, л.16-17, т.5, л.27-28, т.10, л.105-106 от ДП, т.1, л.244-245 от НОХД №287/2019г./, заповед за полицейско задържане на подс. П. /т.1, л.13 от ДП/, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние на подс. П. /т.1, л.49 от ДП/, протокол за доброволно предаване на дрехите, с които подс. П. е бил облечен на 19.06.2016г. /т.1, л.53, т.2, л.67 от ДП/, протокол за доброволно предаване от свид. Т. Д. на маратонките, с което е бил обут на 19.06.2016г. /т.1, л.54 от ДП/, история на заболяването, фиш за спешна медицинска помощ, епикриза и други медицински документи за проведени изследвания и лечение на пострадалия Н. Г. Г. /т.2, л.19-63, т.7, л.1-48 от ДП/, характеристична справка на подс. П. /т.3, л.34 от ДП/, препис – извлечение от акт за смърт на пострадалия Н. Г. Г. /т.4, л.40 от ДП/, заверен препис от присъда и мотиви по НОХД №1001/2011г. /т.6, л.4-8 от ДП/, постановление за забрана за напускане пределите на Р България /т.10, л.125 - 126 от ДП/;

удостоверение за наследници на пострадалия Н. Г. Г. /т.12 л.23 от ДП, т.2, л.563 от НОХД №287/2019г./, заверени преписи от график на дежурствата на служителите в Първо РУ на МВР-Бургас през м. юни 2016г. и седмични графици за патрулно-постовата дейност от служителите на същото управление в периода 13.06.-19.06.2016г., график за дежурствата на служителите от РУ – Бургас през празничните и почивните дни на мес. юни 2016г. /т.1, л.519-524 от НОХД №287/2019г./, заверени преписи от книгата за задържани лица касателно подс. П.П. и на свид. Т. Г., /т.1, л.525-526 от НОХД №287/2019г./, справка от Първо РУ на МВР – Бургас /т.1, л.536 от НОХД №287/2019г./, копие от нот. акт №11, т.3, рег. №1652, дело №386/2010г. на нотариус Х. Р. №289, с район на действие Поморийски районен съд /т.1, л.116-118 от НОХД №287/2019г./, копия от договор за наем от 01.06.2016г., сключен между представляваното от свид. Г. В. търговско дружество „ТИД АУТО” ЕООД и „Ира-комерсиал-М-5” АД- гр.Бургас, протокол-декларация от 18.06.2020г., анекс към договора за наем от 20.06.2016г. и протокол от 06.12.2016г. за прекратяване на споменатия наемен договор /т.1, л.527-533 от НОХД №287/2019г./, справка от К. Ст. - служител в Първо РУ на МВР-Бургас относно наличието и издирването на видеокамери в района на местопроизшествието.

- веществените доказателствени средства - фотоснимки, изготвени по време на огледа на местопроизшествието /т.1, л.29–л.30 от ДП, т.1, л.453-456 от НОХД №287/2019г./, фотоснимки, изготвени по време на огледа на контейнер /т.1, л.33-34 от ДП/, фотоснимки, изготвени по време на освидетелстване на подс. П. с негово писмено съгласие от 19.06.2016г. /т.1, л.36-37 от ДП/,

- веществените доказателства – иззетите при огледите на местопроизшествието вещи и проби, вещите, иззети при огледа на контейнера, където е бил открит сакът на пострадалия с наличните в него предмети, предадените доброволно от свид. А. В. и Районен център 112-Бургас оптични дискове, иззетите при освидетелстването на подсъдимия проби от петна по краката му, доброволно предадените от подсъдимия дрехи и сандали, доброволно предадените от свид. Т. Д. - маратонки.

- заключенията на съдебните експертизи: заключение на съдебно-медицинска експертиза на труп №178 от 04.07.2016г. /т.1, л.40 - 42 от ДП/, заключение на тройна съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 117/ 2017г. от МУ-Варна /т.10, л.12-30 от ДП/, заключение на тройна съдебномедицинска експертиза № 176/ 2018г. от МУ-Плевен /т.11, л.44-67 от ДП/, заключение на ДНК експертиза № 16/ДНК-93 от 17.10.2016г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР-Бургас /т.2, 71-73 от ДП/, заключение на ДНК експертиза № 17/ДНК-73 от 10.04.2017г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР-

Бургас /т.5, л.80-82 от ДП/, заключение на ДНК експертиза № 17/ДНК-72 от 07.04.2017г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР-Бургас /т.5, л.75-76 от ДП/, заключение на ДНК експертиза № 17/ДНК-220-16 от 10.05.2017г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР-Бургас /т.5, л.60-62 от ДП/, заключение на съдебно-техническа експертиза от 28.03.2017г. /т.6, л.11-16 от ДП/, заключение на съдебно-техническа експертиза /т.2, л.77-79 от ДП/, заключение на комплексна психиатрично-психологическа експертиза на подс. П.П. от вещи лица от ЦПЗ-Бургас /т.5, л.92-100 от ДП/, заключение на повторна комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза на вещи лица от гр. София /т.6, л.75-98 от ДП/.

Въззивният съд се присъедини към заключението на първия, според което събраните и изброени по-горе доказателствени източници, оценени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин гореизложената и възприета от двете съдебни инстанции фактическа обстановка по спора, която съвпада в по-голямата ѝ част и с изложената в обвинителния акт. Релевантните за решаване на делото обстоятелства – времето, мястото, механизма за извършване на посегателството, неговия автор, причинените на пострадалия наранявания, личността на пострадалото лице, проведеното му лечение, извършените медицински интервенции, причинната връзка между смъртта на пострадалия и получените от него по време на инцидента телесни увреждания - са категорично установени от събраните и проверени чрез способите и по реда на НПК доказателства в хода на разследването и на съдебното следствие в първата инстанция. Съображенията, които първостепенният съд е изложил относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им са достатъчни, последователни и юридически издържани, те позволяват на страните и на горните инстанции да проследят формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. При спазване на предвидения процесуален ред за събиране и проверка на доказателствата и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна, а въззивният съд споделя дадената оценка за достатъчност, годност и достоверност на доказателствените материали.

По повод оплакването на защитата за необоснованост на обжалваната присъда, аргументирано с недостатъци и пропуски в доказателствената дейност на първостепенния съд, въззивната инстанция проконтролира процеса на събиране, проверка, анализ и оценка на наличния доказателствен материал и намери, че възражението на защитата за липса на достатъчни и годни доказателства, установяващи съставомерност на разгледаното деяние по вменената наказателноправна норма и участието на подсъдимия в него,

както и за постановяване на осъдителната присъда въз основа на предположения, внушения и догадки, на недостатъчни, негодни и противоречиви доказателства, на необективен анализ на събраните доказателства и превратното им тълкуване, е неоснователно.

Както по време на досъдебното производство са събрани достатъчно доказателства в полза на обвинителната теза, така и в хода на задълбочено проведеното съдебно следствие първоинстанционният съд е положил нужните усилия за пълното и всестранно изясняване на фактическите обстоятелства по делото, гарантирал е равно участие на страните в представянето на относими и необходими доказателства, събрал е достатъчен по обем доказателствен материал, който е допринесъл за разкриване на обективната истина, в това число досежно авторството на деянието в лицето на подсъдимия, причините и подбудите за реализиране на инкриминираното деяние. По време на първоинстанционното съдебно следствие по искане на прокурора са разпитани непосредствено свидетелите, посочени по-горе. На страните, включително на подсъдимия и неговия защитник, е предоставена възможност да задават много въпроси на свидетелите и вещите лица, които подробно са отговаряли. При стриктно спазване изискванията на процесуалния закон, предписани с нормите на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и/или т.2 от НПК са били прочетени в хода на първоинстанционното съдебно следствие досъдебните показания и/или показанията, дадени пред друг състав на съда, на голяма част от разпитаните свидетели, които са потвърдили предходните си показания.

Предоставена е възможност на подс. П. да даде обяснения и същият е депозирал такива двукратно пред разследващия орган и два пъти пред първата инстанция. На досъдебното производство обв. П. не е отрекъл упражняване на физическо насилие от него спрямо пострадалия, но е твърдял, че същото е било с минимален интензитет – с лявата си ръка нанесъл шамар в лицето на Г. и причината за това била осъщественото от пострадалия спрямо него посягане с нож; твърдял още, че свид. Т. Д. е нанесъл множество удари с юмруци и ритници на жертвата.

В мотивите към атакуваната присъда, при спазване изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, съдът е изложил аргументи за това кои обстоятелства от обхвата по чл.102 от НПК и имащи съществено значение за правилното решаване на спора, приема за безспорно установени. Анализирал е доказателствените източници – свидетелските показания, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства, заключенията на съдебните експертизи. Подложил ги е на прецизна съпоставка, а при констатиране противоречия в доказателствените материали, изрично е посочил на кои дава вяра и кои от тях не кредитира. Упражнявайки

суверенното си право да преценя необходимостта, годността и надежността на доказателствените източници, правилно е решил в случая кои да допусне и кои да отхвърли, кои да възприеме като достоверни и кои да игнорира като неистинни, излагайки съображенията си в тази насока. При приложения от първата инстанция законосъобразен подход в допускането, събирането, проверката, анализа и оценката на доказателствените материали, фактическите констатации, съдържащи се в мотивите на обжалваната присъда, се явяват напълно обосновани, а отправеният към съдебния акт упрек за необоснованост е несъстоятелен.

В изпълнение на задължението за всеостранен анализ и съпоставка на всички доказателствени източници, първостепенният съд е обсъдил обясненията на подс. П., отчитайки тяхната двойствена роля – на гласни доказателствени средства, но и на средство за защита, което обвиняемият/подсъдимият упражнява по свое усмотрение и няма задължението да казва истината. Правилно е констатирал, че обясненията на П., дадени в съдебното следствие, съвпадат с кредитираните показания на очевидците и на другите свидетели, с писмените доказателства и доказателствени средства и с експертните заключения по малко фактически въпроси, свързани с обвинението, каквито са следните: че направеното от свид. Т. Д. оплакване от пострадалия Г. е послужило като повод подсъдимият и свидетелите Т. Д. и Г. Д. да отидат да търсят пострадалия в района на Старата поща; че след като го открили там в компанията на свид. А. В., който носел женска перука и си тръгнал, те тримата и пострадалият се придвижили до градинката в близост до ж. п. гарата, където Г. и свид. Т. Д. се скарали; че вследствие физически действия на подс. П. пострадалият Г. загубил равновесие и се подпрям на земята с едната си ръка; че в резултат на последвалите удари от лицето на пострадалия започнало силно кръвотечение; че след инцидента свид. Т. Д. изхвърлил чантата на жертвата с намиращите се в нея вещи в контейнер за отпадъци срещу магазин „Стего“; че след деянието подсъдимият и приятелката му Т. Д. карали велосипеди, при което тя паднала и се наранила, а подсъдимият повикал „Бърза помощ“ и придружил Д. в Спешния медицински център на УМБАЛ Бургас АД, където го открили полицейски служители и го откарали в Първо РУ на МВР-Бургас и там го задържали; че докато П. бил задържан в управлението, разговарял със свид. Зл. Д. и колегата му свид. Я., които били цивилни, впоследствие се срещнал и със свид. А. Т.; че по време на задържането си в Първо РУ на МВР - Бургас неколkokратно е разговарял от собствения си мобилен телефон със свид. Г. Д., на когото споделил, че е бил задържан и му казал да дойде в полицията; че при задържането си от полицейските служители в спешния център имал кръв по краката си; че действително е участвал в очна ставка със свид. Т. Д.,

проведена от разследващия полицай Р. П..

Обясненията на подсъдимия относно изброените обстоятелства кореспондират с достоверните свидетелски показания, с изготвените писмени доказателствени средства - протоколи за проведени огледи на местопроизшествие, протоколи за оглед на веществени доказателства и за проведени очни ставки, с приложените веществени доказателства - проби от червена течност, иззети от местопроизшествието, проби от кафявочервени петна, иззети от сандалите и краката на подсъдимия, сака и намиращите се в него вещи на пострадалия, както и със заключенията на съдебномедицинските и ДНК експертизите, поради което съдът правилно им е дал вяра и ги е ползвал при установяване на релевантните за обвинението факти.

Не отговарят на обективната истина изказаните пред съда твърдения на подсъдимия, че той само се е предпазил от ножа на пострадалия и го е бутнал, а свид. Т. Д. е нанесъл множество удари с юмруци и ритници на пострадалия, който е загубил равновесие, и в резултат от ударите на Д. от лицето на жертвата е започнало да тече много кръв.

Неверни са също обясненията на подс. П., пряко свързани с хронологията и механизма на осъществяване на престъплението, по-конкретно досежно следните обстоятелства: пострадалият Г. имал ли е нож и посегнал ли е с него по посока на подсъдимия; кое от присъстващите лица и как е започнало нанасянето на удари на пострадалия в градинката пред ж. п. гарата; паднал ли е пострадалият вследствие нанесените му удари от собствен ръст или от пониска позиция на тялото по начин, че да удари силно главата си в земята; кое лице е нанасяло удари на пострадалия, след като вече същият се е намирал на земята; колко време е продължил побоят над пострадалия; колко и какви удари /с ръка, с крак, с предмет/ са били нанесени на пострадалия и в коя част на тялото му са били насочени. Обясненията на подсъдимия касателно посочените обстоятелства остават изолирани от съвкупния доказателствен материал и се оборват от достоверните показания на свидетелите - очевидци Т. Д., Г. Д. и С. Г. /М./, от показанията на свидетелите А. В., Г. В., Зл. Д., Г. Я. и А. Т., от иззетите като веществени доказателства следи от кръв от краката и сандалите на подсъдимия и получените при ДНК - изследването им резултати, от резултатите от ДНК - изследването на маратонките на свид. Т. Д. и на иззетата от местопроизшествието метална тръба с пластмасова дръжка, от заключенията на съдебномедицинските и техническите експертизи.

Обективният и всестранен анализ на всички гласни, писмени и веществени доказателствени източници и експертни заключения, и съпоставката им с дадените от подсъдимия обяснения категорично налага извод, че твърденията на подсъдимия по основните въпроси, касаещи механизма на осъществяване на престъплението и неговото авторство, са

неверни и житейски нелогични и целят единствено неговото оневиняване. Поради това първоинстанционният съд правилно е ценил тази част от обясненията на подсъдимия като изява на гарантираното му от закона право на защита чрез изграждане на самооправдателна и в същото време уличаваща свид. Т. Д. като автор на деянието версия, но същите не са източник на достоверни факти от значение за разкриване на обективната истина.

Изложените от първата инстанция съображения за неистинност на значителна част от обясненията на подс. П. са изключително подробни, убедителни и логично аргументирани, поради което настоящият въззивен състав не намира основание за отхвърлянето им, респективно за фактически изводи досежно автора и механизма на причиняване на телесните наранявания на пострадалия, различни от приетите в мотивите на проверяваната присъда. Направеният съвкупен и обективен анализ на доказателствените материали обосновава извода за нанесени от подсъдимия множество удари с юмруци и ритници в областта на главата и тялото на пострадалия и за липса на извършено от страна на пострадалия посегателство с нож спрямо личността на дееца П..

Твърденията на подсъдимия, че пострадалият е посегнал към него с нож и че свид. Т. Д. е нанесъл множество удари с юмруци и ритници по главата и тялото на пострадалия се оборват от показанията на свидетелите Т. Д., Г. Д., С. Г. /М./, К. Д., П. П., Зл. Д., Г. Я., А. Т., И. К. и Ст. Р. Ст.. Свидетелите - очевидци Т. Д., Г. Д. и С. Г. /М./ са категорични, че само подс. П.П. е нанасял на пострадалия удари с юмруци и ритници. Свидетелите К. Д., П. П., Зл. Д., Г. Я. и А. Т. потвърждават, че пред тях П. е заявил, че е нанесъл удари с юмруци и ритници по главата и тялото на пострадалия Г.. Показанията на посочените свидетели са последователни и непротиворечиви досежно действията на физическо посегателство на подсъдимия спрямо пострадалия и категорично установяват, че в инкриминираната нощ единствено подсъдимият е нанасял удари с юмруци и ритници по главата и тялото на пострадалия. В подкрепа на становището, че пострадалият не е осъществил нападение с нож спрямо подсъдимия са както фактът на неоткриване на такъв предмет сред вещите на пострадалия и липсата на конкретни данни за съдбата на този нож след деянието, така и показанията на свидетелите – полицейски служители К. Д., П. П., И. К. и Ст. Р. Ст., които единодушно заявяват, че пострадалият Г. им е бил известен отпреди случая и го подлагали на периодични проверки, тъй като същият бил бездомник и клошар, но не е бил проблемен, нито агресивен, у него не са били откривани оръжия, включително ножове и други забранени предмети, не е бил разследван и издирван за извършени престъпления или противообществени прояви. Отсъствието на нож у пострадалия в инкриминираната нощ допълнително се потвърждава от показанията на

свидетелите Д. и П., които твърдят, че същата вечер, преди деянието, заварили пострадалия в градинката до Старата поща и му извършили проверка, при която не открили у него нож, оръжие и други забранени предмети. При проведените два огледа на местопроизшествието и в близкия до него район, както и на контейнера за смет, където бил изхвърлен сакът на пострадалия, също не бил намерен нож. Направеният доказателствен анализ убедително аргументира извода, че пострадалият не е носил в себе си нож, нито си е послужил с такова оръжие, нито е посегнал с него към подсъдимия.

В мотивите на атакуваната присъда първата инстанция е посветила специално внимание на показанията на свидетелите Т. Д., Г. Д. и С. Г. /М./, които са могли пряко да възприемат извършването на деянието или епизоди от него, както и на показанията на свидетелите А. В. и Г. В., които са били очевидци на обстоятелства, съответно предхождащи и следващи деянието. Наред с това, в показанията на посочените свидетели е констатирана най-многобройни и най-ярки противоречия, както между показанията на отделните свидетели, така и в показанията на всеки един от тях, дадени в досъдебното производство и в съдебното следствие.

Заслужено първо място в коментара на гласните доказателствени източници заемат показанията на свид. Т. Д. - непосредствен очевидец на деянието, което е наблюдавал от съвсем близко разстояние, а неговите оплаквания против жертвата са станали повод за инцидента. В първоинстанционното съдебно следствие свид. Т. Д. заявил, че слабо познавал както пострадалия Г., така и подс. П., когото случайно срещнал в инкриминираната нощ и му се оплакал, че Г. го преследвал с искане да му даде пари. Заявил още, че същата нощ бил много пиан и не си спомнял нищо за инцидента, а за случилото се с Г. узнал на следващия ден, когато бил повикан от органите на полицията да даде показания. Предвид заявената от свид. Т. Д. липса на спомен за случилите се събития, със съгласието на страните в процеса, на основание чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 от НПК, са били приобщени в съдебното следствие чрез прочитане показанията, дадени от свидетеля в проведените съответно на 19.06.2016г., 20.06.2016г. и 20.12.2016г. разпити в досъдебното производство и при очната ставка с обв. П. на 30.03.2017г. В прочетените досъдебни показания свид. Т. Д. подробно пресъздал събитията, предхождащи деянието, както и обстоятелствата, при които то е било осъществено. Оценени в съвкупност с останалите доказателствени материали, тези показания подкрепят отразените в обвинителния акт факти и обстоятелства, на които се основава обвинението и които очертават престъпното деяние на подсъдимия. Важно е да се подчертае, че след прочитане на досъдебните показания и изявленията му при очната ставка с обв. П., свид. Т. Д. заявил, че поддържа дадените в досъдебното

производство показания и изрично споделил на съда, че от инцидента и досега се бои от подс. П., изпитвал страх от него, като и при проведената помежду им очна ставка също се притеснявал от П..

С основание решаващият съд е дал приоритет на досъдебните показания, депозираните от свид. Т. Д. на първите му разпити, съответно на 19.06.2016г. и 20.06.2016г. и надлежно приобщени към доказателствената съвкупност, тъй като те са в най-голяма степен информативни, добросъвестни, последователни и обективно пресъздаващи възприятията на свидетеля. Тези показания са дадени непосредствено след деянието, когато впечатленията на свид. Т. Д. са били съвсем пресни и конкретни, а представеният от него разказ разкрива точно, логично и изчерпателно хронологията на събитията и действията на отделните участници в инцидента по начин, който кореспондира с останалите събрани и проверени гласни, писмени и веществени доказателства. Правилно съдът е гласувал вярата и на досъдебните показания на свид. Т. Д. от 20.12.2016., които са значително по-подробни от предходните, незаинтересовани и обективни с изключение на твърдението, че пострадалият отпреди инцидента притежавал нож с обща дължина около 20 см, който носел в кобур у себе си, и когато подс. П. му нанесъл серия от силни удари в лицето, Г. извадил ножа и посегнал с него към подсъдимия, който успял да го избие от ръката му, като след инцидента самият той, Т. Д., взел ножа и го изхвърлил, но не помнел къде. Обстоятелството, че посоченото твърдение е изказано за пръв път едва в третия разпит на свид. Т. Д. и по съдържание то съответства изцяло на обясненията на обв. П. от 03.10.2016г. и на показанията на свид. Г. Д. - близък приятел на подсъдимия, наред с двукратно дадения преди това от свид. Т. Д. еднозначен отрицателен отговор на въпроса за носенето на нож от пострадалия и изричното изявление на свидетеля, направено пред съда и преди това пред полицейския служител Зл. Д., че след инцидента изпитвал притеснение и страх от подсъдимия, налагат извод за недостоверност на тази част от показанията на свид. Т. Д., с които заявил посягане с нож от страна на пострадалия към подс. П.. Очевидно тези твърдения на свид. Т. Д. не отговарят на обективните му възприятия за случилото се, а са резултат от страха и притесненията му от подс. П..

Следващият свидетел - Г. Д. е очевидец на значими за делото събития, който в ролята на наблюдател и без да участва в разговорите и последвалия побой, непосредствено е възприел случилото се на процесната дата. Първоинстанционният съд е подходил особено внимателно към показанията на този свидетел, задълбочено ги е анализирал и прецизно ги е съпоставил с останалите доказателствени материали, за да направи обективна и точна преценка кои части от тях са правдиви и кои са неистинни, отчитайки факта, че свидетелят се познавал с подсъдимия отпреди седем – осем години преди

инцидента, поддържали близки приятелски отношения помежду си, двамата излизали заедно веднъж седмично по заведения, както се случило и вечерта преди извършване на деянието. Правилно е съобразил, че съществуващото дългогодишно приятелство между подс. П. и свид. Г. Д. е значима причина, която да мотивира свидетеля да дава тенденциозни и неверни показания, целящи да оневинят подсъдимия или поне да облекчат наказателноправното му положение и същевременно да уличат свид. Т. Д. като автор на престъплението. Очевидни са както противоречията между показанията на свид. Г. Д. и тези на свидетелите Т. Д. и С. Г. /М./, така и между показанията, депозиран от самия него по време разпитите му в досъдебната и в съдебната фаза и при очната му ставка с обв. П.. Констатирайки съществени различия в заявленията в съдебното следствие твърдения на свид. Г. Д. с показанията му, дадени в досъдебното производство на 29.09.2016г., при проведената на 24.01.2017г. очна ставка с обв. П. и тези, дадени на 01.11.2019г. пред друг състав на съда, на основание чл.281 ал.4 вр. ал.1 т.1 и и ал.5 вр. ал.1 т.1 от НПК, първата инстанция приобщила въпросните показания и очната ставка към доказателствената маса чрез прочитането им. Свид. Г. Д. добросъвестно и последователно на разпитите си твърдял, че в процесната вечер заедно с подс. П. и свид. Т. Д., когото дотогава не познавал, отишли до градинката на Старата поща, за да търсят две лица – клошари, които преди това били нападнали свид. Т. Д. и му искали пари. Твърдял още, че в посочената градинка открили само единия клошар - пострадалия Г. и заедно с него се придвижили до градинката до ж. п. гарата, където Т. Д. и Г. се скарали, а след инцидента свид. Т. Д. изхвърлил раницата на пострадалия в контейнер за смет. Извън тези еднозначно заявени от свид. Г. Д. обстоятелства, намиращи се в корелация с изводимите от другите кредитирани доказателствени средства факти, останалите съобщени от свидетеля обстоятелства са неубедително поднесени и указващи на заинтересованост и недостоверност на думите му. Правилно съдът е приел за неверни твърденията на свид. Г. Д., че пострадалият Г. е извадил нож или друг предмет, наподобяващ нож, с който е посегнал към подс. П., без да може да обясни логично това нападение, след като скарването е било между пострадалия и свид. Т. Д.. Правилна идентична оценка за неистинност е дал и на твърденията на свид. Г. Д., според които подсъдимият е нанесъл само един удар с ръка на Г., за да се предпази от ножа му, а свид. Т. Д. е бил този, който е нанесъл множество удари с ритници в корема и главата на пострадалия, скачал с крака върху тялото и главата на пострадалия, намиращ се повален на земята, като през това време подс. П. само подпрял със сандала си главата на жертвата странично. Според показанията на свид. Г. Д. най-сериозната агресия, проявена от подс. П. спрямо пострадалия Г., се изразила в нанасянето на два – три удара с юмрук в лицето на Г., когато същият посегнал с нож към

подсъдимия, като в резултат на ударите Г. паднал на земята, а подс. П. го ритал с крака отстрани в главата. Въззивната инстанция сподели направения от първата анализ на показанията на свид. Г. Д. и се присъедини към дадената оценка за недостоверност на посочените по-горе части от твърденията на свидетеля.

Следващият важен източник на устни доказателствени факти са показанията на свид. С. Г. /М./, който станал неволен очевидец на побоя и макар да го наблюдавал от по-далечно разстояние в сравнение със свидетелите Т. Д. и Г. Д., е възприел интересувачи делото обстоятелства, които пресъздал на разпитите си. Както в дадените пред съда показания, така и в досъдебните такива, приобщени в съдебното следствие на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК чрез тяхното прочитане, свид. С. Г. /М./ категорично установил мястото и времето на извършване на деянието, посочил пострадалия, когото познавал по физиономия и знаел, че е клошар, съобщил прякора му - „Ш.“, описал физическите му характеристики, обичайното му облекло и маратонки. Също еднозначно на разпитите си свид. С. Г. /М./ описал дееца – непознат за него мъж, по-нисък от „Ш.“, набит, як, облечен с къси панталони. Свидетелят пресъздал и действията на непознатия мъж, който нанесъл множество силни удари с юмруци в главата на лежащия на земята пострадал, а после започнал да го рита. Съдът правилно е оценил тези показания на свид. С. Г. /М./ като правдиви, добросъвестни и непредубедени, като е отчел касателно досъдебните му показания, че е било спазено особеното правило на чл.140, ал.2, вр. ал.1 от НПК за присъствие на разпита на педагог или психолог, тъй като към 09.12.2016г. свидетелят е бил непълнолетен. С основание съдът е изключил достоверност на тази част от показанията на свид. С. Г. /М./, с които твърди, че непознатият му, як и набит мъж е нанесъл на пострадалия и удари с издължен твърд предмет – бухалка или тръба, защото единственото веществено доказателство, доближаващо се до описания от свидетеля предмет, е откритата на метри от мястото на побоя метална тръба с черна пластмасова дръжка в единия край, с обща дължина около 40 см, по която обаче не са открити ДНК следи нито от подс. П., нито от пострадалия Г.. Останалите събрани и проверени доказателствени източници не съдържат данни за наличие в ръцете на подсъдимия и за използване в побоя на подобна вещ - бухалка или тръба. Наред с това, по тялото на жертвата не били открити наранявания, които да са били причинени от действието на твърд издължен предмет, с цилиндричен, плосък или ръбест профил. Обсъдената недостоверност на посочените обстоятелства не се дължи на заинтересованост на свид. С. Г. /М./ да навреди на подс. П., тъй като те не се познавали отпреди и липсват данни за влошени отношения между тях. Предвид на това, не може да се отрече истинност и обективност на

останалата, по-голяма част от показанията на свид. С. Г. /М./, както правилно е подходил първият съд.

Специално място в доказателствения анализ съдът е отредил на показанията на свид. А. В., който познавал пострадалия Г., подс. П. и свид. Т. Д. отпреди инцидента и който възприел събитията, предшестващи деянието, както и състоянието на пострадалия на местопроизшествието непосредствено след деянието. Заслужена оценка за достоверност са получили показанията на свид. А. В., дадени в съдебното следствие, с които установил идването в процесната вечер на подс. П., свид. Т. Д. и на един непознат мъж /описан като висок на ръст, облечен с бели дрехи, с кърпа на главата - очевидно свид. Г. Д./ в градинката до Старата поща, където пострадалият Г. и самият той разговаряли помежду си на една пейка, както и нанасянето на удар от свид. Т. Д. на пострадалия по повод спор за малка парична сума. Приобщените на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК досъдебни показания от 19.06.2016г. и 28.09.2016г. на свид. А. В. установили, че тримата новодошли - подс. П., свид. Т. Д. и непознатият мъж потеглили към градинката на ж. п. гарата, като подсъдимият заставил пострадалия Г. да тръгне заедно с тях, докато свид. А. В. не ги последвал и не видял случилото се. На разпита си от 28.09.2016г. свид. А. В. е дал точно описание на физическите данни на пострадалия Г. и на подс. П. и е споделил личните си впечатления за характера и поведението на всеки от тях. С показанията си от посочената дата свид. А. В. описал Г. като много добър и кротък човек, не бил дразнител и агресивен, не се напивал и не буйствал, не носил в себе си нож или друго оръжие, а след като изгубил работата си и бил изгонен от квартирата, спял по пейките. В негативни краски свид. А. В. описал подс. П., като заявил, че същият е агресивен, заядлив, дразнител, не работел и търсел проблеми за да се скара с хората, пребил без причина непознато момче, бил осъждан и лежал в затвора за побой. Свидетелят споделил, че избягвал срещи и контакти с подсъдимия заради лошия му и раздразнителен характер. На изложените съдебни и досъдебни показания на свид. А. В. първата инстанция с основание е гласувала вяра, приемайки ги за добросъвестни, последователни и логични и установявайки съответствието им с кредитираните части от показанията на свидетелите Т. Д. и Г. Д., с показанията на свидетелите – полицейски служители, с веществените доказателства и експертните заключения.

Обосновано съдът е отхвърлил правдивост на тази част от досъдебните показания на свид. А. В. от 28.09.2016г., в която свидетелят твърдял да е станал очевидец от разстояние на побоя, нанесен от подс. П. на пострадалия и представил свой разказ относно развоя на инцидента. Изложените в тази насока съображения в съдебните мотиви са изключително подробни и убедителни, споделят се напълно от настоящата инстанция и не е необходимо

тяхно повтаряне във въззивното решение, още повече, че самият свидетел А. В. в хода на съдебното следствие е отрекъл истинността на въпросните досъдебни показания и същите не заслужават обсъждане.

Правилно са кредитирани дадените пред съда показания на свид. А. В., с които заявил, че след телефонно обаждане от брат му – свид. Г. В. по повод на инцидента с пострадалия Г., той е отишъл в градинката до ж. п. гарата, където заварил брат си, полицаи и линейка, и видял пострадалият да лежи на земята в локва от кръв. Тези твърдения заслужават доверие, тъй като съвпадат както с кредитираната част от показанията на свид. Г. В., така и с показанията на свидетелите – полицейски служители К. Д., П. П., Ст. Р. Ст. и И. К.. Негативен знак за истинност следва да се постави на показанията на свид. А. В., с които твърдял пред съда, че пострадалият Г. системно злоупотребявал с алкохол, ползвал ножове и винаги носел у себе си голям нож в специална чанта, както и че полицаите се опитали да повлияят на свидетеля и да го накарат да каже неистини. Очевидно даването на тези показания е било мотивирано от страха, който свид. А. В. признал, че изпитва от подс. П. отпреди настоящото деяние, и от опасенията му, че подсъдимият може да му посегне, каквито опасения свидетелят изразил и пред свид. Зл. Д., който в хода на разследването го търсил за участие в допълнителни разпити и очни ставки. Липсват данни за оказано спрямо свид. А. В. въздействие от разследващия полицаи или от други полицейски служители. Както правилно е констатирал първоинстанционният съд, разпитът на свид. А. В. на 28.09.2016г. е бил проведен в присъствието на упълномощения защитник на обв. П., който не е направил възражения за оказано върху свидетеля неправомерно влияние от полицейски служители с цел депозиране на неверни показания, а от гледна точка на форма, реквизити, изчерпателно разясняване правата на свидетеля и наличието на подписи на участващите в разпита лица, протоколът отговаря на всички изисквания на чл.129 и чл.139 от НПК.

Значителен обем от съдебните мотиви са посветени на анализа и оценката на показанията на свид. Г. В., който освен че е брат на предходния свидетел А. В., е познавал преди деянието пострадалия Г., макар и само по прякора му „Ш.“, свид. Т. Д. и подс. П.. Именно свид. Г. В. е подал сигнал на телефон ЕЕН 112 в процесната нощ, когато преминавайки през градинката пред ж. п. гарата, видял пострадалият да лежи до входа на пристанището, изчакал пристигането на полицейски патрул, казал на полицаите прякора на бития – „Ш.“ и по телефона извикал брат си – А. В., за който знаел, че отблизо се познавал с жертвата.

Вследствие процесуална активност на прокурора и при спазване служебното начало в процеса от страна на съда, обстойно е бил изследван

въпросът дали инцидентът действително е бил заснет от видеокамери, монтирани на стопанисваното по онова време от едноличното дружество на свид. Г. В. „Тид - Ауто“ заведение „Ред бар“, разположено на ул. „Булаир“ №1 срещу „Сиймънс клуб“, както твърдял свид. Г. В.. Доказателствените материали не установяват дали такива камери наистина са били монтирани на наетия обект в рамките на наемния срок, какъв е бил техният брой, какви са били техническите им параметри и накъде са били ориентирани.

По повод твърденията на свид. Г. В. за наличието на видеокамери, монтирани на стопанисваното от него заведение, прокурорът е изискал и представил по делото справка от Първо РУ на МВР-Бургас, от която се установява, че нито един служител от посоченото управление, включително пристигналите първи на местопроизшествието полицаи – свидетелите К. Д. и П. П., както и ангажираните впоследствие с работа по случая свид. А. Т. и инспекторите Б. Д., Кр. К. и Д. И. /съобразно месечните и седмичните графици на дежурствата на служителите от Първо РУ на МВР - Бургас през мес. юни 2016г., приложени в т.1, л.519-524 от НОХД №287/2019 на ОС - Бургас/, не е посещавал заведението „Ред бар“ и не е гледал записи от видеонаблюдение. Въпреки, че по случая били проведени всички възможни оперативно-издирвателни дейности, не били установени видеозаписи от охранителни камери, обхващащи района на местопроизшествието. Самите полицейски служители К. Д., П. П., Ст. Р. Ст. и И. К., пристигнали в тази последователност на местопроизшествието, не заявили в показанията си, че завареният там свид. Г. В. им е казал, че заведението му е било снабдено с работещи видеокамери и че е разполагал с видеозапис от района на местопроизшествието по времето, когато е било извършено деянието, нито че свид. Г. В. ги е канил в заведението да прегледат тези записи. Натоварените с разследването служители на МВР са търсели всякакви допълнителни източници на информация по случая и това категорично се установява от показанията на свид. Г. Я., който заявил, че е получил от началника си разпореждане да съдейства на служителите от Първо РУ на МВР - Бургас в издирвателните мероприятия, което и сторил. При обследване на местопроизшествието и прилежащия район свид. Я. и служителите от управлението установили видеокамера, монтирана зад касата на магазин „Стего“ и при преглед на записите от изминалата нощ видели, че подс. П. и спътниците му действително са влизали в този магазин и са били отразени на записа от камерата. В същата насока е и докладната записка от оперативния работник Кр. К. /т.1, л.55 от ДП/, в която изрично е отбелязано, че във връзка с инцидента е бил обходен района на Гаров площад с цел проверка за наличие на видеокамери, обхващащи местопроизшествието.

Първоинстанционният съд правилно е отказал да провери на място

твърденията на свид. Г. В. за наличието на камери за видеонаблюдение, монтирани на заведението му, предвид факта, че считано от 01.12.2016г. този свидетел е престанал да бъде наемател на помещението и през изминалия от датата на деянието значителен период от време няма гаранции, че местопроизшествието и районът около него са останали непроменени. Независимо от това, както правилно е преценил съдът, изглежда озадачаващо и крайно нелогично в първите си показания, дадени на досъдебното производство на 27.06.2016г., т. е. около седмица след инцидента, свид. Г. В. изобщо да не спомене за наличието на въпросните видеозаписи, както и за факта, че е уведомил за съществуването на такива видеозаписи органите на МВР, които реално да са ги гледали и ползвали при установяване участниците в побоя, при това данни за такива записи липсват и в показанията на дошлите на местопроизшествието полицаи, които общували пряко със свидетеля, както и в показанията на полицаите, натоварени по – късно с работа по случая.

Още по-нелогично е свид. Г. В. да не съобщи пред разследващия орган за наличието на камери за видеонаблюдение, монтирани на заведението му и за съществуващи видеозаписи, отразяващи инцидента, предвид факта, че този свидетел в нито един момент не е бил заподозрян в съпричастност към извършеното престъпление, следователно не е бил застрашен от разследването и за него е категорично установено, че е имал съобразено със закона поведение - при откриване на пострадалия своевременно е подал сигнал на спешния телефон, изчакал е на място пристигането на полицаите, споделил е с тях каквото му е било известно и е ангажирал брат си А. В. да дойде на местопроизшествието, за да даде допълнителна информация за пострадалия и събитията, предшествващи деянието.

Събраните по делото доказателства не позволяват категоричен отговор на въпросите дали към инкриминираната дата е имало монтирани видеокамери на заведението на свид. Г. В., какви са били техните технически параметри, режим на работа, разделителна способност и обхват, дали тези видеокамери са заснемали в момента на деянието, дали мястото, където те са били монтирани, е позволявало да се направи запис на случващото се на местопроизшествието, при това с качество, достатъчно за идентификация на участниците в инцидента, имало ли е устройство за запис и съхранение на кадрите от камерите и за какъв период от време се е съхранявал записът. Твърденията на свид. Г. В. за наличието на видеокамери на стопанисваното от него заведение и запис от тях, на който се виждал инцидентът, както и значително променящите се с времето негови показания относно съдържанието на този запис, остават изолирани и неподкрепени от други доказателства, както от показанията на полицейските служители,

контактували с Г. В. във връзка с подадения от него сигнал и започналото разследване, така и от показанията на брат му свид. А. В., в които също не се съдържа информация за видеозаписи от въпросното заведение, на които да е бил отразен инцидентът. По тези съображения първата инстанция правилно е игнорирала като неверни показанията на свид. Г. В. от досъдебното производство, дадени на 27.06.2016г. и 19.12.2018г., и тези, дадени в съдебно заседание на 09.06.2020г. в частите им, в които свид. Г. В. твърди наличието на работещи в момента на инцидента камери, монтирани на стопанисваното от него заведение „Ред бар”, съществуването на записи от тях, съдържащи визуална информация относно деянието, за конкретното съдържание на записите, за уведомяването на работещите по случая полицейски служители за тези записи и за проявената от тях незаинтересованост своевременно да се снабдят с тези записи преди автоматично им изтриване. По същите съображения съдът правилно е отрекъл истинност на тази част от показанията на свид. Г. В., с които „разказал“ видяното от него на видеозаписа, като следва да се подчертае, че казаното в тази връзка от свидетеля на досъдебното производство на 19.12.2018г. и в съдебно заседание на 09.06.2020г. е с противоречиво съдържание. Така пред разследващия орган свид. Г. В. съобщил, че на видеозаписа се виждали три силуета на трима мъже, от които единият бил по-нисък от другите двама, виждало се още, че по-ниският мъж нанесъл с ръка удари в главата на единия от високите мъже и удареният паднал на земята, като излязъл от обхвата на камерата, виждало се обаче, че главата на по-ниския мъж продължавала да се движи, макар и да не се виждали конкретните му действия, но пък се виждало, че другият висок мъж не се намесвал в тези действия. Съобщил още, че при приближаване към видеокамерата на неговото заведение той разпознал в по-ниския силует обв. П., докато по-високият мъж, носещ шапка на главата си, му бил непознат. Пред съда обаче свид. Г. В. заявил, че на видеозаписа се виждало как непознат за него мъж, висок и слаб, с качулка на главата, нанасял удари на пострадалия Г., като заедно с тях бил и подс. П., когото свидетелят познавал отпреди, но П. не участвал в побоя. Не се налага изясняване на причините за различията в посочените досъдебни и съдебни показания на свид. Г. В., защото, както вече се каза, твърденията му, че на стопанисваното тогава от него заведение е имало камери за видеонаблюдение и създаден от тях запис, са неверни. Верни са обаче показанията на свид. Г. В., с които е посочил мястото на откриване на пострадалия след деянието и неговото тежко състояние, както и тези, с които е дал описание на физическите данни на пострадалия и на подсъдимия, а също и информация за техните личностни качества и занимания, тъй като твърденията му досежно тези обстоятелства са в унисон с кредитираните части от показанията на свидетелите Т. Д. и Г. Д., с показанията на свидетелите – полицейски служители, с писмените и

веществените доказателства и експертни заключения.

Въззивната инстанция сподели оценката на първата, че показанията на свидетелите - полицейски служители К. Д., П. П., Ст. Р. Ст., И. К., А. Т., Зл. Д. и Г. Я. са ясни, конкретни, последователни, незаинтересовани, логични и взаимнодопълващи се, поради което правилно са послужили като доказателствена основа за установяване на фактическата обстановка по делото.

Свидетелите К. Д. и П. П. първи пристигнали на местопроизшествието след подадения от свид. Г. В. сигнал, а малко след тях дошли и свидетелите Ст. Р. Ст. и И. К.. Четиримата полицаи разпознали пострадалия като клошар, обитаващ централната градска част на Бургас, разговаряли на място с подателя на сигнала свид. Г. В. и дошлия по-късно негов брат – свид. А. В., от които узнали обстоятелствата, предхождащи инцидента, и получили информация за лицата, евентуално свързани с извършеното престъпление. Посочените полицейски служители били категорични в твърденията си, че пострадалият им е бил известен отпреди случая и го подлагали на периодични проверки, тъй като бил бездомник и клошар, но еднозначно заявили на разпитите, че той не е бил проблемен, нито агресивен, у него не са били откривани оръжия, включително ножове и други забранени предмети, не е бил разследван и издирван за извършени престъпления или противообществени прояви, и видимо се отличавал с по-високо ниво на интелект и култура в сравнение с други лица в неговото социално положение. Показанията на свидетелите К. Д. и П. П. установили, че същата вечер преди деянието заварили пострадалия в градинката до Старата поща и там му извършили проверка, при която не открили у него нож, оръжие или други забранени вещи. Свидетелите Д. и П. съобщили тези обстоятелства още в показанията си на досъдебното производство и потвърдили извършената проверка на разпитите им в съдебното следствие. Макар и по делото да липсва приложен протокол за полицейски обиск на пострадалия по чл.80 от ЗМВР, както и протокол за проверка на личните му вещи по чл.81 от ЗМВР, не може да се отрече извършването на въпросните полицейски проверки на пострадалия, като самите свидетели Д. и П. също не са твърждали, че са били съставили подобни документи. Видно от показанията на свид. Д., дадени пред съда, извършената на пострадалия проверка е била фактическа и неформална, като при нея не са били намерени оръжия или други забранени предмети; при извършената дистанционна проверка по документа за самоличност на пострадалия също не били констатирани нередности. Отсъствието на съставени протоколи по чл.80 и чл.81 от ЗМВР обаче няма за последица компрометиране показанията на полицейските служители, разпитани в качеството им на свидетели, досежно факта на осъществяване на проверката и

результатите от нея, както правилно е приел първоинстанционният съд, позовавайки се на текста на чл.117 от НПК, който предписва възможност със свидетелски показания да се установят всички факти, които свидетелят е възприел и които допринасят за разкриване на обективната истина.

Въззивната инстанция се присъедини към становището на първата по въпроса за допустимостта и достоверността на показанията на свидетелите А. Т., Зл. Д. и Г. Я. – полицейски служители, които на разпитите си възпроизвели освен личните си възприятия и действия по повод инцидента, но и изявленията на подс. П., направени при проведените с него неформални разговори, т. нар. оперативни беседи. Свид. Д. е разговарял с подсъдимия в сградата на Първо РУ на МВР в присъствието на свид. Я., след като П. вече бил задържан, считано от 04.00 часа на 19.06.2016г. със заповед за полицейско задържане, и е бил поставен под охрана. Свид. Т. също беседвал със задържания подсъдим по-късно през деня на 19.06.2016г. В тези беседи, според показанията на свидетелите Т., Д. и Я., подс. П. е разказал, че в градинката пред ж. п. гарата възникнал скандал, при който той е ударил пострадалия Г. с юмруци по главата, а след като последният паднал на земята, го заритал с крака, откъдето били и капките кръв по краката му. В тези разговори П. заявил, че само той е нанасял удари на пострадалия, а за свидетелите Т. Д. и Г. Д. отрекъл да са участвали в побоя. Не споменал при инцидента пострадалият да го е нападнал с нож, но споделил, че след преустановяване на боя, той и спътниците му взели чантата на Г., която впоследствие изхвърлили в контейнер за отпадъци срещу магазин „Стего“. При преценка за процесуалната валидност и допустимост на тази част от показанията, съдът е съобразил, че чрез свидетелските показания на упоменатите полицейски служители на практика се възпроизвеждат обяснения на лице, задържано по реда на ЗМВР като заподозряно в извършването на престъпление, които обяснения по същество го уличават като автор на престъплението, и тези извънпроцесуални обяснения са били дадени в условията на задържане и в отсъствие на адвокат. Наред с това обаче, съдът е изследвал документите, отразяващи задържането на подс. П. и приложени в т.1, л. 88 - 92 от ДП. В заповедта за полицейско задържане от 04.00 часа на 19.06.2016г. като основание за задържането изрично е посочено наличието на данни, че П. е нанесъл удари в областта на главата на пострадалия Г. по хулигански подбуди, с разясняване на правата по чл.72 ал.3, 4 и 5 от ЗМВР, под което подсъдимият се е подписал саморъчно. В декларацията за запознаване с правата на задържаното лице П. с подписа си удостоверил и декларирал, че желае да ползва адвокатска защита по свой избор и за своя сметка, не желаел служебна защита, и при задържането му устно е бил запознат с правата си по чл.72, 73 и 74 от ЗМВР. Сред устно

разяснените на заподозрения П. права във връзка с полицейското му задържане, освен правото на адвокатска защита и на съдебно оспорване на заповедта за задържане, е и правото по чл.72, ал.5 от ЗМВР да не дава обяснения, когато е задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, както е в настоящия случай. При обсъдените обстоятелства съдът правилно е приел, че подс. П., бидейки задържан по данни да е извършил престъпление, и след като е бил надлежно писмено и устно запознат с всички следващи от закона права и възможности на задържаното лице, по своя воля е решил да се откаже от гарантираното му право да не дава обяснения, и споделил устно със свидетелите Т., Д. и Я. своята тогавашна версия за инцидента и собственото му участие в него. Подсъдимият сторил това по свое усмотрение и желание в отсъствие на договорен или служебен защитник. В този аспект показанията на тримата свидетели, макар с произведен характер в обсъжданата част, действително се явяват процесуално годни и допустими за използване, тъй като съобщените от тях извънпроцесуални изявления на подсъдимия не ограничават действието на презумпцията за невинност по чл.16 от НПК, не противоречат на императивните разпоредби по чл.105, ал.2 и чл.106 от НПК, а възпроизведените с тях изявления са направени от подсъдимия в условията на полицейско задържане, но след като е бил надлежно запознат с правното си положение като задържан и с правата, с които разполагал в това качество. Освен това, обсъжданите части от показанията на свидетелите Т., Д. и Я. не са нито единствените доказателствени средства, нито с решаващо значение за установяване авторството и вината на подс. П.. По делото са събрани и много други преки и косвени доказателствени източници, от които могат да се изведат обстоятелствата от кръга, посочен в чл.102 от НПК, дори обсъдените по-горе части от показанията на свидетелите Т., Д. и Я. да бъдат изключени от доказателствената маса. Важно е да се отбележи, че при разпитите на свидетелите Т., Д. и Я. в съдебното заседание лично присъстващият подсъдим и неговият защитник не са оспорили показанията им в тази им част досежно валидност и допустимост, което мотивирало съда да приеме, че тези показания, освен че са валидни и допустими, но и са обективни, непредубедени и достоверни касателно съобщените чрез тях факти.

Обсъждайки показанията на свидетелите – полицейски служители, следва да бъдат отразени като валидни и достоверни и показанията на свид. Д. Ст. - експерт в БНТЛ при ОД на МВР – Бургас. Същият е изготвил фотоалбума към първия извършен оглед на местопроизшествието на 19.06.2016г. от 04.10 часа до 04.37 часа. В показанията си свид. Ст. е заявил, че своевременно след огледа е обработил снимките и е изготвил фотоалбума към огледния протокол, но по технически причини този фотоалбум не е бил своевременно приобщен към воденото за случая досъдебно производство.

Заявил още, че не е участвал като специалист-технически помощник в следващите огледи по делото.

Първата инстанция е отделила нужното внимание на показанията на свидетелите Г. Г., Р. Д., Б. Цв. и М. Ш., които в определени периоди от време са били задържани на различни основания и са споделяли арестни помещения с подс. П.. Твърденията им установили, че пред тях подсъдимият споделил различни версии за инцидента, по повод на който е бил задържан. Така, на свид. Г. Г. той разказал, че някакъв човек нападнал и набил негов приятел, който му се оплакал и поради това нанесъл побой на този човек, който изпаднал в кома. Казал му още, че е пребил пострадалия с някакъв сап и че сам е сторил това. На свид. Р. Д. подс. П. споделил, че бил задържан за побой, при който набил някакъв човек, който изпаднал в кома и се намирал в болница. На свид. Б. Цв. подсъдимият разказал, че се е сбил с някакъв човек и в резултат на сбиването този човек постъпил в болница. На свид.

М. Ш. подс. П. съобщил, че бил задържан поради някакво недоразумение, тъй като някакъв човек го е нападнал с нож, а приятел на подсъдимия, който също присъствал на мястото на инцидента, ударил нападателя и той паднал. Настоящата инстанция се присъедини към оценката на първата, че показанията на посочените четирима свидетели са достоверни и незаинтересовани, способстват за изясняване на версиите за инцидента, поддържани от подсъдимия и при съпоставяне с другите доказателствени източници се постига всеостранност и пълнота на съдебното следствие.

Съдът не е пренебрегнал и показанията на свид. Т. Д. – приятелка на подсъдимия. Прочетените на основание чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 от НПК досъдебни показания на свидетелката изяснили местонахождението и заниманията на подс. П. в периода след инцидента и до установяването му от служители на Първо РУ на МВР- Бургас в спешния център на УМБАЛ „Бургас“ АД. Твърденията ѝ, че след полунощ на инкриминираната дата заедно с подсъдимия са излезли да карат велосипеди в централната част на града, но тя загубила равновесие, паднала и се наранила, след което П. сигнализирал на ЕЕН 112, дошла линейка и откарала двамата в УМБАЛ „Бургас“ АД, където свид. Д. била подложена на изследвания и манипулации, а подсъдимият я чакал, напълно кореспондират с обясненията на подсъдимия, както и с факта, че изпратените да го открият полицейски служители действително го заварили да чака приятелката си в спешния център на болницата.

Първата инстанция е гласувала вяра на показанията на свид. Б. Дж., който заявил, че с пострадалия Н. Г. поддържали приятелски отношения и периодично се срещали в гр. Бургас по време, когато свид. Дж. почивал от работата си в к. к. „Слънчев бряг“. Изразил мнение, че пострадалият бил

скромен, не бил лош човек и не го е виждал да носи нож. Споделил за себе си, че е известен с прозвището „Боряна“, но никога не са се обръщали към него с името „Осман“, не познавал лице с такова име или прякор.

Съдът е отдал кредит на доверие на думите на свидетелите Т. Г., В. К., З. И., А. Г., Ст. Б.а и Св. Свт. - медицински специалисти, участвали в първоначалните прегледи, приемането в болница и в последващото лечение на пострадалия Н. Г.. Предвид дългия период от време, изминал от датата на деянието и с оглед изявленията на посочените свидетели, че не си спомнят нищо конкретно по случая, на основание чл.281 ал.4 вр. ал.1 т.2 от НПК в хода на съдебното следствие са били приобщени чрез прочитане досъдебните им показания. Същите установили, че свидетелките Т. Г. и Св. Свт. били в екипа, пристигнал на местопроизшествието, където заварили пострадалия с окървавено лице и дрехи, лежащ на земята в много тежко състояние, в безсъзнание и неконтактен, със задоволително самостоятелно дишане. На място свидетелките преценили наличието на тежка черепно-мозъчна травма, налагаща незабавното транспортиране на лицето и на Т.ването му в ОАИЛ на УМБАЛ „Бургас“ АД. В процесната нощ дежурен лекар в отделението била свид. З. И., която наредила пострадалият да бъде поставен на командно дишане. В показанията си медиците съобщили, че при аспирацията били отчетени кръвени секрети, които приели като симптоми за травма на белите дробове или по-нагоре по бронхиалното дърво. Заявили, че по време на болничния престой и на лечението до датата на смъртта - 03.07.2016г., на пострадалия били извършени множество образни изследвания на мозъка, които не открили мозъчна травма, нито травма на белите дробове, доказващи застой, т. е. събиране на течности в дробовете, което можело да се дължи както на травма на дробовете, така и да е последица от черепно - мозъчната травма. Ангажираните с медицинските грижи за пострадалия Г. специалисти били единодушни, че травма на мозъчния ствол, каквато е установената при Г., много трудно би се забелязала при образните изследвания на мозъка, тъй като увреждането е в област, плътно обградена от кости и тъкани. Показанията на свидетелите - медици изяснили, че от самото му постъпване в болницата пострадалият се намирал в коматозно състояние – с 3 - 4 точки, т. е. в тежка кома, като за целия престой в болницата това състояние не се подобрило. Тези свидетели съобщили, че при приемането на пострадалия е имало хематоми по лицето и екскориации /одрасквания, забелвания/ по окосмената част на главата, но в първичната медицинска документация те не са били изрично описани и по-късно е било невъзможно да се установят местата на тези външни увреждания. Медицинските специалисти били категорични в твърденията си, че по време на престоя в болничното заведение на пострадалия е било прилагано необходимото непрекъснато

медикаментозно лечение, както и апаратна вентилация, но състоянието му не се подобрило и той починал на 03.07.2016г., без да излезе от кома. Обсъдените показания на свидетелите – медици вярно са оценени като обективни, непротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се. Те са важни и относими към спора, защото изясняват състоянието на пострадалия след нанесения му побой и до настъпване на смъртта му.

Показанията на свидетелките К.Г. и С.Й., съответно майка и сестра на пострадалия Н. Г. също не са били оставени без коментар и оценка в съдебните мотиви. Макар тези свидетелки да са заинтересовани от изхода на делото, доколкото същите участват в процеса като частни обвинители и граждански ищци, съдът правилно е оценил техните показания като искрени и непредубедени, тъй като те съдържат обективна информация за трудовото минало на пострадалия, за полаганите от него грижи с личен труд и финансови средства в домакинството на родителите си, за грижите му относно децата на сестра му, докато тя е била на смяна. Показанията на двете свидетелки установили, че пострадалият Г. по характер бил добър, кротък, работлив, не бил агресивен, не злоупотребявал с алкохол, рядко пиел само бира, като след смъртта му неговата майка заболяла от хипертония и диабет тип 2, лекувала се в болница, изпаднала във финансов недоимък и се принудила да започне работа, въпреки множеството си тежки заболявания. Същата починала ден преди началото на настоящото въззивно производство.

Основно място в доказателствения анализ на двете съдебни инстанции заема коментарът на заключенията на назначените на досъдебното производство съдебномедицински експертизи, от които една еднолична и две тройни.

Съгласно заключението на едноличната съдебномедицинска експертиза на труп № 178 от 04.07.2016г. /т.1, л.40 - 42 от ДП/, изготвено от вещото лице д-р Г.а М., при огледа и аутопсията на трупа на Н. Г. са били установени следните увреждания - тежък мозъчен оток, първична стволова контузия, белодробен оток и интерстициална пневмония вдясно, тъмна течна кръв, остър кръвен застой във вътрешните органи, кръвонасядане в регрес на меките черепни покривки. Вещото лице идентифицирало като непосредствена причина за смъртта на пострадалия първичната стволова контузия, довела до изпадане на Г. в кома, наложила той да бъде интубиран още при приема в спешния център. Според съдебния лекар д-р М. първичната контузия и кръвонасядането на меките черепни покривки най-добре отговаряли да са били получени в резултат от падане на пострадалия по гръб вследствие нанасяне на удар в лицето. Експертът определил първичната стволова контузия като постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. В разясненията пред съда допълнил, че при аутопсията по тялото на жертвата не

били установени видими травматични увреждания, което обяснил с изминалото от деня на инцидента до датата на смъртта време.

Обсъждайки заключението на едноличната съдебномедицинска експертиза на труп, въззивната инстанция се присъедини към становището на първата, че от него не следва да се кредитира единствено извода, касаещ механизма на получаване на първичната стволова контузия като причина за смъртта, а именно, че тази контузия е била получена в резултат от падане на пострадалия по гръб вследствие нанасяне на удар в лицето. Този извод е необоснован, тъй като е в противоречие с твърденията на подсъдимия и на свидетелите – очевидци на деянието, които заявили, че дори след загубата на равновесие и падането на земята пострадалият се подпрял на едната си ръка и продължил да бъде способен да извършва движения, което би било невъзможно, ако при самото падане бе ударил главата си по начин да получи контузията на мозъчния ствол, довела по-късно до смъртта му. В останалата си част обаче заключението на едноличната съдебномедицинска експертиза на труп заслужава доверие. При това то е единствен и поради това незаменим източник на фактически анамнестични данни относно състоянието на тялото и вътрешните органи на пострадалия Г., които данни са били добити при аутопсията на трупа на жертвата и са били възприети и ползвани от назначените по-късно на досъдебното производство две тройни съдебномедицински експертизи. Съдът правилно е констатирал, че заключението на едноличната съдебномедицинска експертиза е било изготвено в самото начало на разследването и при ограничен обем от доказателства, което е станало причина за възприетия от вещото лице механизъм на причиняване на травмата. Извършените по-късно две тройни съдебномедицински експертизи са разполагали със значително по-голям обем от доказателствени материали, включително със заключенията на ДНК-експертизите и подробните свидетелски показания, поради което съвсем аргументирано и научно обосновано са достигнали до други изводи за начина на причиняване на мозъчното увреждане.

Съдебните инстанции прецениха заключенията на двете тройни съдебномедицински експертизи за достатъчно пълни, ясни и обосновани и не намери основание да се съмнява в тяхната правилност, при това в техните изводи липсват съществени противоречия, касаещи обстоятелства от предмета на спора. Заключенията са изготвени от добросъвестни и високо квалифицирани експерти, първото – от доц. д-р В. Д., д. м. – ръководител на УС по Съдебна медицина в МУ – Варна, д-р Ем. К., асистент в УС по Съдебна медицина в МУ – Варна, д-р Д. Г., асистент в УС по Съдебна медицина в МУ – Варна, и второто – д-р П. Л., д. м., ръководител на КСМД в МУ – Плевен, д-р С. К., д.м., гл. асистент към КСМД в МУ – Плевен и д-р П.

Д., гл. асистент към КСМД в МУ – Плевен. Шестимата лекари са утвърдени специалисти в съответните области на медицинската практика и в тяхната професионална компетентност и безпристрастност няма съмнение. Те са отговорили изчерпателно, пълно, категорично и убедително на всички поставени им въпроси. По тези съображения съдилищата кредитираха посочените заключения. Те са в подкрепа на изводите относно приетия и изложен по-горе механизъм на причиняване на травмите и тяхната давност и изясняват причината за смъртта на пострадалия.

Лекарите от състава на първата тройна съдебномедицинска експертиза /т.10, л.12 – л.30 от ДП/, също както и едноличната съдебномедицинска експертиза, формирали извод, че непосредствената причина за смъртта на пострадалия Н. Г. е контузия в областта на мозъчния ствол, като пояснили, че контузията е травматично увреждане, получено от механично въздействие, при което в тъканите се излива и натрупва кръв вследствие разкъсване на кръвоносните съдове. Съобразявайки приложената медицинска документация и свидетелските показания, вещите лица приели, че при пострадалия са били налице травматични увреждания вследствие на нанесени удари в областта на главата, лицето, гръдния кош и корема. Приели още, че нараняванията по главата и лицето, описани в документите като „синини по лицето и екскориации по скалпа“ представлявали кръвонасядания по лицето и охлузвания на кожата в окосмената част на главата, но не уточнили конкретните им характеристики и локализация, тъй като такива не били посочени в съставените в болничното заведение документи. Отчитайки установената кръв на местопроизшествието и наличието на кървави пенести материи в дихателните пътища, аспирирани по време на и след интубацията, изразили мнение, че травмите са били съпроводени със значително кървене, като посочили като вероятни източници на външното кървене носните или ушните проходи или евентуални рани по лигавицата на устната кухина или контузия на белодробната тъкан. Заявили, че категоричен белег за механично въздействие в областта на гръдната клетка било счупването на осмо ребро вдясно, като отбелязали, че при подобно въздействие е възможно и подлежащо увреждане на белия дроб, което в случая е описано с клиничната диагноза контузионен бял дроб. В тази връзка изказали предположение, че гръдната травма със засягане на белия дроб може да е била една от причините за кръв в дихателните пътища и съответно за външно кървене от носа и устата. Експертите – медици са категорични, че всички посочени състояния, в това число черепно-мозъчната травма, съпроводена с клиничните белези на тежка кома и неефективна дихателна функция, наложила изкуствена белодробна вентилация, имат характеристиката на травматични увреждания, получени от външно механично въздействие, и нямат болестен произход.

Вещите лица изтъкнали, че при аутопсията на трупа са били установени следи от кръвонасядания по меките черепни обвивки в дясната слепоочно-тилна област на главата, както и контузия на мозъчния ствол, което е основното увреждане, обуславящо клиничното състояние на пациента и смъртния изход. Аргументирали становище, че състоянието на мозъчна кома и установената морфологична причина за това състояние – стволната контузия, са причинили на пострадалия постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. Позовавайки се на констатираните при аутопсията кръвонасядания по меките черепни обвивки вдясно тилно и зад дясната ушна мида и контузионно огнище в областта на мозъчния ствол, приели, че тези увреждания се дължали на осъществено механично въздействие в областта на главата, най-малко на две места – тилно и дясно слепоочно. Като отбелязали, че в приложената медицинска документация не се съдържат точни признаци на отделните наранявания – като вид, локализация, размери, направление и т. н., счели, че не може да се направи коректна професионална интерпретация на вида и характеристиките на травмиращите повърхности. Съобразявайки, че се касае за кръвонасядания и охлузвания по главата и лицето, счупване на дъгата на осмо ребро и контузия на белия дроб, приели, че всички тези увреждания имат характеристиката на травми от удари с или върху твърди тъпи предмети, като изтъкнали, че такива повърхности притежават и човешките ръце и крака при нанасяне на удари – шамари, юмруци, ритници, поради което формирали извод за възможен механизъм за причиняване на подобни наранявания, какъвто е бил описан в свидетелските показания. Макар и да не се ангажирали с определяне точния брой на отделните увреждания, предвид описаните отделни области на тялото, по които са били налични увреждания, посочили, че ударите в областта на лицето и главата са били не по-малко от три – четири и поне един е имало в областта на гръдния кош. Изказали мнение, че макар и в медицинските документи да липсвали описани наранявания по корема и долните крайници, не е била изключена възможността за механично въздействие и в тези части на тялото, както се твърди в свидетелските показания. Пояснили, че охлузването или ожулването на кожата има за основна характеристика нарушаване целостта само на повърхностния кожен слой и представлява травматично увреждане, в чиято механогенеза, освен удар, се включва и триене, като обичайно такова нараняване се получава при действие на травмиращата повърхност тангенциално, допирателно спрямо повърхността на кожата при косо нанесени удари или при плъзгане, след падане на тялото, върху неравна повърхност. Изразили становище, че обособените в една посока пръски при зацапванията с кръв по настилката, върху която се намирало тялото на пострадалия, показвали, че по главата са били нанесени удари, след като вече е било налично кървене. Заявили, че при

констатираните увреждания в различни области и равнини на тялото, не е възможно тези увреждания да са били причинени само с две механични въздействия – удар по лицето и падане върху терена. Приели, че нараняванията в областта на лицето и главата са могли да бъдат получени при различно положение и позиции на тялото на пострадалия спрямо извършителя. Изказали предположение, че вероятно ударите по лицето са били нанесени при положение, когато нападателят и жертвата са били един срещу друг, като е била възможна изправена, полулегнала и легнала на една страна позиция. Повторили разбирането си, че групирани пръски кръв в една посока от основното петно на зацапване от кръв указвали на нанесени удари след наличен източник на кръвене и то когато главата е била вече върху настилка или много близо до нея. Съпоставяйки това обстоятелство с особеностите на зацапванията по черните мъжки сандали – веществени доказателства по делото, приели като възможен механизъм за получаване на част от уврежданията именно нанасяне на ритници в областта на лицето. Изказали експертно мнение, че нанасянето на удари, причиняващи различни по степен наранявания, винаги е съпроводено с чувство на болка, като нейната интензивност зависила основно от индивидуалния праг на чувствителност за болка на всеки отделен човек. При съобразяване описаното от свидетелите състояние на пострадалия Г., според вещите лица той е възприемал и осъзнавал случващото се, изпитвал е чувство на болка до момента, в който окончателно изпаднал в състояние на мозъчна кома, каквато е била установена от пристигналия на местопроизшествието екип на ЦСМП. Експертите мотивирали пряката причинна връзка между получените от пострадалия телесни увреждания и причината за смъртта – мозъчната контузия, като се позовавали на факта, че по време на лечението и на аутопсията не са били установени белези за други заболявания, несвързани с травмите, както и на обстоятелството, че непосредствено след получаване на телесните наранявания, в това число травматичното увреждане на мозъка, Г. е изпаднал в състояние на мозъчна кома, от което не излязъл до смъртта си и не настъпило подобрение след положените спешни реанимационни и поддържащи живота му медицински манипулации и лечение.

Вещите лица от втората тройна съдебномедицинска експертиза – д-р П. Л., д-р С. К. и д-р П. Д., изготвили заключението си, след като се запознали с изобилната медицинска документация, приложена по делото, със съдържанието на компакт-диска с направените на пострадалия образни изследвания по време на лечението му в болницата, приели, както и предходните експертизи, че причина за смъртта на пострадалия Г. е била тежка черепно-мозъчната травма и усложненията ѝ, настъпили по механизма на сърдечно - съдова и дихателна недостатъчност. Приели също, че

окончателната диагноза включвала Кома /безсъзнание/, Черепно-мозъчна травма, Контузионен /натъртен/ бял дроб, за който отбелязали, че не е било установено с образно изследване и не е било потвърдено при аутопсионната находка, а подобна контузията на белия дроб е била възможна при различни по вид и механизъм механични травми, включително при удари в гръдния кош с ръце и крака. Посочили като усложнение пневмония на десния бял дроб. Описали и другите увреждания, посочени в медицинските документи по лечението на пострадалия:

- хематоми по лицето, приети като обикновени, повърхностни, тъй като при аутопсията липсвали следи от тях, същите били получени от удари с или върху твърд предмет, като било изключено техен източник да са били предмети с изразени ръбове и ъгли, издължени и тесни, както и относително широка, плоска, неподатлива повърхност, но е било възможно хематомите да са били получени от удари с ръка и/или крак;

- екскорации /охлузвания/ по скалпа, които също не са били констатирани при аутопсията, което означава, че те са били повърхностни, а липсата на данни за тяхната локализация и морфологичните им особености не позволявали обсъждане на механизма на получаването им;

- наличие на кръв в назофаринкса, което е резултат от травматичен епистаксис /кръвотечение от носа/;

- рентгенови данни за счупване на осмо ребро, което обаче не било потвърдено в окончателната клинична диагноза и от аутопсията.

Отбелязали, че в медицинските документи по повод проведеното лечение на пострадалия липсва конкретизиране на локализацията, броя, вида и особеностите на посочените увреждания.

Експертите характеризирали черепно-мозъчната травма като тежка телесна повреда, изразила се в постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота, като тази опасност е възникнала при получаване на увреждането и се е реализирала със смъртта на пострадалия. Определили уврежданията по черепните обвивки в окосмената част на главата като лека телесна повреда доколкото водят до болка и страдание. Идентична характеристика дали и на уврежданията по меките тъкани на лицето - лека телесна повреда, изразила се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Отчитайки липсата на категорични данни за счупване на осмо ребро, приели, че липсвала такава гръдна травма.

Съобразявайки данните за клиничното протичане на причинената черепно-мозъчна травма, резултатите от проведените образни изследвания /КТ-изследвания/ и установената при аутопсията морфология, вещите лица аргументирали експертно становище, че конкретната стволова контузия,

която била водещата травма, следва да се обсъжда в две насоки:

- като първична, т. е. като самостоятелно увреждане;
- като елемент на дифузно увреждане на нервните проводници /т. нар. дифузно аксонално прекъсване/, т. е. дифузна черепно-мозъчна травма по механизма на ротационно ускорение на главата и мозъка. Приели втория описан механизъм като по-вероятен съобразно особеностите на черепно-мозъчната травма и максимално съответстващ на наличните данни за ритници в главата – в лицето и/или в дясната слепоочна област, при относително устойчиво, ниско положение на пострадалия. Намерили този втори механизъм за причиняване на черепно-мозъчната травма за кореспондиращ с установеното наличие на кръв /петна и пръски/ по краката и сандалите на подсъдимия, както и със заключението на ДНК – експертизата, доказващо, че въпросната кръв е на пострадалия.

Отчитайки факта, че при приемане на пострадалия за лечение и при изследване на трупа му не са били установени рани като възможен източник на кръвене, вещите лица изложили теза, че единствен произход на описаното кръвене било спукване на носните капиляри в резултат на натъртване с „разбиване“ на носа, което не съответствало на съобщеното от подсъдимия кръвотечение след удар на главата върху земята при падане назад, т. е. указали недостоверност на тези твърдения на подсъдимия. Като взели предвид липсата на увреждания, характерни за падане от собствен ръст и удряне върху повърхността на стоене, експертите – медици категорично изключили възможността черепно-мозъчната травма да е била резултат на падане и удар на главата върху повърхността на стоене /“падане от собствен ръст“/, както и падане назад от друга, по-ниска поза. Като допълнителни аргументи в полза на това свое становище посочили отсъствието на морфологични данни, подкрепящи такова падане на тялото, както и особеностите на конкретната черепно-мозъчната травма, получена по установения със свидетелски показания механизъм – чрез ритници в главата /по-вероятно в лицето или слепоочно/ при стабилна позиция на тялото на пострадалия, която не му позволявала движение /преместване/ по посоката на удара. Изложили категоричен експертен извод, че черепно-мозъчната травма с мозъчна контузия е била получена от директен удар с крак /ритник/ в главата, а не от падане на мястото на намиране на тялото на пострадалия. Заявили, че макар и да не е било възможно да се конкретизира кога точно е започнало кръвотечението от носа – от удари при изправено положение на жертвата или след повалянето ѝ, преди, по време и след получаване на черепно-мозъчната травма, особеностите на петната кръв по краката на подсъдимия и по земята на местопроизшествието насочвали към ритници в главата, най-вероятно в лицето, при налично кръвотечение и лежащо

положение на пострадалия. Пзовавайки се на констатираните външни увреждания, които били локализирани в областта на главата, заключили, че те са били резултат от директни удари, като някой от последните е причинил черепно-мозъчната травма. Заключили още, че до изпадане в безсъзнание пострадалият е бил в състояние да разбира свойството и значението на действията, извършвани спрямо него, изпитвал е болки и страдания. Направили убедителен краен извод, че смъртта на пострадалия Г. е била в пряка причинно-следствена връзка с причинената му черепно-мозъчна травма.

Изслушани в съдебно заседание, вещите лица от състава на повторната тройна съдебномедицинска експертиза, поддържали писменото си заключение и заявили, че по делото липсват данни пострадалият да е паднал от собствен ръст върху тилната си област, а дори да е било така, подобно падане не би могло да доведе до установената черепно-мозъчна травма. Подчертали, че получената от пострадалия стволова контузия е сред най-тежките известни черепно-мозъчни травми и почти винаги води до смъртен изход, като за получаването ѝ е било необходимо нанасянето на силни удари в главата, за каквито указвали, че са били реализирани и външните увреждания по главата на пострадалия. Пояснили, че в разглеждания случай най-вероятно ударите са били нанесени отдясно, в дясната странична част на лицето на пострадалия и са били с достатъчна сила да създадат ротационно ускорение, което е довело до разкъсване на нервните проводници.

В обобщение, заключенията на двете тройни съдебномедицински експертизи от досъдебното производство съдържат еднозначен извод, че смъртта на пострадалия Г. се намира в пряка причинна връзка с получената от него тежка черепно-мозъчна травма и свързаните с нея усложнения. Липсват съществени различия в изводите на тези съдебномедицински експертизи, които да обосновават различно решаване на спора. Обсъждайки задълбочено и съпоставяйки внимателно тези заключения, въззивният съд прие, че те са достатъчно пълни, ясни и обосновани и не пораждат съмнение за тяхната правилност, нито необходимост от назначаването на нови съдебномедицински експертизи. Вещите лица са единодушни по въпросите за наличните външни увреждания, тяхната локализация – предимно в областта на главата, механизма на тяхното причиняване – чрез директни удари в лицето и дясното слепоочие, като някой от последните удари е причинил черепно-мозъчната травма. Експертите – медици са единодушни и по въпросите, че черепно-мозъчната травма не е последица от падане на пострадалия от собствен ръст и удар на главата върху повърхността, а се дължи на нанесени силни удари в главата, преимуществено в лицето и дясното слепоочие.

При наличието на еднопосочни в изводите си експертни становища на шест вещи лица – съдебни лекари, съдържащи категорични, ясни и непротиворечиви отговори на въпросите за характеристиките на конкретните телесни увреждания, за механизма на причиняването им, за настъпилите усложнения, за проведеното лечение и за причината за настъпилата смърт на пострадалия, въззивният съд счита, че приетите заключения на обсъдените две тройни съдебномедицински експертизи са достатъчно пълни и ясни и няма съмнение в тяхната правилност, поради което не отчете нужда от назначаването на нова – повторна съдебномедицинска експертиза.

Специално място в анализа на доказателствените източници се полага на назначените в досъдебното производство четири експертизи по метода на ДНК – профилиране на веществени доказателства.

Съгласно заключението на ДНК експертиза № 16/ДНК-93 от 17.10.2016г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР - Бургас /т.2, л.71 - 73 от ДП/, изготвено от вещото лице Д. К., пробите, представляващи обект №1 /тампон, издет на 19.06.2016г. при огледа на местопроизшествието/, обект №2 /обтривка, иззета от десен крак на подс. П./, обект №3 /обтривка, иззета от ляв крак на подс. П./ и обект №4 /червено кафяво петно на десен сандал на подс. П./ съдържали кръв. Експертът пояснил, че от пробите е бил изолиран ДНК профил и при сравнението му с ДНК профила, изведен от обект №5 - кръвна проба от трупа на пострадалия Н. Г., е било установено пълно съвпадение с ДНК профила на Н. Г.. Направил извод, че кръвта, иззета от местопроизшествието, от петната по левия и десния крак, и по десния сандал на подс.П., произхождала от един източник и това е пострадалият Г..

Съгласно заключението на ДНК експертиза № 17/ДНК-73 от 10.04.2017г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР - Бургас /т.5, л.80 - 82 от ДП/, изготвено от вещото лице Д. К., при повторно изследване на двата сандала на подс. П. са били иззети проби от петна от подметката и от каишката на левия сандал, както и от подметката на десния сандал. Експертът установил, че пробите съдържали кръв, като при изследването било констатирано, че пробите съдържали един и същ ДНК профил на лице от мъжки пол, който бил идентичен с ДНК профила на пострадалия Г..

Съгласно заключението на ДНК експертиза № 17/ДНК-72 от 07.04.2017г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР – Бургас /т.5, л.75 - 76 от ДП/, изготвено от вещото лице Д. К., по доброволно предадените от свид. Т. Д. два броя кожени маратонки, бели на цвят, с надпис „Mania“ върху езиците и отстрани „95“, с които той бил обут по време на инкриминираното деяние и при задържането му, е била иззета проба от кафеникаво петънце отстрани на подметката от външната страна на дясната маратонка, при чието изследване не бил индивидуализиран ДНК профил.

Видно от заключението на ДНК експертиза № 17/ДНК-220-16 от 10.05.2017г. по описа на БНТЛ при ОД на МВР-Бургас /т.5, л.60 - 62 от ДП/, изготвено от вещото лице П. М., ДНК изследване е било извършено и на иззетата като вещественно доказателство при огледа на местопроизшествието цилиндрична палка от бял метал с приблизителна дължина 40 см., в единия край покрита с черна пластмаса, наподобяваща дръжка, а в другия край с резбована цилиндрична част, подобна на тяло на болт. При изследването по тази вещ експертът не открил зацапвания. Иззетите със стерилен тампон от металната и пластмасовата част на палката проби също са били изследвани, като от пробата от пластмасовата част бил изолиран частичен ДНК профил на лице от мъжки пол, който не съвпадал с този на подс. П., нито с този на пострадалия Г.. Вещото лице не открило съвпадение и при сравнение на изолирания частичен ДНК профил със записите в Националната ДНК база данни.

Заключенията на посочените четири съдебнобиологически експертизи по метода на ДНК – профилирането са ясни, обосновани, изчерпателни и компетентно изготвени, като по тях страните не са направили възражения. Въз основа на тези експертни заключения двете съдебни инстанции приеха за безспорно доказано, че следите по сандалите /отдолу на контактната част на подметките и по горната кожена част/, и по краката на подс. П. съдържали кръв от пострадалия Н. Г., каквато е била открита и иззета при първия оглед на местопроизшествието, докато по маратонките на свид. Т. Д. липсвали следи с биологичен произход и не се извлича ДНК – профил. Според същите ДНК – експертизи по вещественото доказателство - метална тръба с пластмасова дръжка в единия край, липсвали биологични следи от пострадалия и от подсъдимия, което обстоятелство изключва употребата на този предмет за нанасяне на удари на пострадалия.

Първоинстанционният съд правилно е кредитирал заключенията на двете комплексни съдебнопсихиатрични и психологични експертизи, назначени в досъдебното производство и имащи за предмет на изследване психичното здраве и състояние на подс. П. преди, по време и след деянието.

Съгласно първото заключение /т.5, л. 92-100 от ДП/, изготвено от вещите лица д-р А. Ст. – психиатър, Величка Бъчварова – клиничен психолог и В.а Недева – Белчева – клиничен психолог в ЦПЗ „Проф. д-р Иван Темков“ – гр. Бургас, подс. П. не е бил на лечение и не се води на диспансерен отчет в посоченото здравно заведение. След проведени психиатричен преглед и психологично изследване на подсъдимия и след запознаване с доказателствените материали по делото, специалистите – психиатър и клинични психолози приели, че към датата на инкриминираното деяние – 19.06.2016г. няма обективни и/или субективни данни, че подсъдимият се е

намирал в състояние на продължително или краткотрайно качествено разстройство на съзнанието, причинено от психична болест или слабоумие, което да не му е позволило да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Приели още, че П. има запазена психична годност да възприема и запаметява факти и обстоятелства, имащи отношение към делото, да дава достоверни обяснения за тях, да участва в наказателното производство и евентуално, ако бъде признат за виновен, да изтърпява наложеното му наказание. Аргументирали експертно становище, че в ситуацията, при която П. е нанесъл побоя на пострадалия Н. Г., не се е намирал в състояние на уплаха, смущение или силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие, тежка обида или друго противоправно действие, от което да е могло да настъпят тежки последици за П. или близките му, и не е бил в състояние на физиологичен афект. При изследване личностната структура на подсъдимия, вещите лица достигнали до извод, че П. се характеризирал с интравертирана насоченост на личността и психодинамични характерови особености, свойствени за меланхоличен темперамент, отличавал се с повишена сензитивност и чувствителност, като незначителен повод можело да го просълзи, бил извънредно докачлив, болезнено чувствителен, имал слаба реактивност, неизразителна мимика, понижена активност и движения, рядко се смеел на глас, бил неуверен в себе си, стеснителен, неенергичен, лесно уморяем, слабо работоспособен и склонен да се предава при най-малката трудност. Експертите изложили становище, че П. бил с нисък фрустрационен толеранс и неустойчиво поведение в условията на монотония, не контролирал социално неприемливите си импулси и в частност своята агресия и враждебност, макар и да бил свръхконтролиран, бил склонен да реагира с насилие и агресия, дори и при по-слаба провокация. Приели, че П. бил свръхчувствителен към отхвърляне и ставал враждебен, когато бил критикуван, изисквал внимание и одобрение от другите. Приели също, че на вербално ниво осв. П. демонстрирал социално приемливо психологично отношение към вътрешния си „Аз“, като неговото отношение към останалите човешки същества и външния свят било за спазване на правила и норми. Обсъждайки отношението на осв. П. към отделни социални групи, приели, че то се характеризира с неодобрение досежно незачитането на установените общоприети норми от страна на клошари, роми, хомосексуалисти, транссексуални. Вещите лица коментирали негативна нагласа, проявена от осв. П. по време на извършване на деянието, тъй като същият категорично отхвърлил обвинението и заявил, че се е защитавал срещу общественото от пострадалия спрямо него нападение с нож. Експертите констатирали, че по време на интервюто, проведено за целите на експертизата, подсъдимият не споделил чувство на вина и отстоявал тезата, че при деянието се е защитавал

от нападението на убийтия.

С оглед събраните допълнителни доказателства в хода на разследването, в досъдебното производство била назначена повторна комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза /т.6, л. 75-98 от ДП/, която била извършена от вещите лица д-р С. Ш. - лекар и преподавател в УСБАЛНП „Свети Наум”-гр.София, и д-р В. В., специалист по психиатрия и съдебна психиатрия. Съгласно заключението на тази експертиза към датата на деянието подс. П.П. не е бил лишен от годност да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си; притежавал е и притежава пълноценни възможности да възприема и запамятава факти и обстоятелства, имащи отношение към делото; могъл е да дава достоверни обяснения, както и да участва в наказателното производство и да изтърпява наказание, ако бъде признат за виновен. Вещите лица приели, че към момента на деянието П. не е бил в състояние на уплаха, смущение или физиологичен афект и е могъл да ръководи адекватно постъпките си. Открили при изследване личностната структура на подс. П., че той страда от Личностово разстройство от диссоциален тип /F 60.2 по Международната класификация на болестите-МКБ, 10-та ревизия/, с всички особености на поведението, ценностите и комуникацията, характерни за това разстройство, което личностово разстройство обаче не представлява разстройство на съзнанието по смисъла на НК. Отбелязали изрично, че за лица, страдащи от такова разстройство, а и конкретно за подсъдимия, са неприсъщи чувството на вина, грях или неприетост на поведението. Подчертали, че отношението на П. към извършеното е обяснително и себеоправдателно. Описали личностовите характеристики на П., установени при проведеното му изследване, които се изразявали в импулсивност, нисък фрустрационен праг, враждебност и гняв, усещане за физическо превъзходство, липса на критичност и лична отговорност, манифестна безкритичност към последиците от действията му, склонност към екстрапунитивно разрешаване /адресирано към поведението на трети лица/ на фрустриращи ситуации и себеоневиняване, отправяне на обиди, заплахи, отмъстителност, иронизиране, заядливост, дързост и себеувереност.

Първоинстанционният съд правилно е кредитирал и двете заключения на назначените в досъдебното производство комплексни съдебнопсихиатрични и психологични експертизи, тъй като в преобладаващите си изводи те съвпадат - относно вменяемостта на подсъдимия при извършване на деянието и понастоящем, способността му да възприема и запамятава факти и обстоятелства от значение за делото и да дава за тях достоверни показания, да участва лично в наказателното производство и ако бъде признат за виновен, да изтърпява наложеното му наказание, за липсата на данни при извършване

на деянието подсъдимият да се е намирал в състояние на уплаха, смущение или силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие, тежка обида или друго противоправно действие, от което е могло да настъпят тежки последици за него или близките му, и не е бил в състояние на физиологичен афект, за присъщите на личностната и характерова структура на подсъдимия болезнена чувствителност и обидчивост, нисък праг на усещанията, неспособност винаги да контролира социално неприемливите си импулси на агресия и враждебност, свърхчувствителност към отхвърляне и враждебност при критики към него, както и относно липсата на чувство за вина досежно извършеното деяние.

Основателно съдът е приел, че изследването при втората експертиза е позадълбочено и прецизно, тя допълва и надгражда заключението на първата експертиза с констатациите за налично у подсъдимия личностово разстройство от дисоциален тип (F 60.2 по Международната класификация на болестите-МКБ, 10-та ревизия), с описание на характерните за него особености на поведението, ценностите и комуникацията - липса на чувство за вина, грях или неприетост на поведението, импулсивност, нисък фрустрационен праг, враждебност и гняв, усещане за физическо превъзходство, липса на критичност и лична отговорност, манифестна безкритичност към последиците от действията си, склонност към екстрапунитивно разрешаване на фрустриращи ситуации и себеоневиняване, отправяне на обиди и заплахи, отмъстителност, заядливост, дързост, себеувереност и себеоправдателно отношение към извършеното деяние.

Въззивният съд сподели становището на първоинстанционния, че констатираното от втората експертиза личностно разстройство при подс. П. не представлява разстройство на съзнанието по смисъла на чл.33 от НК, и не поставя под съмнение неговата вменяемост. Наред с това, установените от втората експертиза при проведеното изследване на П. личностови характеристики не изключват верността на констатациите на първата експертиза - че като личност той бил неуверен в себе си, стеснителен, болезнено чувствителен и обидчив, което, наред с израстването му в конфликтна семейна среда с последващ развод на родителите, е възможна причина подсъдимият с течение на времето да е възприел установения от експертите антисоциален, безкритичен, безотговорен, агресивен и себеоправдателен стил на поведение.

Отчитайки, че и двете заключения на комплексните психиатрични и психологични експертизи са изготвени от компетентни и незаинтересовани от изхода на делото вещи лица, не са оспорени от страните, съдържат пълни, убедително мотивирани и научно обосновани отговори на всички поставени въпроси, касаещи вменяемостта, вината и отношението на подсъдимия към

деянието и неговите последици, двете съдебни инстанции им се довериха.

Съдилищата отдадоха кредит на доверие и на писмените заключения на назначените в досъдебното производство две съдебно-технически експертизи.

По повод твърденията на свид. А. В., че с мобилния си телефон е бил направил снимки на боя над пострадалия, които снимки впоследствие е бил качил в профила си във Фейсбук – S. V. и споделил с лице на име Г. Е. с прякор „Ш.“ и с име на фейсбук-профила – G. S., бил извършен оглед на предадения от свид. А. В. диск, приобщен като веществено доказателство, като на самия диск бил установен само един файл, съдържащ снимка на червеникаво петно върху настилка от плочки и разположени в близост пейки, който кадър напомнял снимките от фотоалбума, изготвен по време на извършените на местопроизшествието огледи, но ясно указвал, че е било снимано на дневна светлина, т. е. не по време на побоя, осъществен през нощта, а на изображението не фигурирали нито пострадалият, нито евентуалния автор на побоя над него. Заключението на съдебно-техническата експертиза от 28.03.2017г. /т.6, л.11 – 16 от ДП/, изготвено от вещото лице инж. Щ. П., след проучване в интернет и в социалната мрежа Facebook, установило наличие на Facebook – профил с наименование S. V., но електронната поща, ползвана за регистрация на този профил, била недостъпна за други потребители. Експертът установил съществуването на профили с наименования G. S. и A. V., като електронната поща на първия била недостъпна за други потребители, а в мрежата съществували над 10 профила с име A. V., но никой от тях не съвпадал с данните на свид. А. В. от гр. Бургас, който в показанията си назовал изброените по-горе профили. Експертът установил още, че профилите с наименования S. V. и G. S. нямали публично видими приятели и в тези профили липсвали съобщения, получени от други потребители на мрежата със съдържание, свързано с предмета на делото за периода от мес. юни 2016г. до датата на изготвяне на заключението.

Предмет на експертно изследване бил и оптичен диск, предоставен от Началника на Регионален център 112 – Бургас и съдържащ запис от обаждане на ЕЕН 112 в нощта на инцидента. Заключението на тази съдебно-техническа експертиза /т.2, л. 77 – 79 от ДП/ установило, че дискът съдържал един звуков файл, представляващ аудиозапис на разговор, проведен в 02.32 часа на 19.06.2016г., с продължителност 2 минути и 46 секунди. Възпроизведеното на хартиен носител съдържание на разговора установило, че лице, представило се с имената Генчо Желязков Велев, съобщило на оператора на ЕЕН 112 за лежащ в градинката до ж. п. гарата и автогара „Юг“ мъж, от чиято глава изтичала кръв.

Двете съдебни инстанции гласуваха вяра на обсъдените заключения на съдебно-техническите експертизи, които кореспондират с достоверните

гласни, писмени и веществени доказателства, изясняват относими към спора обстоятелства и не са оспорени от страните в процеса.

Въззивният съд обсъди приложените по делото като писмени доказателствени средства протоколи, съставени при проведените действия по разследване: три протокола за оглед на местопроизшествие от 19.06.2016г., протокол за освидетелстване на подс. П. с негово писмено съгласие от 19.06.2016г., протоколи за огледи на веществени доказателства - на сандалите на подс. П. от 23.03.2017г., на маратонките на свид. Т. Д. от 29.03.2017г. и на предадения от свид. А. В. оптичен диск от 30.03.2017г., протокол за вземане на образци за сравнително изследване /ДНК проба/ от подс. П. със съдебно разрешение, като ги намери за валидно изготвени в хода на досъдебното производство. Те са годни писмени доказателствени средства за установяване на правно-релевантни факти, а самите следствени действия са били извършени в съответствие с изискванията на процесуалния закон. Подробно цитираните в мотивите на присъдата, както и по-горе, протоколи за проведените действия по разследване са били подписани от всички присъстващи лица на съответното следствено действие без възражения и забележки относно начина на осъществяването му, както и относно направените при него констатации, описаните и фотографирани предмети и иззетите вещи. Предвид съставянето на въпросните протоколи в съответствие с императивите на НПК и липсата на възражения срещу тях, съдебните инстанции прецениха коментираните действия по разследване за законосъобразно извършени, а отразените в протоколите обстоятелства – като обективни и достоверни.

Специален коментар първоинстанционният съд е посветил на протокола за оглед на маратонките на свид. Т. Д., приобщени като веществени доказателства по делото, предвид твърденията на подс. П., че докато бил задържан в Първо РУ на МВР - Бургас на 19.06.2016г., е видял да водят в управлението свид. Т. Д., който имал кръв по маратонките си и по долната част на краката си, а полицейските служители предприели действия да скрият свид. Д., да изчистят следите от кръв от облеклото и обувките му, и така да го предпазят от отговорност за деянието. Решаващият съд убедително отрекъл истинността на посочените твърдения на подсъдимия, извършвайки следния задълбочен и обективен доказателствен анализ, споделен от настоящата инстанция:

Свид. Т. Д. е бил задържан от полицейски служители със заповед за полицейско задържане, на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, в 12.50 часа, на 19.06.2016г., в района на магазин „Стего” и е бил отведен за разпит във връзка с инцидента с пострадалия. Съгласно протокола от първия му разпит, свид.Т. Д. е дал показания за времето от 14.35 до 15.10 часа на 19.06.2019 г.,

като с протокол от същата дата е предал доброволно чифт маратонки от кожа, бели на цвят, с надпис „Mania“ и отстрани с надпис „95“, с които е бил обут по време на извършване на инкриминираното деяние и при задържането му. В 17.10 часа на същата дата той е бил приет в помещението за задържане на ОД на МВР - Бургас, разположено в сградата на Пето РУ- Бургас. В протокола за оглед на предадените от свид. Т. Д. маратонки, извършен на 29.03.2017г. и онагледен с цветни фотоснимки, изрично е било констатирано, че маратонките на свидетеля са били употребявани, кожената им част отпред е била напукана и същите са били замърсени и прашни, но без видими петна или зацапвания от течности, както по горната и страничните части, така и по долната /контактната/ повърхност на подметките. Извършеното на същите маратонки експертно изследване /ДНК експертиза № 17/ДНК- 72 от 07.04.2017г. - т.5, л.75-76 от ДП/, не е установило наличие на биологични следи и не е визуализирало ДНК-профил. Тези данни категорично сочат, че твърденията на подсъдимия за наличието на кръв по маратонките на свид. Т. Д. при задържането и довеждането му в управлението са неверни. Свидетелят е предал маратонките си в състоянието, в което те са се намирали при задържането му, и констатациите от огледа, че те са били напукани, замърсени и прашни, изключват възможността същите да са били изцапани с кръв при довеждане на свидетеля в управлението и това да е останало незабелязано както от полицейските служители, така и от вещото лице, извършило тяхното изследване за биологични следи, както и след задържане на свидетеля маратонките да са били почистени до степен, че следи от кръв да не бъдат изобщо открити по тях.

Въззивната инстанция, както и първата такава, цени документите, приложени като писмени доказателства по делото, които по-горе бяха подробно цитирани.

Справката за съдимост установява, че към деня на извършване на разгледаното деяние подс. П. е бил два пъти осъждан, както следва:

- с одобрено от съда споразумение от 04.02.2009г. по НОХД №6/2009г. на Районен съд – Бургас подс. П. е осъден за престъпление по чл.194, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК на наказание пробация за срок от шест месеца, като с определение по ЧНД №119/2009г. на Окръжен съд – Бургас, в сила от 17.06.2009г., на основание чл.43а, т.2 от НК неизтърпяната част от това наказание пробация е заменено с наказание лишаване от свобода за срок от два месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от три години.

- с присъда №533 от 19.12.2011г., влязла в сила на 21.01.2013г. по НОХД №1001/2011г. на Окръжен съд – Бургас подс. П. е осъден за престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК на наказание лишаване от свобода за срок три

години при първоначален строг режим, като на основание чл.68, ал.1 от НК е било приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок от два месеца, чието изпълнение е било отложено за изпитателен срок от три години по НЧД №119/2009г. на Окръжен съд – Бургас, като е постановено посоченото наказание да се изтърпи при първоначален строг режим. Наказанието лишаване от свобода, наложено по НОХД №1001/2011г. на Окръжен съд – Бургас е изтърпяно на 13.03.2014г.

Заповедта за полицейско задържане на подс. П. установява, че на 19.04.2016г. в 04.00 часа същият е бил задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на ПЗ – Бургас затова, че на същата дата в 02.20 часа в гр. Бургас е нанесъл удари в областта на главата на Н. Г. Г. по хулигански подбуди, както и че на задържания П. са били разяснени правата по чл.72, ал.3 и по чл.72, ал.4 от ЗМВР, а също и тези по чл.72, ал.5 от ЗМВР, че има право на адвокатска защита и полицейският орган е длъжен да му осигури възможност да се свърже със защитник – адвокат.

Видно от декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, на 19.06.2016г., в качеството си на обвиняем П., е декларирал, че е несемеен, не получава трудови възнаграждения или други доходи, както и че не притежава недвижими имоти и моторни превозни средства. Тази декларация, собственоръчно попълнена и подписана от П., противоречи в частта ѝ, касаеща притежаваното от него имущество, на приложеното в т.1, л.116-118 от НОХД №287/2019г. копие от нот. акт №11, т.3, рег. №1652, дело №386/2010г. на нотариус Х. Р. №289, с район на действие Поморийски районен съд, което установява, че с цитирания нот. акт подс. П. е станал едноличен собственик на апартамент с площ от 101,27 кв. м., находящ се в гр. Поморие, който е придобил чрез дарение от своите дядо и баба – П. Г. П. и М. Л. П.а.

Протокол за доброволно от 19.06.2016г. /т.1, л.53 от ДП/ удостоверява, че на посочената дата П. доброволно е предал на полицейски служител подробно описаните негови дрехи, с които е бил облечен по време на инцидента.

Протокол за доброволно от 19.06.2016г. /т.1, л.54 от ДП/ удостоверява, че на посочената дата Т. Г. Д. доброволно е предал на полицейски служител подробно описаните негови маратонки, с които е бил обут по време на инцидента.

История на заболяването, фиш за спешна медицинска помощ епикриза и другите медицински документи, приложени в т.2, л.19-63 и т.7, л.1-48 от ДП, установяват проведените изследвания и лечение на пострадалия Н. Г. през периода на хоспитализацията му в ОАИЛ в УМБАЛ „Бургас“ АД – гр. Бургас.

Характеристичната справка на лицето П. Г. П. /т.3, л.34 от ДП/ удостоверява, че същият е криминално проявен, многократно е бил задържан за хулигански прояви и нанасяне на телесни повреди, регистриран бил за кражби, за употреба и разпространение на наркотични вещества, както и че срещу него има заведени множество заявителски материали в Първо РУ на МВР – Бургас.

Препис – извлечение от акт за смърт на пострадалия Н. Г. Г. /т.4, л.40 от ДП/ удостоверява, че смъртта на лицето е настъпила на 03.07.2016г. в гр. Бургас.

Удостоверение за наследници на пострадалия Н. Г. Г. /т.12 л.23 от ДП, т.2, л.563 от НОХД №287/2019г. на БОС/ установява, че единствен наследник на същия е частният обвинител и граждански ищец К. В. Г., която е негова майка. Видно от удостоверението за наследници, издадено на 15.11.2021г., от кметство с. Габра, община Елин Пелин, обл. Софийска /л.82 от ВНОХД №216/2021г. на БАС/ К. В. Г. е починала на 26.10.2021г. и е оставила за свой единствен наследник С. Г. Й. – нейна дъщеря и сестра на пострадалия Н. Г. Г..

Заверените преписи от график на дежурствата на служителите в Първо РУ на МВР - Бургас през м. юни 2016г. и седмични графици за патрулно-постовата дейност на служителите на същото управление в периода 13.06.-19.06.2016г. и от график за дежурствата на служителите от РУ – Бургас през празничните и почивните дни на мес. юни 2016г. /т.1, л.519 - 524 от НОХД №287/2019г. на БОС/ установяват, че на 18/19.06.2016г. /събота срещу неделя/ действително са били дежурни по график полицейските служители К. Д., П. П., Ст. Р. Ст., И. К. и А. Т., от които първите четирима са посетили местопроизшествието непосредствено след подадения телефонен сигнал за инцидент с пострадало лице.

Завереният препис от книгата за задържани лица /т.1, л.525-526 от НОХД №287/2019г. на БОС/ установява, че подс. П.П. е бил задържан на 19.04.2016г. в 04.00 часа за престъпление по чл.325, ал.1 от НК, както и че по-късно на същата дата свид. Т. Г. е бил задържан и приет в помещение за задържане за престъпление по чл.129, ал.2 от НК.

Справката от Първо РУ на МВР – Бургас /т.1, л.536 от НОХД №287/2019г./ удостоверява, че никой полицейски служител от Първо РУ на МВР – Бургас не е посещавал бистро – бар „Ред бар“, находящо се в гр. Бургас, на ул. „Булаир“ №1, и не е гледал записи от камери за видеонаблюдение и че след проведени издирвателни мероприятия не са били открити записи от охранителни камери, на които да е било заснето процесното деяние.

Заверен препис от присъда и мотиви по НОХД №1001/2011г. /т.6, л.4-8

от ДП/ установяват, че подс. П. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.11 вр. чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК, за което е осъден на пет години лишаване от свобода при първоначален строг режим, като на основание чл.68, ал.1 от НК е било приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок от два месеца, чието изпълнение е било отложено за изпитателен срок от три години по НЧД №119/2009г. на Окръжен съд – Бургас, като е постановено посоченото наказание да се изтърпи при първоначален строг режим. /Впоследствие въззивната и касационната инстанция са изменили присъдата, като деянието е било преквалифицирано по основния състав на чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК и наложеното наказание е било намалено на три години лишаване от свобода./

Постановление от 12.07.2018г. на прокурор от Окръжна прокуратура – Бургас /т.10, л.125 - 126 от ДП/ установява, че на П. Г. П. е забранено да напуска пределите на Република България.

Копията от договор за наем от 01.06.2016г., сключен между представляваното от свид. Г. В. търговско дружество „ТИД АУТО“ ЕООД и „Ира-комерсиал-М-5“ АД - гр. Бургас, анекс към договора за наем от 20.06.2016г. и протокол от 06.12.2016г. за прекратяване на споменатия наемен договор /т.1, л.527-533 от НОХД №287/2019г. на БОС/ установяват възникването и прекратяването на договорните отношения между посочените търговски дружества по повод предоставеното за възмездно ползване под наем кафене, намиращо се на ул. „Булаир“ №1. Видно от тези документи, в периода на ползване на търговския обект – 01.06.2016г. – 01.12.2016г. нито за наемодателя, нито за наемателя е съществувало задължението да монтира на наемания обект охранителни камери за видеонаблюдение.

Веществените доказателства по делото, сред които с най-голямо значение за спора са чифт мъжки сандали с лепенки, иззети от подс. П.П. на 19.06.2016г., чифт маратонки от кожа с надпис „Mania“, отстрани с надпис „95“, предадени с протокол за доброволно предаване от свид. Т. Д. на 19.06.2016г., черен спортен сак с надпис „Nike“, със скъсана дръжка, съдържащ лични вещи и лична карта на името Н. Г. Г., иззети от контейнер за смет на ул. „Булаир“ по време на оглед на местопроизшествие на 19.06.2016г., са били доброволно предадени или иззети по предвидения в процесуалния закон ред, при спазване на всички изисквания, свързани с тяхното описване, фотографиране и съхраняване, поради което същите правилно са ценени като годни доказателствени източници. Описаните предмети, приобщени като веществени доказателства по делото и неоспорени от страните, затвърждават по несъмнен начин достоверността на изложените по-горе обстоятелства, свързани с разгледаното престъпление и участието на подсъдимия в него.

Въззивната инстанция цени като годни веществени доказателствени

средства приложените по делото фотоснимки, подредени в четири фотоалбума – два към протокола за оглед на местопроизшествие, един към протокола за оглед на контейнер за смет и един към протокола за освидетелстване на подс. П. с негово писмено съгласие, тъй като снимките са били направени в хода на образувания наказателен процес от специалист-технически помощник, участвал като такъв по време на посочените действия по разследване, а НПК не предписва други специални изисквания за изготвянето на фотоснимките.

Направеният и изложен по-горе анализ на наличната по делото доказателствена съвкупност мотивира въззивната инстанция да сподели становището на първата за безспорно и убедително доказано авторство на разгледаното престъпление в лицето на подсъдимия, а обжалвания съдебен акт намери за обоснован.

Въз основа на приетата за установена и напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, към който се присъединява и въззивният – подсъдимият с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и пр.3, т.11, пр.1, т.12, пр.1 вр. чл.115 вр. чл.29, ал.1, б.“а“ и б.“б“ и чл.54 от НК, защото при условията на опасен рецидив и по хулигански подбуди умишлено умъртвил Н. Г. Г., като убийството е било извършено по особено мъчителен начин за пострадалия и с особена жестокост.

В пълно съответствие с наличния доказателствен материал първата инстанция е заключила, че подс. П. с активното си поведение, реализирано чрез нанасянето на множество силни удари с ръце и крака по главата и лицето на пострадалия, му е причинил черепно-мозъчна травма, изразяваща се в дифузно увреждане на нервните проводници и стволова контузия, довели до изпадането на пострадалия в състояние на кома.

Безспорно установено е в случая, че в инкриминираната нощ между подсъдимия и пострадалия възникнал конфликт по повод оплакване на свид. Т. Д., че пострадалият Г. искал от него пари, като подс. П. предупредил Г. да не иска повече пари от Т. Д. и едновременно с това нанесъл на пострадалия няколко силни удара /шамари/, при което същият започнал да вика и изпсувал, а това негово поведение ядосало подсъдимия, който му нанесъл няколко последователни силни удара с юмруци в областта на главата и лицето. Под въздействие на получените удари, пострадалият Г. изгубил равновесие и паднал на настилка, като първоначално се подпрял на лявата си ръка. Подс. П. обаче се приближил и започнал да нанася на падналия множество силни ритници, концентрирани преобладаващо в лицето и в главата му странично от дясната страна, вследствие на което Г. изцяло паднал

на земята, а от разбития му нос започнало обилно кръвотечение, образувало локва кръв под главата и тялото на Г., но подс. П. продължил да му нанася ритници.

Основавайки се на заключенията на двете тройни съдебномедицински експертизи, първостепенният съд е направил обоснован извод, според който в резултат на нанесените от подсъдимия множество удари в областта на главата и лицето пострадалият Г. е получил тежка черепно-мозъчна травма / контузия на мозъчния ствол /, довела до дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, и впоследствие - до смъртта му, като посочената контузия не била с болестен произход, а резултат от механична увреда. Същата е била реализирана чрез нанасяне на директен удар с крак в дясната странична част на главата на жертвата, при наличие, причинено с предходни удари, кръвотечение от носа на Г., и при негово лежащо положение, при което стабилната позиция на тялото му не позволявала преместване по посока на удара. Предвид концентрацията на ударите в областта на главата и вече започналото кръвотечение, някой от последните нанесени на пострадалия удари с крак е довел до стволната контузия, която е първична, и едновременно с това дифузна с оглед вида на мозъчното увреждане. Конкретната причинена мозъчна травма е сред най-тежките от този вид, обичайно водещи до летален изход, поради което смъртта на пострадалия се явява неизбежна и очаквана последица от това нараняване, независимо от предприетите медицински грижи и лечение.

Правилен, обоснован и логичен е изводът на първата инстанция, че е налице причинноследствена връзка между нанесените от подсъдимия множество удари с ритници по лицето, главата и тялото на пострадалия и настъпилния вредоносен резултат – смъртта на жертвата. Причинената изключително тежка черепномозъчна травма, довела до дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност, и впоследствие - до смъртта на пострадалия представлява пряка и непосредствена последица от деянието на подсъдимия.

Неоснователни са възраженията на подсъдимия и неговия защитник, че автор на престъплението е не П., а свид. Т. Д., който бил преследван за пари от пострадалия и е имал мотив да го умъртви. Изложеният по-горе задълбочен и обективен анализ на всички гласни, писмени и веществени доказателства и експертни заключения категорично установява, че подсъдимият е извършител на разгледаното убийство. Обемът и съдържанието на събраните по делото доказателствени източници напълно отговарят на законовите изисквания, предписани с текста на чл.303, ал.2 от НПК за безспорна доказаност на обвинението, в частност авторството на деянието в лицето на подсъдимия. Следва отново да се подчертае, че единствено по подсъдимия са открити следи от кръвта на жертвата и тези

следи, отнесени към установените на местопроизшествието пръски кръв от пострадалия, насочени в една посока извън границите на петното кръв, изключват верността на думите на подс. П., че не бил удрял Г., а само бил подпрял с крак главата му, както и истинността на твърденията на подсъдимия и свид. Г. Д., че свид. Т. Д. е причинил смъртоносната контузия, като скачал с крака върху главата на жертвата. Скачането с крака върху главата на лежащия на земята Г. изисква въздействие отгоре-надолу, а при такова въздействие пръски кръв неминуемо биха попаднали върху обувките и краката на скачащия, както и в целия периметър около главата на жертвата. Но в случая по маратонките на свид. Т. Д., включително по подметките, липсват въобще биологични следи, макар да са били предадени на органите на МВР мръсни и прашасали, а откритите на местопроизшествието пръски кръв са ориентирани само в една посока. Дори ако се приеме за вярна тезата, че свид. Т. Д. действително е ритнал веднъж или няколко пъти пострадалия Г. в корема след неговото падане на земята, каквито твърдения има в някои от собствените му показания, както и в обясненията на подсъдимия и показанията на свид. Г. Д., евентуално нанесени при тези удари увреждания на пострадалия не са били установени, но и да е имало такива, те според медицинските експертизи не се намират в причинна връзка със смъртта на Г..

Първоинстанционният съд с убедителни аргументи, споделени и от настоящия въззивен състав, е оборил тезата на защитника, че свидетелите Т. Д. и Г. Д. са имали пряко участие и голям принос в осъществяване на престъплението. Вярно е, че в самото начало на разследването е съществувало подозрение за съпричастност на свид. Т. Д. към деянието, което, заедно с липсата на постоянен адрес, наложило същият да бъде задържан за 24 часа със заповед за полицейско задържане. Този свидетел още тогава двукратно е дал показания - преди задържането и след освобождаването му, като при задържането е предал доброволно маратонките си, но в хода на разследването не са били събрани доказателства, установяващи свид. Т. Д. да е самостоятелен извършител на престъплението или заедно с друг да е участвал в неговото извършване. В тази връзка следва да се отбележи, че твърденията за съпричастност на свид. Т. Д. към убийството на пострадалия изхождат от подс. П., който има очевиден и пряк интерес да го уличи, за да оневини себе си, както и от свид. Г. Д. – приятел на подсъдимия. Важно е да се изтъкне, че за свид. Г. Д. Т. Д. е бил напълно непознат до нощта непосредствено преди инцидента, и към когото свидетелят нямал никакво определено отношение, като в същото време, според собствените твърдения на свид. Г. Д., той поддържал с подсъдимия близки приятелски отношения. Очевидно тези отношения и стремежът на свид. Г. Д. да помогне на приятеля си да избегне понасянето на наказателна отговорност

за стореното или поне да смекчи наказателноправното му положение, са го мотивирали да дава непоследователни показания, като в първите такива не отричал авторството на П. за извършеното, но твърдял, че същият се е защитил от осъществяването спрямо него посегателство с нож, извършено от пострадалия, а впоследствие свидетелят отрекъл каквото и да е участие на подсъдимия в деянието и твърдял, че престъплението е било извършено само от свид. Т. Д.. Описаният от подсъдимия и свид. Г. Д. механизъм, по който уж Т. Д. е извършил престъплението - като ритал по тялото и скачал върху главата на жертвата, както и представеният от подс. П. начин, по който следите от кръвта на жертвата са попаднали по собствените му крака и сандали, са в явно противоречие с обективните доказателствени находки, открити на местопроизшествието и при освидетелстването на подсъдимия, както и на експертните заключения. Несъстоятелен е също доводът на от защитника на подс. П. за участие на свид. Г. Д. в осъществяване на престъплението, тъй като в тази насока по делото не е налице нито едно доказателство.

Въз основа на приетите за установени и напълно изяснени релевантни за спора факти първоинстанционният съд е направил положителен и законосъобразен правен извод за наличието на пряк умисъл за убийство в действията на подсъдимия, чрез които е реализирал нападението над пострадалия и обуславя квалифициране на престъпната му дейност като умишлено убийство, а не като причинена по непредпазливост смърт вследствие на умишлено причинена телесна повреда по чл.124, ал.1 от НК.

Константна е съдебната практика, според която за субективната страна на деянието следва да се съди най-вече от конкретните обективни действия на дееца, предшестващи настъпилия резултат, а не от неговите последващи обяснения за намеренията му и собствената му интерпретация на произтеклите събития. За умисъла на дееца – дали е пряк или евентуален, дали е за убийство или за телесна повреда - се преценява от начина на извършване на престъплението и по-конкретно от механизма и средствата за нанасяне на удари на жертвата, от броя на ударите, тяхната сила, интензивност и локализация, както и от обективно причинените увреждания. Според обвързващите указания на върховната ни съдебна инстанция, дадени с Постановление № 2/1957г., изменено и допълнено с Тълкувателно постановление № 7/1987 г. на Пленума на ВС на РБ, „за умисъла може да се съди от средствата, с които е извършено деянието, от насоката и силата на ударите, от мястото на нараняването, от разстоянието, от което се посяга на жертвата с оръжие, и други обстоятелства”.

В съответствие с цитираната задължителна съдебна практика и предвид безспорно установената по делото фактология, законосъобразно и обосновано

е становището на съда, че подсъдимият е действал с алтернативен пряк умисъл, тъй като при извършване на деянието той е съзнавал обществооопасния характер на действията си, предвиждал е и настъпването на общественоопасните последици от тях, изразяващи се алтернативно в причиняване на тежка телесна повреда или смърт на пострадалия Г.. Описаните по-горе активни действия на подс. П., изразили се в нанасяне на силни удари с юмруци и най-вече с ритници, броят на нанесените удари – множество, тяхната посока и мястото на нанасяне – предимно по лицето и главата, които продължили и след започналото обилно кръвотечение от счупения нос на жертвата, силата на ударите – значителна, сравнително дългия период от време на нанасяне на ударите, обективно причинените на пострадалия телесни увреждания – тежка черепномозъчна травма, убедително обосновават извод за съзнателност у подсъдимия досежно последиците на деянието в момента на неговото извършване, т. е. у него е било налице съзнание, че в резултат от действията му е твърде вероятно да настъпи тежка телесна повреда или смърт на пострадалия. Към инкриминираната дата степента на интелектуално развитие и житейският опит на подсъдимия са били достатъчни да предвижда и осъзнава, че с нанасяне на многобройни силни удари на Н. Г. предимно в областта на главата, където се намира жизнено важен орган, какъвто е мозъкът, може да му причини тежки увреждания или смърт. Самият побой е бил реализиран в относително продължителен времеви период, през който П. е имал възможност да възприеме, че в даден момент от лицето на пострадалия започнало обилно изтичане на кръв, но деецът не преустановил ударите и продължил тяхното нанасяне до причиняване на фаталното за живота на пострадалия увреждане.

С деянието си подс. П. е искал да причини на пострадалия тежка телесна повреда или смърт, т. е. постигането на който и да е от двата престъпни резултата е щял да бъде удовлетворителен по отношение на целите му. Във всеки момент от побоя подсъдимият е имал възможност да го преустанови, но не сторил това и прекратил побоя едва когато пострадалия престанал да реагира, поради изпадането му в кома, или скоро след това. Допълнителен аргумент за посочената цел на извършителя е изоставянето на пострадалия в изключително тежко състояние през нощта на безлюдно място. При напускане на местопроизшествието пострадалият вече е бил неконтактен, но все още дишал с хрипове и давал признаци на живот. Въпреки това, подсъдимият не предприел никакви действия да помогне на Г. и не подал сигнал на ЕЕН 112 за медицинска помощ, а спокойно се оттеглил със спътниците си, отнасяйки и сака с вещите на жертвата. Сравнително скоро, в рамките на един - два часа след побоя, на пострадалия Г. е била оказана медицинска помощ, като бил включен на принудителна вентилация и били

приложени медикаменти против мозъчен оток, но независимо от хоспитализацията му и полагането на всички необходими медицински грижи, той починал от причинената му мозъчна травма. Тези данни обосновават извода, че ако пострадалият не е бил открит сравнително скоро след побоя и не е бил получил своевременно необходимата медицинска помощ, смъртта му е щяла да настъпи много по-бързо, вероятно в рамките на същото денонощие.

Изложените по-горе факти относно механизма на нанасяне на ударите, техния брой, насоченост и сила налагат заключението, че подсъдимият е искал и целял да причини на пострадалия Г. или тежка телесна повреда, или да го умъртви, като осъществяването на който и да е от тези резултати е съответствало на целта му. В съответствие с указанията, съдържащи се в т.7 от Постановление №2/1957г. на Пленума на ВС на РБ, първоинстанционният съд правилно е приел, че подс. П. следва да отговаря за убийство, а не за телесна повреда, обхваната от алтернативния му умисъл.

Наведеният от защитника довод за приложение на института на неизбежната отбрана също е неоснователен, поради което въззивният съд го отклони като несъстоятелен.

Според чл.12, ал.1 от НК неизбежна отбрана е налице, когато деецът цели да защити от непосредствено противоправно нападение държавни или обществени интереси, личността или правата на самия себе си или на друго чрез причиняване вреди на нападателя в рамките на необходимите предели. А превишаване на пределите на неизбежната отбрана има, когато защитата явно не съответства на характера и опасността на нападението, гласи чл.12, ал.2 от НК.

При липсата на доказателства за осъществено от пострадалия спрямо подсъдимия или спрямо друго непосредствено противоправно нападение, приложението на разпоредбите на чл.12 и чл.119 от НК се изключва.

Лансираната теза, че пострадалият Г. е носил в себе си нож, с който посегнал към подс. П., не отстоява на проверката за истинност. Както вече се каза, не заслужават доверие обясненията на подсъдимия, с които твърди, че пострадалият е осъществил срещу личността му нападение с нож, предхождащо действията по нанасяне на побой на жертвата. Твърдението за ножа фигурира и в показанията на свид. Г. Д., депозирани между 16.20 и 16.50 часа на 19.06.2016г., съгласно отразеното в протокола за разпита му. Тези показания свид. Г. Д. обаче е дал при явяването си в полицейското управление, но след като в течение на деня неколkokратно е разговарял по телефона с подс. П., който бил вече задържан. В последващите си показания в досъдебното и съдебното производство, свид. Г. Д. в едни случаи е твърдял категорично, че пострадалият е имал нож и е посегнал с него към П., а в

други - че пострадалият извадил предмет, който не могъл да различи, но тъй като предметът проблеснал на светлината, той предположил, че това може да е бил нож. Твърдения, че пострадалият Н. Г. принципно имал нож, който носел у себе си в кобур или в специална чанта, както и че посегнал с него към подсъдимия на инкриминираната дата, действително се съдържат и в показанията на свидетелите Т. Д. и А. В., но е важно да се отбележи, че това се случва при разпитите им, проведени след датата 05.12.2016г., когато мярката за неотклонение „задържане под стража” на подс. П. била изменена в „домашен арест”, както и след мес. февруари 2017г., когато мярката за неотклонение „домашен арест” била изменена в „парична гаранция”. При тези данни първоинстанционният съд обосновано е поставил под съмнение верността на твърденията на свидетелите Т. Д. и А. В. относно притежанието и употребата на нож от пострадалия Н. Г. при инцидента, съобразявайки обстоятелството, че те са заявили пред полицейски служител, както и пред самия съдебен състав, че изпитват страх от подс. П., поради което приел, че тези показания на двамата свидетели не отразяват обективните им възприятия по посочения факт, а са резултат от страха, породен у тях от подсъдимия. Освен това, категорично установено е, че нож или кобур за нож не са били открити у пострадалия, в дрехите му, сред вещите му, на местопроизшествието, в контейнера, където бил изхвърлен сакът му, и където и да е другаде. Свидетелите, които познавали жертвата добре и отдавна, както и полицейските служители, на които пострадалият бил известен като клошар и поради това периодично бил проверяван, категорично посочили, че пострадалият не се занимавал с ножове, не притежавал такава вещ, по характер бил кротък, добър, услужлив, не бил проблемен или агресивен.

Предвид изложеното, първата инстанция правилно е приела за недоказано и невярно твърдението, че непосредствено преди побоя пострадалият извадил нож и посегнал с него към подсъдимия, с което провокирал негова защитна реакция. Всъщност в разглеждания случай нито П., нито очевидците на инцидента са твърждали, че пострадалият Г. се е опитал да нападне подсъдимия или друг присъстващ с удари с ръце, с крака или по друг начин, поради което съдът обосновано приел, че в нито един момент от развоя на ситуацията жертвата не е предприемала непосредствено противоправно нападение било срещу подсъдимия, било срещу свидетелите Т. Д. или Г. Д., или срещу трето лице.

Така изложените данни обосновават извод, че при нанасяне на множеството удари с юмруци и най-вече с ритници в областта на главата, целта на подсъдимия не е била да предпази себе си или друго лице от противоправно нападение на пострадалия, а да причини на последния тежка телесна повреда или смъртоносно нараняване. Иначе казано, подсъдимият не

е действал в условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12, ал.1 от НК, която да изключи противоправния характера на извършеното от него. При липсата на фактически данни за обективизирано нападение от страна на пострадалия спрямо подсъдимия, безпредметно е да се обсъждат въпросите в какво се е изразявало нападението, дали същото е било преустановено, налице ли е била отбрана и дали същата е съответствала на нападението, дали подсъдимият е извършил деянието поради уплаха или смущение по смисъла на чл.12, ал.4 от НК. Независимо от това, следва да се изтъкне, че събраните по делото и анализирани по-горе доказателства не установяват, че подс. П. се е намирал в особено психическо състояние, продиктувано от евентуално застрашените му здраве и живот. Напротив, той е действал бързо, адекватно и целенасочено при вземането на внезапно решение да нанесе жесток побой на пострадалия, с който да му причини тежка телесна повреда или смърт и при реализиране на това решение е нанесъл множество силни удари с юмруци и най-вече с ритници, предимно в областта на лицето и главата, довели до тежка черепно-мозъчна травма, вследствие на която, дори и при проведеното интензивно специализирано лечение, след няколко дни е настъпила смъртта на жертвата.

Наличната по делото доказателствена съвкупност не установява безспорно, че от страна на пострадалия Н. Г. е било налице непосредствено и реално съществуващо, противоправно нападение спрямо подсъдимия. Липсват доказателства за агресивно поведение на пострадалия, създадо реална опасност за здравето и живота на подсъдимия и точно поради това той да е предприел действията по нанасяне на многобройни удари с юмруци и ритници в лицето и главата, целейки отблъскване на „нападението“ на „нападателя“ Г.. Този извод изключва необходимостта да се изследва въпроса дали мотив на цялостното поведение на подсъдимия е била защитата на личността му и дали тази защита е съответствала или не на характера, интензивността и опасността на „нападението“, осъществено от пострадалия спрямо подсъдимия. Съобразявайки всички обстоятелства по делото, въззивният съд прие, че подсъдимият не е извършил разгледаното убийство с цел да отблъсне непосредствено, реално съществуващо противоправно нападение от страна на пострадалия и да защити своя живот, но защитата му явно да не е съответствала на характера и опасността на нападението и за отблъсването му да не се е налагало умъртвяване на нападателя, поради което престъпното деяние не може да се характеризира като убийство при превишаване пределите на неизбежната отбрана по смисъла на чл.119 НК.

Разгледаното убийство не може да се квалифицира и по по-леко наказуемия състав на чл.118 от НК.

В принципен план, за квалифициране на едно деяние по посочения

законов текст е необходимо на първо място да се установи наличие на неправомерно поведение от страна на жертвата, като проявеното такова да е от вида на описаното в нормата на чл. 118 от НК – насилие, тежка обида, клевета или друго противозаконно действие, от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за извършителя или негови близки / В този смисъл са Решение 721/73 на Второ н. о., Решение 858/73 на Второ н. о., Решение 419/76 на Първо н. о., Решение 133/1995 г. на Първо н. о. на ВС на РБ и др./. На следващо място е нужно да е налице и медицинският критерий – в резултат на провокативното поведение на пострадалия деецът да е изпаднал в състояние на силно раздразнение /физиологичен афект/ - изключително емоционално състояние, характеризиращо се със стеснено съзнание, овладяло до такава степен емоциите му, че да не може адекватно да реагира на ситуацията. Съобразявайки тези принципни положения, въззивният съд внимателно анализира събрания по делото доказателствен материал и прие, че същият не установява подсъдимият да е извършил деянието в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Н. Г.. Вярно е, че същият, при отправените му от подсъдимия предупреждения да не иска повече пари от Т. Д. и при нанесените му няколко силни удара /шамари/, започнал да вика и дори изпсувал, което поведение е раздразнило подсъдимия и е предизвикало у него силни емоции.

Според вещите лица от двете тройни експертизи - съдебнопсихиатрична и психологична, психичното състояние на подсъдимия по време на извършване на деянието не може да се определи като силно раздразнение в смисъла, в който законът влага в този израз или т. нар. физиологичен афект, тъй като липсват данни за импулсивност, затруднен самоконтрол и стеснено съзнание у подсъдимия. Макар и да е било възможно тогава подсъдимият да се е намирал под въздействие на силни емоции от гняв, то същите не са достигнали до състояние на физиологичен афект, т. е. до емоционална експлозия. Подсъдимият е имал нормална човешка емоционалност за конкретната ситуация. Константната съдебна практика определя състоянието на силно раздразнение като внезапно възникнало и краткотрайно силно душевно вълнение, при което чувствата завладяват до такава степен съзнанието на дееца, че волята му се подчинява на чувствата, като волевата способност на дееца да ръководи постъпките си не се изключва, а само значително отслабва. Към момента на деянието у подсъдимия не е била налице внезапно появила се, бурно протичаща емоционална реакция, която да е ограничила или стеснила психичната му годност да ръководи адекватно постъпките си. Той е бил в обикновено раздразнено състояние, защото поведението му не е било объркано и хаотично, а организирано, подредено и целенасочено. Изложените съображения мотивираха настоящата инстанция

да оцени като законосъобразен правния извод на решаващия съд, че разгледаното престъпление представлява умишлено убийство по чл.116, ал.1 вр. чл.115 от НК, а не такова, извършено в състояние на физиологичен афект, обуславящо правна характеристика по привилегиращата разпоредба на чл.118 от НК.

Законосъобразно и обосновано е решението на първата инстанция за осъществени в случая признаци „по особено мъчителен начин за убийтия” и „с особена жестокост”, регламентирани в чл.116, ал.1, т.6, предл.2 и предл.3 от НК.

Съгласно т.15 от Постановление № 2/1957г. на Пленума на ВС на РБ, изменена с т.9 б.„г“ от Тълкувателно постановление № 7/1987г. на Пленума на ВС на РБ, под „особено мъчителен за убийтия начин“ се разбира начин, който причинява на жертвата изключителни страдания. Особено мъчителният начин за умъртвяване на убийтия е квалифициращ признак от обективната страна на престъплението и е пряко свързан с усещанията на жертвата при осъществяване на убийството. В тази връзка въззивният съд задълбочено и в детайли анализира всички факти, обуславящи посочения квалифициращ елемент и прие, че констатациите на предходната инстанция за тяхното наличие са изцяло подкрепени от събраните доказателства, а изведените от тях правни изводи са съответни на материалния закон.

Безспорно се установява в случая, че побоят е продължил около пет - десет минути, за което време подсъдимият е нанесъл поредица от силни удари с шамари и юмруци по главата на пострадалия, докато още е бил в изправено състояние, последвани от множество силни, концентрирани в областта на главата и лицето ритници след падането му на земята, включително и след започналото обилно кръвотечение от лицето му. Касае се за около десет или над десет отделни удара с юмруци и ритници в главата и още няколко удара с ритници, нанесени в тялото на пострадалия. Черепно-мозъчната травма, довела впоследствие до смъртта на жертвата, е била причинена с някой от последните удари с крак в дясната странична лицева повърхност, докато Г. е лежал на земята и е кървял, т. е. фаталното увреждане е било причинено в края на побоя. Позовавайки се на заключенията на тройните съдебномедицински експертизи, първостепенният съд обосновано е приел, че през цялото време на побоя и до причиняване на стволната контузия, довела до изпадане на пострадалия в състояние на тежка кома, той е бил в състояние да осъзнава случващото се и неговите последици, да изпитва неописуеми болки от непрекъснато нанасяните му многобройни и силни удари, да чувства изтичането на кръвта си от раните, но не е могъл да се изправи от земята и да отблъсне нападението на подсъдимия. Предвид продължителността на побоя, както и многобройността, силата и

насочеността на нанесените удари, решаващият съд правилно е заключил, че конкретното убийство е извършено по начин, особено мъчителен за убития, тъй като през цялото време на побоя жертвата е изпитвала остра, интензивна и непрекъсната болка от всеки получен удар, осъзнавала е ужаса от възможното настъпване на смъртта като резултат от получените тежки наранявания, изживявала е чувства на безизходица, безпомощност и обреченост. Изложените несъмнени констатации за продължителността и тежестта на побоя, за състоянието на пострадалия по време на упражненото над него насилие, за получените от него наранявания, техния характер и локализация мотивираха въззивната инстанция да сподели дадената от първата такава характеристика на деянието като убийство, извършено по особено мъчителен за жертвата начин, както и постановената квалификация по по-тежко наказуемия състав на чл.116, ал.1, т.6, предл.2 от НК.

Верен е също изводът на първоинстанционния съд, че подсъдимият е извършил убийството с особена жестокост.

Според цитираната т.15 от Постановление № 2/1957г. на Пленума на ВС на РБ, изменена с т.9 б.“г“ от Тълкувателно постановление № 7/1987г. на Пленума на ВС на РБ, признакът „особена жестокост“ е налице, когато при извършване на убийството деецът е проявил изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност или садизъм, характеризиращи го като жесток човек. Изрично е указано, че определени обстоятелства, сред които и причиняването на смърт чрез нанасяне на множество удари, могат да характеризират убийството като такова, извършено едновременно по особено мъчителен за убития начин и с особена жестокост. В практиката безспорно се приема, че особената жестокост е качество на дееца, което може да се обективира, от една страна, в поведението му – начин на осъществяване на деянието, използваните средства, и от друга - в личностните му качества, в проявеното отношение към пострадалия и страданията му / В този смисъл са Решение № 7/82г. на ОСНК; Решение № 12/96г. на Второ н. о. на ВС; Решение № 107/96г., на Второ н. о. на ВС; Решение № 586/83г. на Второ н. о. на ВС; Решение № 226/95г. на Първо н. о. на ВС и др. /. Поддържа се още разбирането, че особената жестокост трябва да е проявена към момента на извършване на деянието, а не да характеризира дееца изобщо /В този см. Решение 403/93г. на Първо н. о. на ВС/. В конкретиката на разглеждания казус, първостепенният съд правилно е преценил, че поведението на подс. П., обхващащо от една страна механизма на нанасяне удари по главата и тялото на пострадалия, броя и локализацията на ударите, и от друга – субективното му отношение към пострадалия, разкрива проява на особена жестокост. Това качеството на извършителя се разкрива несъмнено от неговите обективни действия и безмилостното му отношение към жертвата.

Фактическите обстоятелства по делото, установяващи механизма на причиняване телесните увреждания на пострадалия, както и данните от съдебномедицинските експертизи, даващи сведения за медико-биологичните характеристики на тези увреждания, ясно сочат, че употребената от дееца сила, интензитетът, насочеността и броя на ударите, са били такива, че са надхвърляли необходимото за причиняване на общественотоопасните последици. Както вече бе посочено по-горе, реализирайки нападение над пострадалия, подс. П. му е нанесъл около и над десет удара, като почти всички удари са били много силни и центрирани в жизненоважен орган – главата на пострадалия, нанесени били с твърди и причиняващи сериозни увреждания по човешкото тяло средства – ритници и юмруци, при нанасянето им подсъдимият е проявил изключителна упоритост, ожесточеност и ярост, при липса на провокация или нападение от страна на жертвата или противодействие от трето лице, и не е преустановил ударите дори след полученото от тях обилно кървене от лицето на пострадалия.

Съдът убедително е аргументирал обсъждания квалифициращ елемент, като се е позовал на непосредствените възприятия на свидетеля - пряк очевидец Т. Д., който на разпита си заявил: „Удряше го и го риташе като разярен звяр...Мислех, че ще го убие - толкова силно го удряше“.

За да приеме особената жестокост като присъща на подсъдимия личностна характеристика, съдът изцяло се е доверил на резултатите от проведените с П. психиатрични и психологически изследвания, които установили, че подсъдимият е личност с нисък фрустрационен праг, свърхчувствителен към критики, неприемане или отхвърляне, които приема с враждебност и гняв, с усещане за физическо превъзходство и е безотговорен към последиците от постъпките си, като при него липсват чувство за вина, грях, критичност и лична отговорност.

Проявената незаинтересованост и безразличие към пострадалия, изоставянето му в тежко увредено и безпомощно състояние, неконтактен, кървящ и със затруднено дишане, след нанесения му продължителен и интензивен побой, без да се предприемат никакви действия за оказване на помощ или поне да се сигнализира за това на компетентните медицински органи, също еднозначно определят подс. П. като жесток човек, а осъщественото от него деяние – като извършено с особена жестокост.

Изтъкнатите по-горе отличителни белези на настоящото убийство обосновават правната му характеристика по по-тежко наказуемия състав на чл.116, ал.1, т.6 предл.3 от НК, както правилно е решила първата инстанция.

Законосъобразен е изводът на първия съд, че подс. П. е извършил коментираното убийство по хулигански подбуди.

Съгласно цитираната задължителна тълкувателна практика - т.19 от Постановление № 2/1957г. на Пленума на ВС на РБ, изменена с т.9 б.„д“ от Тълкувателно постановление № 7/1987г. на Пленума на ВС на РБ, квалифициращото обстоятелство по чл.116, ал.1, т.11, предл. 1 от НК е налице, когато убийството е предшествано или съпроводено от хулигански действия, които са подтикнали дееца да го извърши, или когато е извършено по мотиви, изразяващи дълбоко неуважение към обществото, пренебрежение към правилата на общежитието и човешката личност. В конкретния случай, съобразявайки анализираниите и кредитирани доказателства, първият съд правилно е намерил, че при осъществяване на престъплението подс. П. е бил воден именно от хулигански подбуди, в чиято основа стоят характеровите и психическите му особености. В тази насока преимуществено са повлияли социалната незадаптираност и антисоциалност на подсъдимия, несъответствието между поведението му и социалните норми, грубото безразличие към чувствата на другите, неговата импулсивност, нисък фрустрационен праг, усещане за физическо превъзходство, манифестна безкритичност към последиците от постъпките му и изявена склонност да обвинява другите за собствените си неблагоприятния в обществото.

Съобразявайки конкретните особености на случая, следва да се отбележи, че подсъдимият изобщо не познавал жертвата, съвсем слабо и отскоро познавал и свид. Т. Д., във връзка с чиито оплаквания П. решил да отидат и да намерят пострадалия Г. още същата нощ. Още при първата среща с Г. в градинката до Старата поща поведението на П. съдържало явни, външно изразени признаци на агресия – хващане и дърпане на пострадалия, разпореждане пострадалият да тръгва с него, за да „не го запука още тук“, които изявления и действия били разчетени от присъстващия на мястото свид. А. В. като сигурни знаци за намерението на подсъдимия да нападне и набие пострадалия, още повече, че Велев отдавна познавал подсъдимия като лице, създаващо конфликти и търсещо участие в сбивания. При все, че до срещата си с пострадалия Г. подсъдимият е нямал никакъв личен мотив и отношение спрямо личността на пострадалия, и без да е бил предизвикан от него по някой от начините, описани в чл.118 от НК, на открито публично място в централната част на гр. Бургас подсъдимият подложил жертвата в течение на продължителен период от време на систематичен тежък побой, при който му нанесъл много на брой и със значителна сила и интензитет удари с юмруци и ритници, изключително в областта на главата и лицевата област, причинявайки му фаталната черепно-мозъчна травма. Безспорно, нападението е било демонстративно, брутално, агресивно и изненадващо за пострадалия. Със сигурност подсъдимият не е извършил побоя над пострадалия заради свид. Т. Д., когото познавал слабо преди деянието и не

изпитвал към него близост и приятелски чувства. За подс. П. оплакванията на свид. Т. Д. от пострадалия са били само подходящ формален повод, във връзка с който подсъдимият съзрял възможност чрез деянието да манифестира физическото си превъзходство над жертвата, пълното отричане и незачитане на установените в обществото норми за поведение на обществени места, на общата забрана да не се вреди другиму и на задължението за уважение и незасягане живота и телесния интегритет на личността. Очевидно собствените подбуди на подсъдимия да извърши деянието са произтичали от нуждата му публично да противопостави себе си на общоприетите според господстващия обществен морал правила и норми за поведение, ясно и демонстративно да заяви себеусещането за надмощие, за безнаказаност и за възможност да стори каквото поиска, независимо от общоприетите схващания. Подобни прояви несъмнено скандализират обществото, особено когато са извършени на публично място, както е в случая – в градинка в централната градска част на гр. Бургас.

Веднага следва да се посочи, че първостепенният съд е приел, че настоящото деяние е съставомерно по чл.116, ал.1, т.11, предл. 1 от НК, тъй като хулиганските действия са били извършени на публично място. Наистина, градската градинка, до която имат достъп неограничен кръг от хора, представлява публично място. В тази връзка следва да се отбележи, че публичността на хулиганските действия не е задължителен обективен признак на състава на „хулиганството“. Необходимо и съществено условие за съставомерността на хулиганските действия е тяхната насоченост – да засягат грубо обществения ред и общественото спокойствие. А в казуса това изискване е удовлетворено, още повече, че по-късно извършените от подсъдимия действия са станали достояние и на други хора. Безспорно извършените от подсъдимия действия представляват грубо нарушение на обществения ред, защото изразяват брутална демонстрация против установения ред и засягат особено важни интереси на личността на пострадалия.

Изложените обстоятелства дават основание деянието да бъде характеризирано като извършено по хулигански подбуди. Към този законосъобразен извод на първата инстанция се присъединява и настоящата.

Законосъобразен е също изводът на първата инстанция, че подс. П. е извършил коментираното убийство в условията на опасен рецидив по смисъла на чл.29, ал.1, б. ”а” от НК, защото към момента на извършването му - 19.06.2016г. той е бил осъден за престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК на наказание лишаване от свобода за срок от три години, изтърпяно на 13.03.2014г.

Законосъобразно е още заключението на съда, че разгледаното убийство

е извършено при опасен рецидив и съгласно изискванията на чл.29, ал.1, б.”б” от НК, защото към деня на осъществяване на убийството – 19.06.2016г. подсъдимият е бил осъден два пъти на лишаване от свобода за умишлени престъпления от общ характер, предвид активираното на основание чл.68, ал.1 от НК наказание лишаване от свобода за срок от два месеца, с което с определение по ЧНД № 119/2009г. по описа на Окръжен съд-Бургас, в сила от 17.06.2009г., е бил заменен неизтърпения остатък от наказанието „пробация” за срок от шест месеца, наложено на подсъдимия със споразумение по НОХД № 6/ 2009г. по описа на Районен съд-Бургас, в сила от 04.02.2009г.

Двете посочени наказания лишаване от свобода в размер, съответно на три години и на два месеца, са били изтърпени ефективно от подсъдимия. Настоящото деяние, осъществено на 19.06.2016г., попада в границите на установения в чл.30, ал.1 от НК петгодишен срок. Както вече се посочи, наказанието лишаване от свобода за срок от три години, е било изтърпяно на 13.03.2014г. и към деня на настоящото убийство – 19.06.2016г. не са били изминали пет години от изтърпяване на въпросното наказание лишаване от свобода. С оглед на това, следва де се приеме, че са налице предпоставките на чл.29, ал.1, б.”а” и б. „б“ и чл.30, ал.1 от НК, които обуславят признака опасен рецидив и налагат заключението, че подс. П. е извършил разгледаното убийство при опасен рецидив. Този извод на първата инстанция е правилен и се споделя от въззивната такава.

Водим от всичко по-горе изложено, въззивният съд прие, че атакуваната присъда е законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.116, ал.1, т.6, предл.2 и предл.3, т.11, предл.1 и т.12, предл.1, чл.115, чл.11, ал.2, предл.1, чл.29, ал.1, б.”а“ и б.”б“ от НК. Изпълнени са предписанията на тези законови норми за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия за коментираното престъпление с цитираната правна характеристика и липсват предпоставките, визирани в чл.304 от НПК, за оправдаването му.

Въззивната инстанция обсъди внимателно оплакванията за несправедливост на присъдата в частта ѝ относно вида и размера на наложеното наказание и прецени, както искането на прокурора и частния обвинител за налагане на по-тежкото наказание доживотен затвор, така и бланкетното искане на защитника на подсъдимия за намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода - за неоснователни.

Неоснователни са доводите на публичното и частното обвинение за определяне съобразно чл.57, ал.1 от НК на наказание доживотен затвор, което е второто по тежест измежду трите вида наказания, предвидени алтернативно в приложимата за казуса материалноправна разпоредба на чл.116, ал.1, т.6, предл.2 и предл.3, т.11, предл.1 и т.12, предл.1 от НК.

Съгласно разпоредбата на чл. 38а, ал. 2 от НК наказанието доживотен затвор се налага, когато извършеното престъпление е изключително тежко.

При липсата на законова дефиниция за „изключително тежко престъпление“, съдебната практика приема, че такова е налице, когато извън признаците на „тежко престъпление“, визирани в текста на чл.93, т.7 от НК, се установят и други допълнителни белези, които придават на конкретното престъпление изключителност, като драстично по-висока степен на обществена опасност в сравнение с масовия случай на престъпления от същия вид, особено негативни характеристични данни за дееца, който е с изключително висока степен на персонална опасност, изключително трудно поправим, не се страхува от понасяне на репресия, съществува реална опасност да извърши друго тежко престъпление, има многобройност на съставомерните квалифициращи елементи, както и обстоятелства, свързани с резултата от гледна точка обема на засегнатите правнозащитени блага, има висок обществен отзвук от престъплението и други фактори. Доколкото допълнителните белези, придаващи изключителност на тежкото престъпление, трудно могат да бъдат изчерпателно предвидени и формулирани, те се преценяват от съда във всеки конкретен случай.

В настоящия казус правилна е преценката на първостепенния съд, че разгледаното престъпление не притежава признаците на изключително тежко по смисъла на чл.38а, ал.2 от НК с оглед обекта на престъпното посегателство, мотивите и причините за неговото извършване, конкретния механизъм на нараняване на жертвата и характеристичните данни за подсъдимия. Противното становище, изложено във въззивния протест и въззивната жалба на частния обвинител К.Г., е необосновано.

Въззивната инстанция намери за правилна направената от първата такава констатация, че степента на обществена опасност на конкретното деяние силно се приближава, но все пак без да надхвърля предела, отвъд който деянието следва да бъде определено като „изключително тежко“ по смисъла на чл.38а ал.2 от НК, респективно, че целите по чл.36 от НК да не могат да бъдат постигнати чрез по-лекото наказание по чл.38, ал.1 от НК – лишаване от свобода. Безспорно, разгледаното престъпление е много тежко с оглед начина му на осъществяване, едновременно реализираните няколко / четири / квалифициращи признака по чл.116, ал.1 от НК и обремененото съдебно минало на подс. П., включително с опит за убийство, следователно деянието разкрива висока степен на обществена опасност.

Вярна е също оценката на решаващия окръжен съд, че личната обществена опасност на подс. П. като деец е висока, доколкото същият не полага общественополезен труд и не получава постоянни трудови доходи, макар и да са налице данни, че той разполага с имоти и получава парични

средства от родителите си. Възприетата висока степен на персонална опасност на подсъдимия се подкрепя от обремененото му съдебно минало, включващо осъждане за опит за убийство, както и данните за висящо срещу него друго наказателно производство за телесни повреди в Районен съд – Бургас и полицейските му регистрации, сочещи еднозначно на склонност към насилие срещу трети лица. Независимо обаче от тези негативни характеристични данни, не може да се приеме, че степента на обществена опасност на подсъдимия е изключително висока, която да го определя като склонен към садистични прояви и извършване на особено тежки престъпления. Анализът на данните, изводими от материалите по делото, не позволява заключение, че личността на подс. П. попада в тази категория извършители на криминални деяния. Не може да бъде направена категорична прогноза за невъзможност за положително развитие на подсъдимия след двадесет години, какъвто е размерът на определеното му наказание. Начинът му на живот в неблагоприятна семейна среда на разведени родители и без необходимия родителски надзор е провокирал и развитието на личностово разстройство. Ето защо с основание може да се приеме, че трайното отсъствие на криминогенни фактори в далечно бъдеще /в условията на затворническа среда/, както и комплексно прилаганите спрямо подсъдимия корекционно-възпитателни мерки за въздействие на основата на разкритите проблемни зони, би предизвикало положителна промяна на личността му, както и би способствало изграждането на социално приемлив модел на поведение, без риск от противоправни прояви.

Съобразявайки изложените обстоятелства досежно конкретното убийство, личността на пострадалия, степента на обществена опасност на подсъдимия и неговите характеристични данни, както и липсата на значим обществен резонанс от престъплението и възможното очаквано поправяне на подсъдимия в бъдеще, първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че разгледаното деяние не е изключително тежко по смисъла на чл.38а, ал.2 от НК и не обосновава налагане на наказание доживотен затвор. В съответствие с чл.57, ал.1 от НК правилно е преценил, че за стореното от подсъдимия следва да му се определи наказание лишаване от свобода, каквото е предвидено в първата алтернатива на приложимия текст на чл.116, ал.1 от НК и което е най-лекото измежду трите визирани наказания. Въззивната инстанция споделя това становище и също приема, че за разгледаното престъпление на подсъдимия следва да се определи наказание лишаване от свобода, чийто размер да бъде индивидуализиран в предвидените в чл.116, ал.1 от НК параметри – от 15 до 20 години при условията на чл.54 от НК.

Обсъждайки наказанието, въззивният съд взе предвид подбудите и причините за извършване на престъплението, състоящи се в ниската обща и

правна култура на подсъдимия, слабите му морално-волеви задръжки, незачитане физическата неприкосновеност и правото на живот на личността, склонност към агресивност, саморазправа и отмъстителност, утвърден престъпен модел на поведение.

Коментирайки обстоятелствата, значими за размера на наказанието, първоинстанционният съд правилно е приел наличието на отегчаващи вината на подсъдимия обстоятелства, каквито са лошите му характеристични данни заради склонността му към агресия и саморазправа, занижен контрол върху импулсите, факта, че престъплението е било извършено спрямо лице, което подсъдимият не познавал преди деянието и нямал с него каквито и да е отношения, включително спорни или проблематични; деянието е било осъществено съвършено безпричинно и изненадващо за пострадалия, в отсъствието на противоправно нападение и каквито и да е други основания за физическа саморазправа; демонстрираното абсолютно незачитане на човешкия живот като ценност и лекотата, с която подсъдимият решил да осъществи престъплението, безцеремонното му отношение към телесната неприкосновеност и живота на пострадалия. В категорията на отегчаващите вината обстоятелства съдът правилно е включил едновременното осъществяване на четири от предвидените в чл.116, ал.1 от НК квалифициращи признака, извършването на престъплението по отношение на лице, което при нанасяне на фаталния удар е било на практика беззащитно - повалено на земята, дезориентирано и кървящо от нанесените му многобройни силни удари преди този, довел до смъртоносната травма, проявената пълна незаинтересованост и безчовечно отношение към състоянието на пострадалия, който при напускане на местопроизшествието от подсъдимия е бил в тежко увредено състояние и със затруднено дишане, но П. не предприел нищо да му помогне или да съобщи на медицинските власти за случая.

Правилно съдът не е ценил като отегчаващи вината обстоятелства непризнаването на вина от страна на подсъдимия, както и липсата на изразено съчувствие към пострадалия и на демонстрирано разкаяние за стореното, тъй като конкретното поведение на обвиняемия/ подсъдимия в процеса е израз на правото му на защита, гарантирано от процесуалния закон. Затова непризнаването на вина, липсата на състрадание към жертвата и на изказано съжаление са факти, които не могат да се интерпретират във вреда на подсъдимия и да утежняват наказателно-правното му положение.

Проверявайки справедливостта на обжалваната присъда, въззивният съд установи, че първата инстанция е проявила достатъчна снизходителност към подсъдимия, отдала е нужното значение на констатираните смекчаващи вината обстоятелства за вида на наложеното възможно най-лекото измежду

трите вида наказания по приложимата за казуса материалноправна норма на чл.116, ал.1 от НК. Всъщност единствените смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства са относително младата му възраст към деня на извършване на престъплението – на 28 години и израстването му в проблемно семейство на разведени родители, които не са упражнявали спрямо него необходимия родителски контрол за формиране на правилен мироглед и стабилни морални устои и като последица са се появили установените при експертните изследвания социална дезадаптация, антисоциалност, свръхчувствителност, негативно реагиране на критика и неприемане, агресия, липса на самокритичност и на отговорност за собствените постъпки и последиците от тях.

Изтъквайки посочените смекчаващи отговорността обстоятелства, въззивната инстанция прие, че същите не са многобройни, нито някое е от изключителен характер по смисъла на чл.55 от НК. В наказателното дело не се съдържат доказателства, които да установят наличието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да доведат до извода, че определеното в приложимата наказателноправна норма наказание лишаване от свобода с минимален предвиден предел от петнадесет години лишаване от свобода ще бъде несъразмерно тежко за подсъдимия и които да налагат определяне на наказание лишаване от свобода под посочения минимум, съгласно чл.55, ал.1, т.1 от НК. Наред с това, налагане на наказание лишаване от свобода под петнадесет години се явява несъразмерно леко и несъответно на индивидуализиращите вината обстоятелства, неефективно за постигане целите на санкцията по чл.36 от НК, не би допринесло за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, нито би оказало в достатъчна степен възпиращо въздействие спрямо другите членове на обществото, склонни към нарушаване телесната неприкосновеност и правото на живот на личността, поради което подобно наказание ще се окаже несправедливо, а определянето му ще бъде израз на необоснована снизходителност към подсъдимия като автор на умишлени престъпления. По тези съображения намира за правилно решението на първоинстанционния съд за индивидуализиране на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК.

Отчитайки всички по-горе изложени факти, значими за наказанието и съблюдавайки целите на специалната и генералната превенция, първостепенният съд правилно е преценил, че на подсъдимия за разгледаното престъпление следва да се определи наказание лишаване от свобода при превес на отегчаващите вината обстоятелства и в размер, който съвпада с максималния предвиден в приложимата норма на чл.116, ал.1 от НК, а именно двадесет години лишаване от свобода. Въззивният съд споделя това

становище и намира, че наложеното наказание напълно съответства на вида и интензитета на престъпното посегателство, на обективно причинения съставомерен резултат, на реализираните с деянието квалифициращи признаци и на високата обществена опасност на личността на подсъдимия. Наред с това, определеното по вид и размер наказание ще допринесе за постигане на всички визирани в чл.36 от НК цели на наказателната репресия и най-вече на личната превенция – да се обезпечи поправяне, превъзпитание и предупреждение на подсъдимия. За успешното постигане на тези цели първата инстанция правилно е преценила, че подс. П. следва да бъде изолиран от обществото за продължителен период от време, през който спрямо него да се упражнява интензивно пенитенциарно въздействие в контролираната среда на местата за лишаване от свобода. Фиксираният от съда максимален срок на наказанието лишаване от свобода е необходим и достатъчен, за да може подсъдимият да осъзнае противоправния и обществено нетърпим характер на деянието си, да проумее последиците от стореното за близките на пострадалия, да преосмисли ценностната си система, да коригира поведението си и да изгради нови критерии, които да му позволят да съжителства с останалите граждани в съвременното човешко общество съобразно установените правила за поведение. Наложеното в максимален размер наказание лишаване от свобода ще способства за постигане и на генералната превенция чрез предупредително и възпитателно въздействие спрямо другите членове на обществото в насока спазване на законите и въздържане от престъпни прояви.

В заключение, спецификата на обсъдените по-горе фактори, значими за наказанието, дава основание на въззивния съд да приеме, че при спазване разпоредбата на чл. 54, ал. 2 НК наложеното наказание лишаване от свобода за срок от двадесет години е дължимото такова и се явява справедливо. Не са налице основания както за редуциране на отмереното наказание, така и за определяне на такова съобразно по-тежката алтернатива, предвидена в санкционната част на специалната норма на особената част от НК, а именно доживотен затвор, в каквато насока е искането на прокурора и частното обвинение. Не са налице изискванията на чл.337, ал.1, т.1 от НПК, както и тези на чл.337, ал.2, т.1 от НПК за изменяване на обжалваната присъда в частта относно наложеното на подсъдимия за разгледаното престъпление наказание лишаване от свобода чрез занижаване на неговия размер или чрез замяната му с по-тежкото по вид - доживотен затвор.

С атакуваната присъда първостепенният съд се е произнесъл и по въпроса за изпълнението на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода. Предвид неговия размер, надвишаващ три години, то следва да се изтърпи ефективно.

В съгласие с чл.57, ал.1, т.2, б.“а“ от ЗИНЗС, който предписва първоначален строг режим за осъдените на лишаване от свобода за повече от пет години за умишлени престъпления, какъвто е и настоящият случай, съдът правилно е постановил наложеното наказание лишаване от свобода за срок от двадесет години да се изтърпи от подсъдимия при първоначален строг режим.

В съответствие с чл.59, ал.1, т.1 и т.2 и ал.2 от НК съдът е приспаднал от срока на наложеното наказание лишаване от свобода времето, през което подсъдимият е бил задържан по ЗМВР или е бил с взета спрямо него мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест.

Първоинстанционната присъда не е обжалвана в гражданската ѝ част, нито в осъдителната, нито в отхвърлителната. Въззивният съд, съблюдавайки служебното начало в наказателния процес, осъществи необходимата въззивна проверка и прецени, че в частта ѝ, с която подсъдимият е осъден да заплати на гражданския ищец К.Г. сумите 1500 лева и 120 000 лева, представляващи съответно обезщетения за претърпените от престъплението по чл.116 вр. чл.115 от НК имуществени и неимуществени вреди, както и в частта ѝ, с която подсъдимият е осъден да заплати на гражданския ищец С.Й. сумата от 80 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от същото престъпление неимуществени вреди, е законосъобразна.

Верен е изводът на съда, че в случая са налице условията на чл.45 от ЗЗД за ангажиране гражданската отговорност на подсъдимия като деликвент да възмезди гражданските ищци за имуществените и неимуществените вреди, които те са претърпели вследствие извършеното престъпление убийство по чл.116 вр. чл.115 от НК, представляващо деликт според гражданското право.

В съответствие с нормата на чл.45 от ЗЗД и съобразявайки всички обстоятелства, относими към гражданскоправния спор, първата инстанция правилно и обосновано е счела, че гражданските ищци К.Г. и С.Й., съответно като майка и сестра на пострадалия Н. Г., са понесли морални болки и душевни страдания от смъртта на техния син и брат. Освен това те са от кръга на лицата, които съгласно Постановление на Пленума на ВС №4/1961г. и т.1 от Тълкувателно решение №1 от 21.06.2018г. по тълк. дело №1/2016г. на ОСНГТК на ВКС, имат право на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от смъртта на пострадал при непозволено увреждане. Понесените от гражданските ищци значителни болки и страдания от смъртта на пострадалия Н. Г. представляват за тях неимуществени вреди, които са в пряка причинна връзка с непозволеното увреждане, осъществено от подсъдимия и следва да бъдат обезщетени по справедливост, съгласно чл.52 от ЗЗД. За да отмери паричното обезщетение, съдът правилно е съобразил степента на близост и родствена връзка, съществували между гражданските ищци и пострадалия. Взел е предвид, че между тях е имало много добри и

топли отношения, изпълнени с обич, уважение, привързаност и взаимопомощ. Майката К.Г. и синът ѝ Н. Г. са живели заедно в едно жилище години наред, поддържали са близки контакти помежду си и добре са се разбирали, като пострадалият е бил непрекъснато ангажиран с трудова дейност до затваряне на мината в родното му село и до деня на смъртта си бил морална и финансова опора за майка си, страдаща от няколко тежки и хронични заболявания. Добри взаимоотношения съществували също между пострадалия Н. Г. и неговата сестра С.Й., които са продължили и след създаването от нея на отделно семейство. Пострадалият помагал на сестра си в отглеждането на двете ѝ деца, често я отменял в ангажиментите ѝ по прибиране на децата от училище и в грижите за тях, докато тя била на работа. Въпреки затрудненото си финансово и социално положение непосредствено преди деянието, приживе пострадалият до последно поддържал близки емоционални контакти с майка си и сестра си, макар те да живеели в друго населено място.

Внезапната и нелепа смърт на пострадалия и начинът на настъпването ѝ рефлектирали крайно неблагоприятно върху ищците. Майката на пострадалия претърпяла значителни болки и страдания, преждевременно лишавайки се от сина си и надеждата за бъдеща негова подкрепа в годините ѝ на старост. Тя изключително тежко изживяла вестта за случилото се със сина ѝ, претърпяла хирургически интервенции, болнично лечение и здравословното ѝ състояние трайно се влошило, като на 26.10.2021г. починала.

Значителни болки и страдания от преждевременната загуба на пострадалия Н. Г. претърпяла и ще продължава да търпи и неговата сестра, ищцата С.Й., която освен собствените си мъчителни преживявания, станала свидетел и на тежкия и болезнен начин, по който децата ѝ приели загубата на вуйчо им, към когото били силно привързани и между тях имало много близки и топли отношения.

Отчитайки посочените обстоятелства, включително липсата на вина у пострадалия за причиняването на вредоносния резултат, както и много добрите, хармонични взаимоотношения, съществували между пострадалия и неговите близки, които били изпълнени с топлина и сърдечност, първоинстанционният съд приел за справедлив паричен еквивалент на действително изживените от гражданските ищци К.Г. и С.Й. морални болки и душевни страдания, негативни емоционални преживявания сега и в бъдеще по повод непоправимата загуба на техния син и брат сумата 120 000 лева за първата от тях и сумата 80 000 лева за втората от тях. Въззивната инстанция споделя изложеното от първата такава становище по коментирания въпрос и счита, че определените парични обезщетения за неимуществени вреди са съответни на реално изживените болки и страдания, съобразени са с

принципа за справедливост и с трайно установената съдебна практика в тази насока, поради което не следва да се намаляват.

В унисон с разпоредбата на чл.45 от ЗЗД първостепенният съд правилно и обосновано е счел, че изплатената от гражданския ищец К.Г. сума от 1500 лева, включваща разноски по транспортиране на трупа и обичайните разходи за погребението на починалия ѝ син Н. Г. и за традиционните съгласно християнската религия помени, представлява за нея имуществена вреда, която тя е претърпяла в резултат на извършеното от подсъдимия престъпление и следва да бъде репарирана. Предвид на това, съдът правилно е осъдил подсъдимия да заплати на гражданската ищца посочената сума като обезщетение за причинените ѝ от разгледаното престъпление имуществени вреди.

Правилно съдът е определил началния момент, от който подсъдимият дължи законната лихва за забава върху присъдените обезщетения за неимуществени вреди – 03.07.2016г., когато е настъпила смъртта на пострадалия, съответно – 05.07.2016г., деня на погребението на пострадалия, като начален момент на законната лихва за забава върху присъденото обезщетение за имуществени вреди.

Съблюдавайки нормата на чл.189, ал.3 от НПК, първостепенният съд правилно е осъдил признатия за виновен в извършване на разгледаното престъпление П.П. да заплати сумите 6668,44 лева и 856,37 лева, съответно по сметка на ОД на МВР – Бургас и на Окръжен съд - Бургас, представляващи направени от държавата в хода на наказателното производство разноски.

Изпълнявайки задължението си по чл.314, ал.1 от НПК, въззивната инстанция провери изцяло атакувания съдебен акт и установи, че липсват пороците, визирани в чл.335 от НПК, които да са били допуснати по делото от първоинстанционния съд или от органите на досъдебното производство и които да съставляват основания за отмяна на обжалваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Мотивиран от всичко по-горе изложено, въззивният съд направи извода, че първоинстанционната присъда във всичките ѝ части е законосъобразна, обоснована и справедлива, постановена е при липса на процесуални нарушения, поради което отсъстват такива недостатъци, регламентирани в НПК, които да изискват отменяване или изменяване на съдебния акт. С оглед на това и на основание чл.338 от НПК, атакуваната присъда следва да се потвърди изцяло.

При служебната проверка въззивната инстанция установи, че първостепенният съд е пропуснал да осъди подс. П. да заплати сумата 8 060 лева, представляваща държавна такса върху присъдените обезщетения за

неимуществени и имуществени вреди, от чието внася гражданските ищци са освободени. Предвид липсата на съответен протест, въззивният съд не може с настоящото си решение да осъди подсъдимия да заплати посочените суми, тъй като ще утежни положението му на жалбоподател във въззивното производство. Този недостатък на присъдата следва да бъде отстранен от първоинстанционния съд по реда на чл.306 ал.1, т.4 от НПК.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №303 от 03.12.2020 год. по НОХД №287/2019г. на Бургаския окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____